1562

കാറ്റു പിടിച്ച തോണി

ഇന്ത്യൻ കോഫീ ഹൗസ്

കാറുപിടിച്ച തോണി

ഇ. എം. കോവൂർ.

1563

കാറ്റടിച്ച തോണി

ഗ്രന്ഥകർത്താ:
ഈ. എം. കോവൂർ, ബി. ഏ. ബി. എൽ.

പ്രസാധകന്മാർ:

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ
കളരിക്കൽ ബസാർ, കോട്ടയം

വില: 1-4-0

ഒന്നാംപതിപ്പ്: കോപ്പി 1000

1123 തുലാം — 1947 നവമ്പർ

വടക്കാഞ്ചേരി
അരുണോദയം പ്രസ്സിൽ
അച്ചടിച്ചതു്.

വിഷയവിവരം

1.	കുക്കുവഴികഥ	1
2.	നിത്യദരിദ്രന്മാർ	11
3.	നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർ—	15
4.	ചിരിക്കണോ കരയണോ?	71
5.	'മെഡിമേഡ്' സാഹിത്യം	79
6.	അവരുടെ തോൽവി	84
7.	പുലി വരുന്നു!	91
8.	ഒരു കള്ളക്കഥ	97
9.	ഈ വൃദ്ധന്മാർ	104
10.	ചിരി	108
11.	ചായ (കാപ്പി)ക്കട	115

SAHITHYA AYYATHIL READING ROOM & VILASINI LIBRARY
SUICON

കുറുക്കുവഴികൾ

ബസ്സ്യാത്രക്കാർക്കിടെയും നിശ്ശബ്ദരായിക്കഴിയുന്ന അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്. മണി രാത്രി രണ്ടാരണ്ടരയോ ആകണം. നിറുത്താതെ പകലെല്ലാം സംഭാഷണവ്യായാമം നടത്തിയിരുന്നവരുടെ നാവിലെ വെള്ളംവാറി, അവർ കഴഞ്ഞുക്ഷീണിച്ചിരിക്കണം. കരുതണ്ടത്ത കാറ്റ് ബസ്സിന്റെ മുമ്പിലത്തെ കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൊക്കിടയിൽക്കൂടി ക്രൂരമുപോലെ അടിച്ചു കയറി യാത്രക്കാരെക്കൊണ്ടു തലയിൽ കെട്ടിക്കണം. പരസ്പരം അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും അവർ ഒട്ടിയൊട്ടി ഇരിക്കണം. കസ്തൂരികൊക്കാട്ടി ക്ഷീണിച്ച കഞ്ഞുങ്ങൾ അവിടെയും ഇവിടെയും തളർന്നു തലമാച്ചുറങ്ങുന്നതുപോലെ ആ വണ്ടിയിലുള്ളവർ തലമാച്ചു്, അല്പം വാപിളർന്നു മയങ്ങണം. വണ്ടി 35 മൈൽ വേഗതയിൽ അങ്ങനെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കണം, ഒരു മൂളലോടെ.

ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും രണ്ടു പേർ തമ്മിൽ വളരെ ഒത്തുക്കത്തിൽ ഒന്നു മന്ത്രിച്ചാൽമതി, പ്രഭാതഭേരിപോലെ ആ സംഭാഷണം ബസ്സിലാസകലം മുഴങ്ങുവാൻ. മറ്റു ശബ്ദങ്ങളുടെ മേളക്കൊഴപ്പില്ല; അതിനാൽ ആ മന്ത്രിക്കൽ ഒന്നു കൂതിനാവീത്തപോലെ വളർന്നു വികസിച്ചതായി തോന്നും.

ഇത്തരം ഒരു സമയത്ത് എന്റെ പിമ്പിലെവിടെയൊ ഉള്ള ഒരു സീറ്റിൽനിന്നും ഇപ്രകാരം ഒരു സംഭാഷണശകലം, ഉറക്കംകൊണ്ടു മന്ദിച്ച എന്റെ ബുദ്ധിയിൽ പെട്ടു. വിവരമില്ലാതെ ആ സമയത്തു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി മറ്റുള്ളവരുടെ ഉറക്കത്തിനു വിഘ്നമുണ്ടാക്കുന്ന ആ രണ്ടു സഹയാത്രക്കാരോടെനിക്കാദ്യം അല്പം ഈർഷ്യ തോന്നിയെങ്കിലും, സംഭാഷണത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഈർഷ്യ താല്പര്യമായി തരംമാറി. അതിലൊരുവൻ, വസിഷ്ഠൻ ശ്രീ ലക്ഷ്മണനോടെന്നവണ്ണം, മറ്റേയാളോടുപദേശിക്കുകയാണ്:

"നേരെയുള്ള വഴിയെ പോയാൽ ഇക്കാലത്തൊരു കായ്യോം നടക്കേല. അതിലെ നടന്നാൽ അങ്ങു വെറുതെ നടക്കാമെന്നേയുള്ള ഫലം. ഒരേടത്തും ചെന്നെത്തുകയില്ല. നേരേമറിച്ച് കുറുക്കുവഴിയേപോ. ഉം എന്നു പറേന്നതിനുമുമ്പേ ചെല്ലേണ്ടേത്തു ചെല്ലാം; കാണേണ്ടതു കാണാം."

ലക്ഷ്മണനുടനെ ഞരങ്ങി: "കുറുക്കുവഴി എല്ലാത്തിനും കാണില്ലല്ലൊ. അപ്പോഴെന്തു ചെയ്യണം?"

വസിഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു: "അവിടെയാണല്ലൊ തെറ്റ്. അവിടെയാണല്ലൊ കൊനഷ്ട്. കുക്കുവഴിയില്ലാത്ത കനമില്ല. അതാദ്യമങ്ങോട്ട മനസ്സിലാക്കണം."

"രാഘവൻപിള്ളച്ചേട്ടാ, ഇപ്പറേന്നതിനിക്കൊരു കീറാമുട്ടിയായി തോന്നുന്നല്ലൊ. ഞാൻ നോക്കീട്ട യാതൊരിടത്തും ഒരു കുക്കുവഴിയും കാണുന്നില്ല. എല്ലാം നെട്ടനട്ടായമായിട്ട കിടക്കുന്ന നീണ്ടവഴി."

ഞാൻ തിരിഞ്ഞു്, ആ നീണ്ടവഴിക്കാരനെ, ടോപ്പുലൈറിന്റെ ക്ഷീണിച്ച വെളിച്ചത്തിൽ കനം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അയാൾ പറഞ്ഞതു് ഞാൻ അക്ഷരംപ്രതി അങ്ങടനെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. സോപ്പും കാരവും കണ്ടിട്ട് അനേകകാലമായ ഒരു അരക്കയ്യൻഷർട്ടിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ, ആ ദരിദ്രശരീരൻ, ശബരിമലയിൽനിന്നും നേരെ നടന്നുവരുന്ന ഒരു പ്രൈമറിസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനാണെന്നെനിക്കു തോന്നി. സാമ്പത്തിക സുസ്ഥിതിയെ വിളിച്ചട്ടഹസിക്കുന്ന ശരീരഘടനയോടും വേഷപ്പകിട്ടോടുംകൂടെ അയാളുടെയടുത്തിരിക്കുന്ന ആ ആധുനികദേവഷ്ി ഉടനെ അരുളിച്ചെയ്തു:

"കുക്കുവഴി എല്ലായിടത്തും, എല്ലാത്തിനുമുണ്ട്. പക്ഷേ കണ്ണുള്ളവരേ അതു കാണുകയുള്ളൂ. ബുദ്ധിയുള്ളവരേ അതു ധരിക്കുകയുള്ളൂ. പണത്തിന്റെ കായ്മതന്നെയെടുക്കാം. പാച്ചുപിള്ളേ, താനിപ്പോൾ സ്വീസിൽ കേറീട്ട കൊല്ലമെത്രയായി? പത്തോ പതിനെട്ടോ ആയില്ലേ? ശമ്പളമെത്രയാണ്? പതിനെട്ടോ ഇരുപതോ. ഇരുപത്തഞ്ചാകാൻ ഇനി കാത്തുകിടക്കണം. പത്തോ പന്ത്ര

ണ്ടോ കൊല്ലംകൂടെ. ഇതെല്ലാം കഴിയുമ്പോൾ വല്ലതും സമ്പാദ്യം കാണുമോ! കെട്ടിടിയാളും കുറെ പിള്ളേരും മാത്രം. നേരെമറിച്ച് ഒരു റേഷൻകടയൊ, ജവുളിക്കടയൊ, എന്തെങ്കിലും ഒന്നു തുടങ്ങണം. കുറെയെല്ലാം നേരെ ചൊവ്വേ വിറ്റൊച്ച് ബാക്കിയുള്ളത് ബ്ലാക്ക്മാർക്കറ്റിൽ തട്ടണം. അപ്പോൾ കാണാം വ്യത്യാസം. താൻ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ടു മൊരച്ചുകിട്ടുന്നതു് ഒരാഴ്ചകൊണ്ടുണ്ടാക്കാം. ഞാൻ വെറുതെയങ്ങു പറയുകയല്ല, അനുഭവത്തിൽനിന്നു പറയുകയാ. ഗതികെട്ടു നടന്ന നമ്മുടെ പാപ്പിമാപ്പിളേ നോക്കണം. കുറെ വാറൽമുളകെടുത്തതാ. മലപോലെ നിന്ന പെമ്പിള്ളേരു രണ്ടിനെയാ പറഞ്ഞയച്ചതു്.....”

ആ തത്വജ്ഞാനി പിന്നെയും അനേകകാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. പലരുടെയും അനുഭവോപ്തന്തങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു ആ പ്രൈമറിസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകന്റെ കൊതികേറിയ കണ്ണടക്കു മുമ്പിൽ പല മോഹനരംഗങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചുകാട്ടി. പണമുണ്ടാക്കാൻ കുറുക്കുവഴിയേയുള്ളെന്നായാൾ സ്ഥാപിച്ചു. അഴകപ്പച്ചെട്ടിയാരും തങ്ങളുകഞ്ഞു മുസലിയാരുമെല്ലാം കുറുക്കുവഴി സ്വീകരിച്ചവരാണെന്നദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അങ്ങനെ അവരുടെ സംഭാഷണം തുടർന്നു.

എന്റെ തോളിൽ വിശ്രമിച്ചിരുന്ന ഒരു സഹയാത്രക്കാരന്റെ ശിരസ്സ് അല്പം തള്ളിമാറിയശേഷം ഞാനുണർന്നു നേരെയിരുന്നു. പിൻസീറ്റിലെ ആ ആധുനിക സോക്രട്ടീസ്സ് പറയുന്നതു ശരിയാണെന്നെനിക്കു തോന്നി.

പലരും പണം ഉണ്ടാക്കുന്നതു് കുക്കുവഴികളിൽക്കൂടെയല്ലേ? പലരും ഉദ്യോഗങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കുന്നതു കുക്കുവഴികളിൽ കൂടെയല്ലേ? വളരെപ്പേരും പേരും പെരുമയും ആർജ്ജിക്കുന്നതു് കുക്കുവഴികളിൽ കൂടെയല്ലേ? മോക്ഷംകൂടെ പലരും സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്, കുക്കുവഴികളിൽക്കൂടെയല്ലേ? അപ്പോൾ കുക്കുവഴി എന്തിനും ഏതിനും ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതിലെന്താണൗചിത്യം? പ്രഥമമുഷ്ടിക്കു് ആ 'കുക്കുവഴിസിദ്ധാന്തം' വളരെ ശരിയാണെന്നെനിക്കു തോന്നി. ഇന്നത്തെ ലോകം കുക്കുവഴികളിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടേയും അവയിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്നവരുടേയും ഒരു വിഹാരരംഗമായി ഞാൻ ഗണിച്ചു.

സാമ്പത്തികരംഗങ്ങളിൽ അതു മാത്രമാണു് കാണാനുള്ളതു്. പതിനായിരം രൂപാ മുടക്കി ഒരുവനൊരു തോട്ടമുണ്ടാക്കുന്നു. അതവൻ അമ്പതിനായിരം രൂപയ്ക്കു വേറൊരുവനു് വിറ്റെന്നു പ്രമാണങ്ങൾ ജനിപ്പിക്കുന്നു. വിറ്റവനും, വാങ്ങിയവനും, വേറെ നാലാറു് സ്നേഹിതരുകളും കൂടെ അഞ്ചുലക്ഷംരൂപ മുതലുള്ള ഒരു ലിമിറ്റഡ്കമ്പനി ആരംഭിക്കുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ എസ്റ്റേറ്റിനെക്കുറിച്ചു് ആരെങ്കിലും ഒരാളെക്കൊണ്ടു് അഭിപ്രായമായി ഒരു ലിറിക്കുകവിത എഴുതിച്ചുണ്ടാക്കി, മൂന്നു ലക്ഷം രൂപ വിലയുണ്ടെന്നു പറയിച്ചശേഷം, വളരെ ആദായത്തിൽ എന്നു മട്ടിൽ രണ്ടുമൂന്നാലേ മുണ്ടാണി ലക്ഷം രൂപയ്ക്കു് ആ കമ്പനിയുടെ തലയിൽ അതു വലിച്ചുകയറ്റുന്നു. പതിനായിരം കഴിഞ്ഞു ബാക്കിയുള്ള രണ്ടര ലക്ഷത്തിൽ ചി

ലപാനം ഉറപ്പിക മുമ്പത്തെ സഖാക്കളെല്ലാംകൂടെ ഉന്മേ
ഷത്തോടെ പങ്കിടുന്നു. വേറെ ഇതുപോലുള്ള പ്രസ്ഥാന
ങ്ങൾക്കായി ഉടനെ അവർ പിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ര
ണ്ടോ നാലോ ആഴ്ചക്കാലത്തെ പരിശ്രമം. അണ്ടർറൈ
റുചെയ്യാൻ കൂറെ ബ്രോക്കർജീവികളെ പിടികൂട്ടുവാനുള്ള
ബദ്ധപ്പാട്. കാറിൽ കൂറെ അത്തോട്ടമിത്തോട്ടം ഓട്ടം.
ഫലമൊ പതിനായിരക്കണക്കിനു്. ഈ കുറുക്കുവഴിയെ
വിടെ, വിത്തുണങ്ങി, നിലം പൂട്ടി, വിതച്ചു്, കളപറിച്ചു്,
വാഴിആട്ടി, കൊയ്തു്, മെതിച്ചു്, ഉണക്കി ഉണ്ടാക്കുന്ന
നെല്ലുവിറ്റു് ലഭിക്കുന്ന ഇരുനൂറോ മുന്നൂറോ രൂപയ്ക്കുള്ള
നെടുനെടുങ്കൻ വഴിയെവിടെ?

ബ്ലാക്കുമാക്കറുകഥ, മണ്ണാങ്കട്ടയും പിണ്ണാക്കു
പൊടിയുംകൂടെ കൂട്ടിക്കുഴച്ചുണ്ടാക്കിയശേഷം, "ഉവ്വശിമേ
നകരംഭതിലോത്തമരസായനം" എന്ന പേരിൽ ല
ണ്ടൻ ടൈംസിൽകൂടെയും പൊടിപാറി പരസ്യങ്ങളം അ
ടിച്ചു വിട്ടശേഷം പണം വാരിക്കൂട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം, പെർ
മിറ്റുകഥം കൊടുക്കുന്നതിൽ ചില തകിടം മറിച്ചിലുകഥം
കാട്ടി കീശകളെല്ലാം നിറയ്ക്കുന്ന വിദ്യകഥം, ഇതെല്ലാം കു
റുക്കുവഴികളിൽതന്നെ കുറുക്കുവഴികളാണു്.

വിദ്യാഭ്യാസലോകത്തിൽക്കൂടെയും ഇന്നു കുറുക്കുവഴി
ക്കാരുടെ കരു തിരക്കാണു് കാണുന്നതു്. പാഠപുസ്തക
ങ്ങളം നേരെചൊവ്വെ വായിച്ചു് നോട്ടെടുത്തു പഠിക്കുന്ന
വർ നന്നാ ചുരുക്കം. ഗൈഡുകാരുടേയും ഗ്രളികരൂപ
ത്തിൽ സകല വിജ്ഞാനങ്ങളും പകർന്നുതരുന്നവരുടേയും
ബഹളമാണിന്നു്. കൂറെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങളം

മാത്രം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളേയും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിമുട്ടാതെ, ഉറക്കമിളച്ചു പുസ്തകപാരായണം ചെയ്യാതെ, ക്ലാസ്സിൽകൂടെയും കയറാതെ വിജ്ഞാനികളായി തീരുവാനുള്ള ഈ ശ്രമം ഒരു കുക്കുവഴി അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്താണ്?

കുക്കുവഴികളിൽകൂടെ ആരോഗ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെക്കൂടെയും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മിതമായ ആഹാരം, ധാരാളം ഉറക്കം, വേണ്ട വ്യായാമം, നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ ജീവിതരീതി, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ, ശുചിതപം-ഇതൊക്കെയാണ് ആരോഗ്യത്തിനും ദീർഘായുസ്സിനും ഒക്കെ പണ്ടേ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള നെടുങ്കൻവഴികാം, ഇന്നവയെല്ലാം പിൻകാലിൽ ഞടിച്ചുതെറിപ്പിച്ചിട്ട് പരിപൂർണ്ണ ആരോഗ്യവാന്മാരായി കഴിയുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരാണധികവും. കണ്ടമാനം തിന്നണം, വേണ്ടപോലെ കുടിക്കണം, വേണ്ടാതനങ്ങളെല്ലാം കാട്ടണം—പിന്നീടാരോഗ്യവും വേണം ഒക്കാസായിക്കൊ, കരിങ്കുരങ്ങ് സത്തിനൊ, കാമബ്രാണരസായനത്തിനൊ അവർ വേണ്ടത്രപണം മുടക്കുന്നു. ഇതും ഒരു കുക്കുവഴിതന്നെ.

സാഹിത്യക്കുക്കുവഴികാം—ശത്രുക്കളെ ഭയന്നു ഞാനതു വിട്ടുകളയുന്നു.

അപ്പോഴാം പിന്നെ വേറൊരുതരം ചിന്താഗതി എന്റെ മനസ്സിലുദിച്ചു. അഗാധബുദ്ധിമാന്മാരെന്നും, പ്രശസ്തപണ്ഡിതന്മാരെന്നും, ആഭിജാത്യമഹിമാന്മാരെന്നും ലോകം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള സകലരും മഹാപുച്ഛത്തോടെയാ

ണ്ട് സകല കുക്കുവഴികളേയും നിന്ദയോടെ അവഗണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതെന്തായിരിക്കുമോ?

ക്രിസ്തു, കാൽവരിയും കുരിശുമാകുന്ന നെടുനെടുങ്കൻ വഴിയാണ് സ്വീകരിച്ചതു്. ഭിക്ഷുപ്പാത്രവും ധർമ്മോപദേശവുമാകുന്ന സുദീർഘ മാർഗ്ഗമാണ ശ്രീ ബുദ്ധൻ അന്വേഷിച്ചതു്. മുട്ടനവും കാരാഗൃഹവാസവുമാകുന്ന അന്തംകാണാത്ത വഴിയാണ് മഹാത്മജി തെരഞ്ഞെടുത്തതു്: രക്തവും, വിയർപ്പും, അശ്രുപാനവും കണ്ണുനീരും നിറഞ്ഞ വഴിയാണ് ചർച്ചിൽ ഡൺകർക്കിനുശേഷം ബ്രിട്ടീഷ് ജനതയ്ക്കുപദേശിച്ചുകൊടുത്തതു്. കുക്കുവഴികൾ നന്നെങ്കിൽ, സ്വീകാര്യമാർഗ്ഗമെങ്കിൽ, ഈ മഹാ ഗംഭീരന്മാരിൽ ആരുംതന്നെ അവയെന്തുകൊണ്ടു സ്വീകരിച്ചില്ല? ചാക്കോയും പപ്പുപിള്ളയും എന്തു ഉത്സാഹത്തോടെ ചാടിക്കയറുന്ന കുക്കുവഴികളിൽ എന്തുകൊണ്ടവർ പ്രവേശിച്ചില്ല?

കുക്കുവഴികൾക്കൊരു കുഴപ്പമുണ്ട്. സമയം അല്പം ലാഭിച്ചേക്കും. പക്ഷേ മുള്ളുകളും, കുഴികളും, അനിശ്ചിതത്വവും വൃത്തികേടുകളും നിറഞ്ഞതായിരിക്കും അവ. അതിൽക്കൂടെപ്പോയി ഒന്നു ലാഭിക്കുമ്പോൾ പലതും നഷ്ടപ്പെടുന്നു. കുക്കുവഴിയിൽക്കൂടെ മലകയറിയാൽ സമയം ലാഭിക്കാമെങ്കിലും കിതപ്പു കൂടിയിരിക്കും. കുക്കുമാർഗ്ഗത്തിൽ ഇരുൾനിറഞ്ഞതായിരിക്കും; പാപസമൃദ്ധമായിരിക്കും.

ദയനീയമായ പലകഥകളും നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗലാഭത്തിനും കയറ്റത്തിനുമായി ഏതൊരു കുക്കുവഴി

കളും — അതെ, ഏതൊരു കുറുക്കുവഴികൾതന്നെയും — സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായ ചിലരെ നാം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഉദ്ദേശം അവർ സാധിച്ചേക്കാം — പക്ഷെ, എന്തെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയശേഷം!! അഭിമാനവും ആത്മസംതൃപ്തിയും, കുടുംബജീവിതവും, മറ്റുള്ളവരുടെ മതിപ്പും എല്ലാം എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയശേഷം.

സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കും മോക്ഷത്തിലേയ്ക്കും നഴഞ്ഞു കയറുവാനുള്ള കുറുക്കുവഴികളെപ്പറ്റിക്കുടെയും കുറുവാക്ക് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഇന്നാളൊരുവൻ അത്യധികം ആത്മസംതൃപ്തിയോടെ കുറു പുരോഹിതന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിവരുന്നതുകണ്ടു. അയാളുടെ കുറു സ്നേഹിതൻ ചോദിച്ചു:

"ഹേ, നിങ്ങളും പുരോഹിതനുമായിട്ടെന്താണു?"

ആ നിരുപദ്രവ ചോദ്യത്തിൽ പലതും ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പിടിച്ചുപറി, കൊള്ളരുതായ്മകൾ, നുണ, പാരോപ്പിഷം, ഇതു് — ഇതു് ഇവയുടെയെല്ലാം സങ്കേതമായിരുന്ന ആ മനുഷ്യനു് പുരോഹിതന്മാരും ദൈവവുമായി വലിയ ഇടപാടുകൾക്കൊന്നും വഴിയില്ലെന്നായിരുന്നു നാട്ടിലെ കുറു വയ്പ്. അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു:

"ചിലകായ്ങ്ങളെല്ലാം കുന്നു പറഞ്ഞു ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ പോയിട്ടു വരുകയാണു്."

"പാട്ടുക്കാരനുമായിട്ടോ! എന്തോന്നാണൊ ഈ കായ്ങ്ങൾ?"

കണ്ണിറുക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു മറെറയാൾ ഉടനെ പറഞ്ഞു:

"വയസ്സായില്ലേ, ഇനിയുള്ള കാര്യത്തിനൊക്കെ വല്ലതുമൊന്നു ചെയ്യണ്ടേ?"

"എന്നിട്ടെന്തുചെയ്യ?"

"പത്തുനാന്നൂറുരൂപ പള്ളിയിലേല്പിച്ചു."

"എന്തിനു?"

"ഞാൻ മരിച്ചാൽ, എന്നും കുമ്പാനപൊല്ലുവാൻ. എന്റെ ആത്മാവിനു മോക്ഷം ലഭിപ്പാൻ!".

എന്താപോഴ; ഇതിലും നല്ല കുറുക്കുവഴി എവിടെ കിട്ടും!

നിത്യദരിദ്രന്മാർ

'ഒരിക്കൽ കഷണ്ടിയെങ്കിൽ എന്നും കഷണ്ടി', 'ഒരിക്കൽ സ്ത്രീയെങ്കിൽ എന്നും സ്ത്രീ'—എന്നും മാറുമുള്ള അമൂല്യതത്വങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തുവാൻ യോഗ്യതയുള്ള മന്ത്രമത്രേ, 'ഒരിക്കൽ ദരിദ്രനെങ്കിൽ എന്നും ദരിദ്രൻ' എന്നുള്ള മഹാതത്വവും.

തങ്ങളുടെ ചെലവുകളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, നാലുകാശുവരെ താഴെ ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമുള്ള അനേകരുമുണ്ട്. ബസ്സിൽ പോയാൽ ഇത്ര ചക്രം ചെലവു്, നടന്നായാൽ ഇത്ര ചക്രം ഇത്രകാശു ലാഭം, ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണം മുടക്കുകയോ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഇത്ര പൈസാ ലാഭം എന്നൊക്കെ ആലോചിക്കുന്നവരാണു പലരും. ഇക്കൂട്ടരെയാണു് ഞാനിവിടെ ദരിദ്രരെന്നു വിചക്ഷിക്കുന്നതു്. തെണ്ടികളെന്നോ, അരക്കാശിനു ഗതിയില്ലാത്തവരെന്നോ അല്ല. വാരിസമൃദ്ധിയായി മിലവിടുവാൻ കയ്യിൽ വകപ്പാടി ഇല്ലാത്തവരെന്നേ ദരിദ്രക്കിവിടെ അർത്ഥമുള്ളൂ. ഇക്കൂട്ടരിൽ ഒരുവനു നീലക്കൊടുവേലി ലഭിച്ചോ, ഗോവാലോട്ടറി കിട്ടിയോ എങ്ങനെയോ കുറെ വളരെ പണം സിദ്ധിച്ചാലും അവൻ പഴയ ദരിദ്രനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ സിദ്ധാന്തം. അവനു ലക്ഷം രൂപയ്ക്കു് ആസ്പി

യുണ്ടായാലും നാലുകാശുകളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ പഴയ ദരിദ്രൻതന്നെ അവൻ എപ്പോഴും.

ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യയിൽ വലിയ ഒരു ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരുന്നശേഷം പത്തെഴുനൂറുരൂപയോളം പെൻഷ്യനുമായി ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ നാട്ടിൽവന്നു താമസമായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാംതരം കാറുണ്ട്, പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽപോയി വിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചിട്ടുള്ള പുത്രിപുത്രന്മാരുണ്ട്, ബാങ്കുകളിൽ കണ്ടമാനം പണവും ഉണ്ട്. പക്ഷേ, ദിവസേന വീട്ടിലേയ്ക്കാവശ്യമുള്ള മീൻ വാങ്ങുവാൻ മൂപ്പൻതന്നെയാണ് കുട്ടയും എടുപ്പിച്ചു മാക്കാറിൽ പോകാറുള്ളതു്. അവിടെ ചെന്നാലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെയ്തികളെക്കുറിച്ചു് പറഞ്ഞുകേട്ടുള്ള അറിവേ എനിക്കുള്ളുകിലും അതു തെറ്റായിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഒന്നാംമുതൽ മറ്റേ അറ്റംവരെയുള്ള സകല മത്സ്യക്കടകളിലും അദ്ദേഹം വെറുതെ നടന്നാദ്യം കണ്ട സ്ഥലപരിശോധന നടത്തും. പിന്നീടു് ഓരോ കടയിലും കയറിപ്പറ്റും. ഇന്നലത്തേക്കാൾ ഇന്നു് അരച്ചക്രം വിലക്കുറഞ്ഞുതലുള്ളതിന്റെ കാര്യം അദ്ദേഹം ഗൌരവമായി അന്വേഷിക്കും. ഒടുവിൽ സാധിക്കാവുന്നതിലും കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു് അന്നത്തെ മീനുമായി അദ്ദേഹം കാറിൽ കയറി അതീവസന്തോഷത്തോടെ തിരിച്ചുപോയി വീട്ടിൽ പോകയും ചെയ്യും.

ഈ മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ പലർക്കും പ്രയാസമാണെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. പലരും അയാൾ പിശുക്കനെന്നും ദ്രവ്യാഗ്രഹി എന്നും ഒക്കെ പറയും. അബദ്ധം. മക്കളുടെ വിദ്യാഭ്യാസക്കാര്യത്തി

ന്നും, കാറിനും, ക്ലബ്ബിനുമെല്ലാം അയാൾ എത്ര പ
ണമാണു ചെലവാക്കാറുള്ളതെന്നറിയാമോ? അയാൾ തീ
ച്ചയായും പിശുക്കനല്ല. പിന്നെയോ വെറും ദരിദ്രൻ.
ചെറുപ്പകാലം അയാൾ പണക്കുറവിന്റെ ഇടയിലാണു
കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്നു കാച്ചുപേക്ഷ അറിവുള്ള ഏതോ
ഒരു വിദൂരബന്ധുക്കാരന്റെ കൈമുതലായ ഔദാര്യംമൂലം
വിദ്യാഭ്യാസംമുഴുവനാക്കുവാൻ സാധിച്ച ഒരു സാധു, ഷർട്ട്
കീറിയ ഇടംതന്നെ ഏഴു പ്രാവശ്യം തുന്നിച്ച ശരിപ്പെട്ട
ത്തിജീവിതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പണമില്ലാത്ത പ്രാണി, ക
യ്യിലെ കാരോ കാശുംഎണ്ണി, തിരിച്ചെണ്ണി, ഭദ്രക്കണ്ണാടി
വച്ചു പരിശോധിച്ചശേഷം ചെലവിടേണ്ടിയിരുന്ന ഒരു
ദരിദ്രബാലൻ, ഇന്നു മഹാകോടീശ്വരനായിത്തീർന്നിട്ടും ഉ
ള്ളിൽ ആ പഴയ ബാലന്റെതു തന്നെ. കാരോ തുട്ടും തപ്പി
തപ്പി എണ്ണുന്ന ആ പഴയ ബാലൻതന്നെ.

എന്റെ ഒരു ചാച്ചുക്കാരിയായ ഒരു പണക്കാരന്റെ
ഭാര്യ എന്നോടൊരു സങ്കടം വളരെ രഹസ്യത്തിൽ പറ
കയുണ്ടായി. അതിങ്ങനെയായിരുന്നു. ഇവിടുത്തെ ആ
ളിന്റെ (ഭർത്താവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെതു്) സ്വഭാവം മന
സ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്കു മിക്കപ്പോഴും മഹാവിഷമമാകു
ന്നു. ധാരാളം പണം ചെലവാക്കുന്ന ആളാണെന്നല്ല
നിങ്ങളൊക്കെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതു വളരെ ശരിയാ
ണു്. വളരെ വളരെ ശരി. ചിലപ്പോൾ ചിലതിനുമൊക്കെ
കൊടുക്കുന്ന സംഭാവനകൾ കണ്ടാൽ പണം അദ്ദേ
ഹത്തിനു മണ്ണാണെന്നു തോന്നും. പക്ഷേ വേറെ ചില
സംഗതികളിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം കു

ണ്ടാൽ സ്വന്ത കഞ്ഞുങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ അദ്ദേഹത്തിനു പണത്തെയാണു സ്നേഹമെന്നു തോന്നിക്കും. ബസ്സ്റ്റാൻഡുകളിലും തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനുകളിലുംവച്ചു കാലണയ്ക്കു വേണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം പോർട്ടറ്മാരുമായി ഒരു റഫ്യൻയുദ്ധംതന്നെ നടത്തിക്കളയും. ഒരു വാരത്തുണിയേൽ എട്ടുകാശു ലാഭം കിട്ടുമെന്നു കേട്ടാൽ അദ്ദേഹം അഞ്ചാറു കടകളം വേണമെങ്കിൽ നിരങ്ങിക്കളയും. കല്യാണക്കുറികടം കിട്ടിയാൽ അതിൽ അച്ചടിക്കാത്ത പുറങ്ങളം വലിച്ചുകീറി സ്വന്തം കണക്കുകളെഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കും. അന്യരുടെ തീപ്പെട്ടികടം വാങ്ങിയാൽ തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു കൊല്ലുന്നതിനു സമമത്രെ. ഷർട്ടും മുണ്ടും അലക്കാൻ കൊടുക്കുവാൻ ഇരുമടിയുള്ള കരാളെ കാണുവാൻ പ്രയാസം. ഇങ്ങനെയുള്ള നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്ന ഈ കഥയില്ലായ്മ പിശുക്കു് എന്നിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസംതന്നെ.''

ആ പിശുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു നിസ്സാര ശമ്പളക്കാരന്റെ പുത്രനായി ജനിച്ചു്, ബാല്യകാലം പണമിലായ്മയുടെ ഇടയിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടിയ ആളായ എനിക്കു പണക്കാരനായി തീർന്നശേഷം വിവാഹം കഴിച്ചു, പണക്കുറവു് എന്തെന്നു വല്ലതായി ഒരിക്കലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത എന്റെ ഭാര്യക്കാരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനെന്തുള്ള! ദരിദ്രൻ എന്നും ദരിദ്രൻതന്നെ.

നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർ

1

"പരമാത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർ അതിരുകവിഞ്ഞ വസ്തുസമ്പാദ്യ പ്രേമികളാണു്. തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുവാൻ ഇടയുള്ള പണത്തേയും, സാമുദായികമേന്മകളേയും പ്രധാനമായി പരിഗണിച്ചാണു് അവരുടെ വിവാഹബന്ധങ്ങൾ. അവരുടെ പുരയിടങ്ങളിലെ തോട്ടങ്ങളെന്നു പറയുന്നവ യഥാത്ഥത്തിൽ മാന്തോപ്പുകളും പ്ലാവിൻതറ കൂട്ടങ്ങളുമാണു്.

'രാജമല്ലിമരങ്ങളുടെ സുവർണ്ണജ്വാലയോ, കൊന്നപ്പൂക്കളുടെ ജ്വലനമോ അവരിൽ അധികംപേരും കാണുകതന്നെയില്ല. ക്ഷണപരമായ ഉപയോഗം മുൻനിറുത്തിയാണവരൊരു വൃക്ഷത്തെ വിധിക്കുന്നതു്. ആ തോതനുസരിച്ചു പറ്റാത്തതെങ്കിൽ ആ വൃക്ഷം നട്ടുന്നതു ബുദ്ധിമോശമെന്നവർ തീരുമാനിക്കുന്നു.

'ലാഭേച്ഛ നമ്മുടെയെല്ലാം ജീവിതത്തിൽ അതിരുകവിഞ്ഞു പ്രാധാന്യം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാം സംഗതികളെ വിധിക്കുന്നതു് അവ നമുക്കു തരുന്ന ആനന്ദത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല, നേരെമറിച്ചു് അവ നമുക്കു നല്കാൻ ഇടയുള്ള ആദായത്തേയോ അവ നമുക്കു വരുത്തിക്കൂട്ടാൻ ഇടയുള്ള നഷ്ടങ്ങളേയോ മാത്രം മുൻനിറുത്തിയത്രേ."

കഴിഞ്ഞ ഒരുലക്കം 'കാരവൻ' മാസികയിൽ ഒരു ഐ. സി. എസ്സ്. കാരനെഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് മേൽ ഉദ്ധരിച്ചതു്. ആ ഐ സി. എസ്സ്സ് കാരന്റെ ചിന്താഗതി എന്നിലുളവാക്കിയ മിള കാളുള്ളും അലകളുമാണ് ഈ ലേഖനത്തിനുള്ള സമാധാനം.

അദ്ദേഹം പറയുന്ന ഈ ഇടത്തരക്കാരാരാണ്? നിങ്ങളും ഞാനും.

ഇടത്തരക്കാരുടെ ഒരു രാജ്യമാണ നമ്മുടേതു്. തങ്ങളുകഞ്ഞുമുസലിയാരെപ്പോലുള്ളവർ കേരളക്കരയിൽ നൂറുതന്നെ വരുമോയെന്നു് ആദായനികുതി വകുപ്പുകാർതന്നെ പറയണം. പൊതുനിരത്തുകളെ ആധാരമാക്കി പീടികത്തിണ്ണകളിൽ വിറയ്ക്കുന്ന തുടകളോടെ, പുതച്ച മൂടിക്കിടന്നുറങ്ങുന്നവരും അത്രയധികം വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം ഇടത്തരക്കാർ.

അന്നന്നത്തെ ഭക്ഷണത്തിനു വകയുള്ളവർ, കേറിക്കിടക്കാൻ ഒരു പുരയുള്ളവർ, കുഞ്ഞുകുട്ടികളുമായി മാനം മര്യാദയായി താമസിക്കുന്നവർ, വിലകുറഞ്ഞ തുണികൊണ്ടെങ്കിലും ശരീരം മറയ്ക്കുന്നവർ, കുട്ടികളെ സ്കൂളുകളിൽ അയക്കുന്നതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, എഴുത്തും വായനയും കുറെയൊക്കെ അറിയാവുന്നവർ, കുറെയൊക്കെ ലോകബുദ്ധിയുള്ളവർ—ഇവരാണ് ഇടത്തരക്കാർ—ചുരുക്കത്തിൽ ഞാനും നിങ്ങളും.

ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റേയും നട്ടെല്ലും താരായവേരും ഇത്തരക്കാരാണ്. ഇത്തരക്കാരുടേതായതുകൊണ്ടാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രധാനനിയമസഭയെ 'ഹൌസ് ഓഫ്

കോമൺസ്' അഥവാ സാധാരണക്കാരുടെ സഭയെന്നു വിളിക്കുന്നതും.

ഒരു നേഷ്യന്റെ വീര്യം അതിലെ ഇടത്തരക്കാരുടെ വീര്യമാണ്. ഒരു നേഷ്യന്റെ സംസ്കാരം അതിലെ ഇടത്തരക്കാരുടെ സംസ്കാരമാണ്.

വിജയമദലഹരിയിൽ ആത്തട്ടഹസിച്ച ഹിറ്റ്ലറെ വെറുത്തതു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഇടത്തരക്കാരാണ്. ലണ്ടനിൽ തീവഷ്ം ചൊരിഞ്ഞപ്പോൾ കൂസുങ്ങാതെ സമസ്ത ലോകത്തിന്റേയും അഭിനന്ദനത്തെ ആജ്ഞിച്ചതു് അവിടുത്തെ ഇടത്തരക്കാരാണ്. ഷായും, വെൽസും, ആർലിയുമെല്ലാം ഇടത്തരക്കാരാണ്. ചർച്ചിൽക്കൂടെയും ഇന്നും വെറും മിസ്റ്റർ വിൻസ്റ്റൺ ചർച്ചിലാണ്.

നമ്മുടെ നേഷ്യനും നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ഇടത്തരക്കാരുടേതാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരെപ്പറ്റിയാണ് ഭാരതീയനായ ആ ഐ. സി. എസ്സുകാരൻ ഇങ്ങനെ വിട്ടം തുറന്നും കട്ടുവളരെ പറഞ്ഞുകൂട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതെല്ലാം ശരിയോ? ഇതെല്ലാം നേരോ?

നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാക്ക് യഥാർത്ഥ കലാബോധമോ, സൌന്ദര്യ വിചാരമോ തൊട്ടു തീണ്ടിയിട്ടില്ല; ലാഭനഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യവസായചിന്തകൾ മാത്രമാണ് അവരെ നയിക്കുന്നതു്. എന്തൊക്കെയാണാവോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം.

ഇതു വളരെ ശരിയല്ലേ? നിഷ്പക്ഷമായി പറയുന്ന പക്ഷം, ഇതു പരമാർത്ഥമല്ലേ?

ഇടത്തരക്കാരിൽതന്നെ മുകളിലത്തെ പടികളിൽ നിൽപ്പുണ്ടവരുടെ വീടുകളിലേയ്ക്കു നമുക്കൊന്നു കണ്ണോടിക്കാം. എന്തൊരു കലാകൊലപാതകങ്ങളാ തന്നെയാണു് നാമവിടെ കാണുന്നതു്.

അവക്കു വീടും വീടുകളും തന്നെയുമുണ്ടു്. പക്ഷേ, വെയിലിലും കാറിലും നിന്നു്, ഒരു സമയം ശുദ്ധവായുവിലും വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നുകൊടെയും, അവ രക്ഷപ്പെടുത്തിയേയ്ക്കാം. എന്നാൽ കലാപരമായി നോക്കുന്നപക്ഷം, അവ ആഭാസങ്ങളാം തന്നെയാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

ഗൃഹനിർമ്മാണവും ഒരു കലയാണെന്നു വിചാരമുള്ളവർ അതിൽ ആയിരത്തിലൊന്നുണ്ടായിരിക്കയില്ല. മിക്കവാറും ദൂരെ എവിടെയെങ്കിലും ആയിരിക്കുമ്പോൾ, ഭാര്യമാക്കോ, വേലക്കാരിക്കോ, അയല്പക്കാർക്കോ പണമയച്ചുകൊടുത്തായിരിക്കാം അവരിൽ പലരും ഗൃഹങ്ങളാം പണിയിക്കുന്നതു്. പല്ലും കൊഴിഞ്ഞു്, ചെകിടും കേൾക്കുവാൻ വയ്യാത്ത വല്ല കിഴട്ടാശാരിമാരുമായിരിക്കും കെട്ടിടപ്പണിയെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ സകലാശ്രയസ്ഥാനവും. ഒരു തിണ്ണയും, രണ്ടോ നാലോ മുറികളും, ചേന്പും വിത്തു സൂക്ഷിപ്പാൻ ഒരു തളവും, ഒരടുക്കളയും വേണമെന്നുമാത്രം. പൊതുവിൽ അവ്യക്തമായി അവനൊരു നിർദ്ദേശമങ്ങു് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തേയ്ക്കും. ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം ആ ആശാരി നോക്കിക്കൊള്ളണം—പിന്നെ തലേലെഴുത്തും:

പണി മുക്കാലുമാകുമ്പോഴായിരിക്കും ആ ഗൃഹനാഥൻ അതിനുള്ളിലൊക്കെയൊന്നു കയറി കണ്ണോടിക്കുന്നതു്. പുവരുകഥക്കു് എട്ടടി പൊക്കമേയുള്ളെന്നും, കട്ടിളകളുടെ മേല്പടികളിൽ തട്ടിയുടയാൻ ഇടയുള്ള നെറികളുടെ സംരക്ഷണയ്ക്കു് രണ്ടുകപ്പി ടിൻക്ചർ ഐയോഡിൻ വാങ്ങി എപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചുവച്ചുകൊള്ളണമെന്നും, ജന്നലുകഥ പോലീസുസ്റ്റേഷൻ ലോക്കപ്പുകഥക്കു ചേർന്നതാണെന്നും, ഊണുമുറി കക്കുസുപുരയുമായി നിരന്തരസംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുയാണെന്നും, വീട്ടുകാരത്തിക്കു പ്രസവിച്ചു കിടക്കുവാനുള്ള മുറി വഴിയേപോകുന്നവരുടെ തെറ്റാത്ത വീക്ഷണപരിധിക്കുള്ളിലാണെന്നുമൊക്കെ അവനപ്പോഴായിരിക്കും മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. മനസ്സിലാക്കിയാൽതന്നെ അവനു വല്ലതുമുണ്ടോ! "അപ്പഴേ, പണിക്കനേ, അടുത്ത പതിനഞ്ചൊന്യ്ക്കകം കുമ്മായമിട്ടു തീരണം. ഞങ്ങഥക്കെല്ലാം അന്നു കേറിത്താമസിക്കണം" എന്നുമാത്രമേ ചിമശനപരമായി ആ ഗൃഹഘാതകനായ ആശാരിയോടവനപ്പോഥം പറവാനുണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ.

ഗൃഹങ്ങഥം വലുതും, ചെറുതും, പാവങ്ങളുടേതും മുതലാളിയുടേതുമെല്ലാം കലാബോധത്തോടെ പണികഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു ബോധമുള്ള എത്ര ഇടത്തരക്കാർ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ടു്. കാസർകോട്ടുനിന്നും ബസ്സിൽ തിരിച്ചു് കന്യാകുമാരിവരെ പതുക്കെ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. കഴുത്തുനീട്ടി ഇരുവശങ്ങളിലുമുള്ള ആയിരമായിരം കെട്ടിടങ്ങഥം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക. ഉടമസ്ഥന്റെ കലാബോധ

ത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന എത്രയെണ്ണം ഈ ആയിര ങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും? ശ്രുതിയിൽ, ഇടവ പ്പാതിക്കല്പം മുമ്പായി, ഓടി എവിടേയോ അന്തർധാ നം ചെയ്യാൻ ഭാവമുള്ള കുറെ ആശാരിമൂശാരിമാരെ തട ഞ്ഞുനിത്തിക്കൊണ്ട്, തിട്ടക്കത്തിൽ, ബഹളത്തിൽ, സു ബോധമില്ലാതെ തട്ടിക്കൂട്ടി പടച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളവയാണ് അവയിൽ മുക്കാലേമുണ്ടാണിയുമെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ആ വഴിയേ പോകുന്ന ഒരു വിദേശി ഇത്തരം കെ ട്ടിടങ്ങൾ കണ്ടശേഷം പുഞ്ചിരിച്ചാൽ നാമെന്തിനു കയ ക്കണം?

ഇന്നാടൻ ഒരു പെരുത്തപണക്കാരൻ, ഇടത്തരക്കാ രൻ, ഒരു കെട്ടിടം പണിയിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതുകണ്ടു. അതിപ്രധാനമായ ഒരു റോഡിനു സമീപം, പ്രശാന്തസു ന്ദരമായ ഒരു വയൽപ്രദേശത്തെ നോക്കി മന്ദഹസിച്ചു കൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു പുരയിടത്തിൽ ജയിൽ വളപ്പു പ്പോലെ അവശ്യമായിട്ടു പൊക്കമേറിയ കൽഭിത്തി കളാൽ കെട്ടിമറച്ചു. എന്നിട്ടതിന്റെ അകത്തു പുരപ ണിയുമണ്ടുതുടങ്ങി. ഒരു നിലയിലുള്ള കുറെ ഊട്ടുപുര കൾ, അങ്ങനെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും രണ്ടു നിലയിലുള്ള കുറെ പ്രാവിൻകൂട്ടുകൾ. ഗോത്തിക്കു ജനാലകൾ, റോ മൻ തൂണുകൾ, ക്രിസ്ത്യൻ മട്ടുപ്പാവു്, അറേബ്യൻ വളച്ചി ലുകൾ, ആഫ്രിക്കൻ വിചാരക്കേടു്, ഇവയെല്ലാം കൂടെ പ രസ്പരം മത്സരിച്ചു് ഇളിച്ചുകാട്ടുന്ന ഒരു കെട്ടിടമഹാസ ത്വം. പുരയിടത്തിലേയ്ക്കു കയറുവാൻ ആറടി വീതിയിൽ രണ്ടു ഗേറുകൾ. എങ്ങാണ്ടാരാണ്ടോ കാട്ടിയതുകണ്ടു്

'വേഇൻ,' 'വേഇൻ' എന്നും "വേഔട്ട്" 'വേഔട്ട്' എന്നും എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടുനാലു പലകകളും.

കലാബോധത്തിന്റെയും, സംസ്കാരത്തിന്റെയും അഭാവവും കുറെ പണവും തമ്മിൽ സംബന്ധം കഴിക്കുമ്പോൾ സംജാതമാകുന്ന വൈരൂപ്യസന്താനങ്ങളാണ് മേൽത്തരം കെട്ടിടങ്ങൾ.

ആക്കിടെക്ചർ അഥവാ കെട്ടിടനിർമ്മാണശാസ്ത്രം ഒരുൽകൃഷ്ടകലയായി വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലും ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടു കുറെറാണ്ടുകൾ തന്നെ പലതായെന്നു നമ്മിൽ പലരും ഇനിയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെയുണ്ടെന്നും പലരും ഇനിയും കേട്ടിട്ടില്ല.

പണക്കാർക്കും, വലിയ വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾക്കുമേ കലയുടെ ആവശ്യമുള്ള എന്നാണ് പലരുടെയും ധാരണ. പണവും കലയുമായി ഒരു വിദൂരബന്ധം മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒരു കുടിൽ, ഒരു മാടം, ഒരു ചായ്പ്പ് ഇവകളേയും കലാബോധത്തോടെ പണി കഴിക്കാം. സൌന്ദര്യം തുളുമ്പുന്ന എത്ര എത്ര കുടിലുകളാണ് അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും അങ്ങുമിങ്ങും നാം നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ കണ്ടുമുട്ടാറുള്ളത്. നിഷ്ണാതനായ ഒരു കണിയാന്റെ കുടിൽ ഇപ്പോഴും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഉദിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരു കലാകാരൻ തന്നെയായിരുന്നു.

പണത്തിന്റെയല്ല, കലാബോധത്തിന്റെ അഭാവമാണ് നമ്മുടെ കാക്കാനം വരുത്തുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾക്കു കാരണം. സൌന്ദര്യബോധത്തിന്റെ കുറവാണ് പ

മായ്ത്തംപറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഇത്തരം കെട്ടിടങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനം.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗൃഹങ്ങളുടെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ആ പരമാത്മബുദ്ധിയായ ഐ. സി. എസ്സുകാരനെ അല്പംകൂടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:

"ഇൻഡ്യയിലെ ഇടത്തരക്കാരുടെ വീടുകളിൽ കാണുന്നതരം കലാബോധരാഹിത്യം നാം മറെറാരിടത്തും കണ്ടു മുട്ടുന്നില്ല. വിദ്യാസമ്പന്നരായ ഇടത്തരം കുടുംബക്കാരുടെ സൌന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും ബോധമുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലെ അലങ്കാരരീതികളും സംസ്കാരത്തിന്റെ കുറവിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

അവരുടെ സന്ദർശകമുറികളിലേക്കൊന്നു നോക്കിയാൽ താണതരം സംസ്കാരപ്രകടനങ്ങൾ ആ മുറികളിലെല്ലാം വലിയ അക്ഷരങ്ങളിൽ എഴുതി വച്ചിട്ടുള്ളതുകാണാം. സ്ഥലം മാറ്റങ്ങളുടേയും പെൻഷ്യൻ പറ്റലുകളുടേയും നേരങ്ങളിൽ എടുത്തിട്ടുള്ള ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോകൾ കൊണ്ട് ആ ഭിത്തികൾ മോടിപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഔദ്യോഗിക സമ്മേളനവേളകളിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും അത്യന്തം പ്രിയതരവുമായ വിലകുറഞ്ഞ തകരമാല്യങ്ങളും അവയുടെ കൂടെ കാണപ്പെടും.

ക്രമരഹിതമായി, കഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രൂപ്പ് ഫോട്ടോകളുടേയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ വലിയ ചിത്രങ്ങളുടേയും ഇടയ്ക്ക് ഫ്രയിംചെയ്ത മംഗളപത്രങ്ങൾ, സ്വാമിഭക്തന്മാരായ കീഴ്ജീവനക്കാരാൽ

ഔദ്യോഗിക സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്തുതികാവ്യങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥലംമാറ്റവേളകളിൽ തുണിയിലൊ കടലാസിലൊ തങ്കമഷിയിലൊ അദൃശ്യമായ വെള്ളിലിപികളിലൊ അടിച്ച് വലിപ്പമേറിയ സപ്ലിപ്പുപുട്ടുകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിലാപകവനങ്ങൾ— ഇവയെല്ലാം അങ്ങനെ കാണപ്പെടും.

"മാൻറൽപീസിനുമുകളിലായി ആ ഗൃഹത്തിന്റെ അഭിമാന നിദാനായ ഉടമസ്ഥന്റെ ഇത്തരം വല്ല പേരും— "വിശ്വപൻ പ്രസാദ്, എസ്സ്.പയർ, പി. സി. എസ്സ്. ഡെപ്യൂട്ടി കലക്ടർ"—നിലക്കണ്ണാടിയിൽ പെയിൻറുചെയ്ത് ഫ്രേമിട്ട കാണപ്പെടും. കുടുംബനാഥന്റെ പുത്രിയുടെ കൈകളാൽ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കുറെ പളുങ്കുമണികളും വഹിക്കുന്ന അരികോട്ട കൂടിയ ഒരു തുണിക്ഷണം ആ മാൻറൽ പീസിൽ അങ്ങനെ കിടക്കും. അതിന്റെ മുകളിലായി ഒട്ടുവളരെ ദീപാളിക്കുപ്പികളും, ഗൃഹനായകന്റേയും മറ്റു കുടുംബാംഗങ്ങളുടേയും മാനസീക കൗച്ചിലുകളെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി ഫോട്ടോ ഫ്രെയിമുകളും അങ്ങനെ ക്രമമില്ലാതെ കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതുകാണാം. സങ്കല്പത്തിൽ മാത്രം അവർ സാധിച്ചിട്ടുള്ള സമുദായിക മഹാവിജയങ്ങളുടെ നിരവധി സ്മാരകങ്ങളുടെയിടയിൽ, ഇത്തരക്കാർ ക്രമത്തെപ്പറ്റിയും കലയെപ്പറ്റിയും യാതൊരാമ്മയുമില്ലാതെ അങ്ങനെ ജീവിച്ചു പോരുകയാണ്"

2

മിക്ക ഇടത്തരക്കാരുടേയും ഭവനഭിത്തികളിലേയും സന്ദർശകമുറികളിലേയും അലങ്കാരകൃത്യം ചെറുപ്പക്കാരായിരിക്കും വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നത്; അല്ലെങ്കിൽ ആരോടും ചോദിക്കാതെ ആ ചെറുപ്പക്കാരതു കേറിയെടുത്തിരിക്കും. കൌമാരാവസ്ഥ കവിഞ്ഞു് യുവത്വത്തിലേയ്ക്കു കാലുകുത്തുന്നവരായിരിക്കും ഇവരിൽ അധികവും. ലോകത്തിലുള്ള സൌന്ദര്യം മുഴുവനും സിനിമാനടികളായ ദേവികാറാണി, ലീലാദേശായി, കണ്ണൻബാല ആദിയായവരുടെ ഇഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന നോട്ടങ്ങളിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരായിരിക്കും അവർ. കയ്യിൽ കിട്ടുന്നതും കടം വാങ്ങുന്നതുമായ സകലവിധ സിനിമാമാസികകളിലും അവർ കത്തികകളുമായി കയ്യേറ്റം നടത്തുന്നു. വിവിധതരം സിനിമാതാരങ്ങളെ, വിവിധതര രീതികളിലും മട്ടുകളിലും അവർ മാസികകളിൽനിന്നും അറുത്തുമുറിച്ചു് പുറത്തെടുക്കുന്നു. പിന്നെ അവരെയെല്ലാം ഭിത്തികളിലും കിടക്കമുറികളിലും അവിടെയും ഇവിടെയും കളിമുറികളിൽക്കൂടെയും കയറ്റി പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു.

ഇത്തരം ഒരു സിനിമാതാരസങ്കേതത്തിൽ ഇന്നാളൊരു ദിവസം ചെന്നുചാടുവാനുള്ള സൌഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായി. ഒരു മിട്ടിത്തലയാളനായ ഗൃഹനാഥൻ, ത

ന്റെ പ്രാരബ്ധപ്പുറപ്പാടിലുകളുമായി ഒരു ചായക്കടയിൽ അങ്ങനെയിരിക്കയാണ്. കഷണ്ടിബാധിച്ചുതുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓമനശിരോഗോളത്തെ ആവേശത്തോടെ നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് നേരെ മുകളിലിരുന്നതു് സപ്തപർണ്ണലതയെന്ന സുപ്രസിദ്ധ സിനിമാതാരമായിരുന്നു. അയാളുടെ തല അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും അനങ്ങുമ്പോൾ സപ്തപർണ്ണലതയുടെ നയനപത്മങ്ങളും ആ തലയെ അനുഗമിച്ച പ്രണയനിർഭരങ്ങളായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മലിക്കുന്നുണ്ടെന്നിനിക്കുതോന്നി. അയാളുടെ കുടവയറിനെനോക്കി അത്യധികം ശുഷ്കിയോടെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് നമ്മുടെ എം. എസ്സ്. സുബ്ബലക്ഷ്മിതന്നെയായിരുന്നു. ആ കോകിലവാണിയുടെ സപ്തർലോകഗാനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രചോദനം സംഭരിച്ചിരുന്നതു് ആയാളുടെ ആ ഉദരപേടകത്തിലായിരുന്നതിനാലായിരിക്കണം ആ മഹതി ഇത്ര അധികം താല്പര്യത്തോടെ അവിടേയ്ക്കു ദൃഷ്ടികളയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

ചുറുപാടും പിന്നീടു് കണ്ണോടിച്ചപ്പോളാണ് ആ മുറിയിലെ അലങ്കാരങ്ങൾ മുഴുവൻ ഞാൻ കണ്ടതു്. നഗ്നതയുമായി മിക്കവാറും മമതയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ആറേഴു താരങ്ങളും, ഉപതാരങ്ങളും, ഉപഉപതാരങ്ങളും അങ്ങിനെ ഭിത്തികളിൽ കുട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അപകടകരമായ വിധത്തിൽ കാലുകൾ പൊക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ചിലരുണ്ട്; പല്ലുകളും മോണയും തന്നെവൈദ്യന്റെ മുമ്പിലെന്നവണ്ണം മുഴുവനും തുറന്നുകാട്ടുന്നവരുണ്ട്; കാണരുതാത്തിടമെല്ലാം കാണിക്കാതിരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു് പരാജയമടയു

ന്നവരുണ്ട്; പുരികക്കൊടികളം ചുളിച്ച് നമ്മോട് പരിഭവിക്കുന്നവരുണ്ട്; റൊണാൾഡ് കോൾമാന്റെയും വിസ്മുള്ളറിന്റെയും നെഞ്ചുകളിൽപ്പറിച്ചേറ്റ് അവരെ ചുംബനാലിംഗനങ്ങളം കൊണ്ട് ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊല്ലുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുണ്ട്; എന്നുവേണ്ട, സകലതിന്നും കരുണ്ടെടുന്നവർ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഗ്രഹനാഥന്റെ ഇളയപുത്രന്റെ—കൌമാരം കഴിഞ്ഞ കരുണ്ടെ പയ്യന്റെ— അലങ്കാരാക്രമങ്ങളായിരുന്നു അവയെല്ലാം. കളിമുറിയിൽക്കൂടെയും കരുണ്ടെ വസുന്ധരാദേവിയെ സൂക്ഷിപ്പാൻ അവൻ മറന്നിരുന്നില്ല. ആ കഷണ്ടിത്തലയൻ പിതാവു് മിട്ടികളെപ്പറ്റി സപ്നം കാണുന്നതിനിടയിൽ ഇതൊന്നും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. സൂക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ തന്നെയും അതെല്ലാം വിവരക്കേടാണെന്നു് അയാൾക്കു മനസ്സിലാകയുമില്ലായിരുന്നു.

ഇതിയും ഡാക്ടറന്മാർ, മരുന്നുകടക്കാർ, സ്റ്റേഷ്യനറിസാമാനവില്പനക്കാർ, എന്നിങ്ങനെയൊരു കൂട്ടം ഇടത്തരക്കാരുണ്ടു്. ഇവരുടെ ഗ്രഹഭിത്തികളെ ഇവർ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നതു് വേറൊരു വിധത്തിലാണു്. ചിൻകാർനീസ്; കോളിനോസ് ട്വന്ത് പേസ്റ്റ്; ഗ്ലാക്സോ ബിസ്കറ്റു്, കെസ്റ്റോസ് താങ്ങുകളം, അമൃതാഞ്ജനം ഇവയെല്ലാം ഉള്ളകാലത്തോളം ഇവക്ക് അലങ്കാരങ്ങളൊക്കയാതൊരു പഞ്ഞവുമില്ല. ഇത്തരം സാമാനങ്ങളം ഉണ്ടാക്കുന്ന കമ്പനിക്കാർ ലക്ഷക്കണക്കിനാണു് കലണ്ടറുകളം അടിച്ച പുറത്തുതള്ളുന്നതു്. ലോകത്തിലൊരിടത്തും കാണുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള ഭൂപ്രദേശങ്ങളും, സ്ത്രീ

ശരീരങ്ങളുമായിരിക്കും ഇത്തരം കലണ്ടറുകളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരൻപതോ നൂറോ കലണ്ടറുകൾ അങ്ങു ഭിത്തികളിൽ മുഴുവനും തൂക്കിയിടുകയെന്നുള്ളതാണ് ഇവരുടെ അലങ്കാരവിദ്യ. ജോണിവാക്കർ വിസ്കിക്കാരൻ കരിംകരങ്കുസുന്ദരിയുമായി പാസ്സാം ഉരസിയായിരിക്കും ആ ഭിത്തികളിൽ ഇരിക്കുന്നത്.

പക്ഷേ, ഒന്നു പറയണമല്ലോ. സിനിമാതാരങ്ങളും, കലണ്ടറുകളും, ഇവകൊണ്ടെല്ലാം ഗൃഹങ്ങളും മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നവരിൽ അന്തർലീനമായി മിച്ച സൌന്ദര്യബോധചിന്തകളെല്ലാം ഇല്ലാതില്ല. വേണ്ടവിധം പരിപുഷ്ടിപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ആ ചിന്തകളുടെ പ്രകാശനമാണ് ഇത്തരം അലങ്കാരരീതികളും. പരിശീലനവും സംസ്കാരവും ലഭിക്കുന്ന പക്ഷം, ഇവരിൽ ഒരു നല്ല പങ്കും കലാകുതുകികളായിത്തീരും. ചിത്രകലയെപ്പറ്റി അവക്കു റിവില്ലാ. രവിവർമ്മാ ചിത്രങ്ങളുടെ മില പത്താംതരം റിപ്രൊഡക്ഷൻസുമാത്രമേ അവർ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ഗെയിൻസ്ബൊറോയുടേയും, റോറിക്കിന്റേയും, നന്ദലാൽ ബോസിന്റേയും ചിത്രങ്ങളോ അവയുടെ നല്ല പ്രിന്റിങ്ങുകളോ കണ്ടാൽ അവരതിൽ തല്പരരായി ഭവിക്കും. അവയിൽ രണ്ടോ നാലോ വാങ്ങി തങ്ങളുടെ ഗൃഹങ്ങൾ കലാബോധത്തോടെ അലങ്കരിക്കും. സിനിമാതാരങ്ങളേയും കോളിനോസ്സുപയോഗിച്ചുശേഷം ഇളിക്കുന്ന സ്ത്രീകളേയും പിടിച്ചു പുറത്തിടുകയും ചെയ്യും.

നായാട്ടിൽ ഭ്രമക്കാരോ നായാട്ടിൽ ഭ്രമക്കാരെന്നു നടിക്കുന്നവരോ ആയ ഇടത്തരക്കാരുടെ വീടുകളിൽ ചെ

നിരാശതരം അനുഭവങ്ങളാണ് കണ്ടുമുട്ടാറുള്ളത്. അത്തരം ഒരു വീടിനുള്ളിൽ കണ്ട കാഴ്ചകളും ആ. ഐ സി. എസ്സ് കാരൻ ഇപ്രകാരമാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്.

"കയറിച്ചെന്നാൽ ആദ്യം കാണുന്ന വരാന്തമുതൽ കിടക്കമുറി വരെയുള്ള സകല ഭിത്തികളിലും, ഭംഗിയായി സംരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള കടുവാത്തലകളും, ശിഖരം ശിഖരമായി ചേർത്തിരിയുന്ന കലമാൻ കൊമ്പുകളും തുടങ്ങി നിരവധി തരത്തിലുള്ള കൊമ്പുകളും, കറുത്ത കാട്ടാടുകളുടേയും, കരടികളുടേയും, കുറുക്കന്മാരുടേയും, ചെന്നായ്ക്കളുടെ കൂടെയും തലകളും, ഇവയെല്ലാം നമുക്ക് അണിയണിയായിക്കാണാം.

ഇരിപ്പുമുറികളിലെ തറകളും മുഴുവൻ പുലിത്തോലുകളുംകൊണ്ടും, കടുവാചർമ്മങ്ങളുംകൊണ്ടും സമൃദ്ധമായി മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. മൂലകളെല്ലാം തന്നെ ഊറക്കിട്ട പഞ്ഞിനിറച്ച കടുവാകളാലും പുള്ളിപ്പുലികളാലും നിറയപ്പെട്ടിരിക്കും. അവരുടെ വിഹാരരംഗമായ ആ വനത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന അന്യരുടെ നേരെ തങ്ങളുടെ സ്ഫടികനയനങ്ങളിൽ കൂടെ ക്രുദ്ധിച്ചുനോക്കി പല്ലിളിക്കയായിരിക്കും അവ ചെയ്യുന്നത്.

'ഒരിക്കൽ നേരെ മുൻവശത്തുള്ള ഒരു ഭിത്തിയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കരിങ്കരടിയുടെ ബീഭത്സമായതലക്കഭിമുഖനായിരുന്നുകൊണ്ട് ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ട ഒരു ദുർഭാഗ്യം എനിക്കു വന്നുകൂടി. മരണനേരത്തനുഭവിച്ച കഠിനവേദനകളും, ജീവനാകുന്ന ദീപനാളം എന്നെന്നേക്കുമായി കെട്ടുപോകുന്നതിനു മുമ്പായി അതു കാട്ടിയ

മരണഗാഷ്ടികാം, ഇതെല്ലാം ശരിക്കു പ്രതിബിംബിച്ചു നിന്ന അതിന്റെ ചുവന്ന ഭയങ്കരവായുവും അതിനെ മിക്കവാറും ആവരണം ചെയ്തിരുന്ന കറുത്തു ചകരിപിടിച്ച രോമങ്ങളും, ദൂരെയെവിടെയോയുള്ള ഒരു ഹിമാലയൻ കാട്ടുപ്രദേശത്തുവച്ചു നടന്ന ഒരു ഭയങ്കരസംഭവത്തെ എപ്പൊഴുമെന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

'ഇത്രാം അലങ്കാരങ്ങാം വിശപ്പിനേയോ ഭക്ഷണാസക്തിയേയോ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നവയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവ മഴക്കാലങ്ങളിൽ ഈട്ടവാലൻ, കടന്നൽ ഇവയുടെ ഉപദ്രവം മൂലം നശിക്കുന്നതോയെന്നു് ആ ഗ്രഹനാഥൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിചിത്രികളായ ചെറുകുട്ടികളുടെ തിരുകുന്ന വിരലുകളിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയഭാജനങ്ങളായ കടുവാകുടെ മിശകളേയും സംരക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"ശിക്കാറിയെന്നു നടിച്ചിരുന്ന വേറൊരുവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഭിത്തിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന ഒരു ചെന്നായെ നേരിട്ടുകൊണ്ടു വേറൊരു ദിവസം ചായ കഴിക്കേണ്ടിവന്നതോർക്കുമ്പോാം കടുവാത്തലയും, പുലിത്തലയും എല്ലാം നമുക്കു ക്ഷമിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു കുറുക്കന്റെ തലയും കൂടെ അതിൽ ഉാംപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ, ആ ഗൃഹനാഥനു് വടക്കെ ഇൻഡ്യയിലുള്ള കൌതുകതരമായ എല്ലാ വന്യമൃഗങ്ങളേയും സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചബംഗ്ലാവിന്റെ ഉടമസ്ഥനായി അഭിമാനത്തോടെ സ്വയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാമായിരുന്നു!

മൃഗങ്ങളുടെ ഈ ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങളിൽ പലതും, യഥാർത്ഥ നായാട്ടുകാരുടെ സമ്മാനങ്ങളോ, ലേലത്തിൽ വിളികേട്ടവയോ ആയിരിക്കാമെങ്കിലും ആ ഗൃഹാധിനാഥൻ അനേകം മണിക്കൂറുകൾ തന്റെ മൃഗയാവിനോദകഥകൾ, തലനൂലിൽ ഞാന്നുകിടന്നുള്ള രക്ഷപ്പെടലുകൾ, ഘോരജന്തുക്കളുമായ ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ, ഇവയുടെയൊക്കെയുള്ള വിവരണങ്ങൾകൊണ്ട് നിങ്ങളെ അലട്ടുമായിരുന്നു.

'ആ വീടിന്റെ എല്ലാ മൂലകളിലും കോണുകളിലും വനപ്രദേശങ്ങളിലെ കളിഞ്ഞുകളിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം വിപത്തുകളും കൂടികൊള്ളുമ്പോൾ സമാധാനത്തോടും മനഃശാന്തിയോടുംകൂടെ ആർക്കും അവിടെ ജീവിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അത്തരം ഒരു കെട്ടിടം വീടാണെന്നുതന്നെ പറവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിലെ താമസക്കാരായ വന്യജന്തുക്കൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതു് അതൊരു കാടോ, ജന്തുക്കളെ ഊരക്കിട്ടു വില്ക്കുന്ന ഷാപ്പോ ആണെന്നത്രെ.

ചേരുന്ന സ്ഥാനത്തു കാരെന്ന ചോരത്തസുധൻ മാനു് അഴക്കെന്നാരാപാഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതു ശരിയെങ്കിൽ ഇടത്തരക്കാരുടെ വീട്ടുകൾ മുഴുവൻ അഴക്കാണു്. ഊണുമുറിയിൽ കരടിത്തലയും പെരുമ്പാമ്പിൻതോലും സൂക്ഷിക്കുന്നതും, കിടക്കമുറിയിൽ പേരേട്ടനാൾവഴികണക്കുപുസ്തകങ്ങളും വിത്തിനുള്ള മത്തങ്ങായും സൂക്ഷിക്കുന്നതും അഴക്കാകുന്നു. സൊന്ദര്യത്തിന്റേയും കലയുടേയും രഹസ്യം, ചേരുന്നവ തമ്മിൽ ചേർക്കുന്നതിലാണു്; താണതരം അലങ്കാരങ്ങളേയും മോടികളേയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലാണു്. സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ കരടുക്കും ക്രമവു

മില്ലാതെ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ദേഹത്തു വാരിച്ചെരിഞ്ഞുകൊണ്ടവൾ സൌന്ദര്യവതിയാകുകയില്ല. അതുപോലെ വിലയേറിയ വീട്ടുസാമാനങ്ങൾ കുന്നുകൂന്നായി വാങ്ങി വിട്ടിലവിടേയും ഇവിടേയും കൂട്ടിയിട്ടതുകൊണ്ടും യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.

ജീവിതത്തിൽ മറ്റെല്ലാകാര്യങ്ങളിലുമെന്നപോലെ വീട്ടലങ്കാരത്തിലും ശ്രമവും പ്ലാനിങ്ങും ആവശ്യമുണ്ട്. ഒരു തട്ടുകം പുല്ലായും ഒരു ബഞ്ചു മാത്രമേയുള്ളുകിലും അതു കൌചിത്യബുദ്ധിയോടെ വയ്ക്കുന്നടത്തു വച്ചുവാൻ സാധിക്കും. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ഹൃദയോല്ലാസം നല്കുന്ന ഒരന്തരീക്ഷം ഗൃഹത്തിൽ താനേ സംജാതമാകും. അതു ഗൃഹത്തിലെ കാരോ അംഗങ്ങൾക്കും അനുഗ്രഹമായി ഭവിക്കും.

3

ഇടത്തരക്കാരിൽ താഴത്തെ പടികളിൽ നില്ക്കുന്നവരെ നാം ശരിയായൊന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ അധികം പേരും രസികന്മാരാണ്. വസ്തുപാരതന്ത്ര്യത്തോടു് കഠിനമായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നവരാണ് ഇവരിൽ മുക്കാൽ പങ്കും. ആവുന്നത്ര കുറച്ചുവസ്തുക്കളെ അവർ ശരീരങ്ങളിൽ ധരിക്കാവുള്ളൂ. ഒരു മുണ്ടും, ഒരു തോത്തും കൂടിയായാൽ ഇവർ ബിക്കാനിർ

മഹാരാജാവിനെക്കാൾ ആഡംബരപൂർവ്വം വസ്ത്രധാരണം കഴിച്ച കഴിഞ്ഞുവെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. ഈ തോത്തിന് അഥവാ രണ്ടാംമുണ്ട് അവർ ആകപ്പാടെ മുപ്പത്തിഏഴ് കായ്ങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നാണ് കരുരസികൻ ഈയിടെ കണക്കുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. തലയിൽ കെട്ടുക, കളികഴിഞ്ഞു തോത്താൻ ഉപയോഗിക്കുക, അരിയും പന്തസാമാനങ്ങളും വാങ്ങിക്കെട്ടാക്കി തലയിൽവച്ചെഴുന്നള്ളിക്കുക, പായായി തറയിൽ വിരിച്ചുറങ്ങാനും, ഇരിക്കാനും ഉപയോഗിക്കുക., പുമ്മാടായി തലയിൽവയ്ക്കുക, പുതയ്ക്കുക, മായ്ക്കുടെ മില്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കു കൊട്ടുക ഇങ്ങനെയുള്ളവയെല്ലാം ഈ മുപ്പത്തിഏഴിൽ ചിലവ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. ഇടത്തരക്കാരന്റെ തോളിലോ തലയിലോ കാണുന്ന തോത്തുമുണ്ട് അവന്റെ വിജയവൈജയന്തിയാണ്; ആപ്തമിത്രമാണ്.

യാതൊരു പ്രകോപനവും പ്രലോഭനങ്ങളും കൂടാതെ സംപൂർണ്ണ ദിഗംബരത്വത്തിലേക്കോ തൊണ്ണൂറു ശതമാനം ദിഗംബരത്വത്തിലേക്കോ അവരിൽ ഒട്ടുവളരെപ്പേരും പൊടുന്നനവെ മാടിപ്പുറപ്പെടുമെന്നുള്ളതാണ് വേറൊരു വിശേഷം. മുട്ടറ്റം വെള്ളം കണ്ടാൽ അവരിൽ വളരെപ്പേരും ഉടുമുണ്ടു തലയിലാക്കും. മഴകഴിഞ്ഞു വഴിയിൽക്കൂടെ നടക്കയാണെങ്കിൽ ഇവരിൽ നാല്പതിനു മുകളിലുള്ളവരെല്ലാംതന്നെ തുണിയുടെ കോന്തലകൊണ്ടു വലിച്ചുപൊക്കി തുണിയില്ലാത്ത ഫലം സൃഷ്ടിക്കും. പുരമേയാൻ കയറുമ്പോഴും, ചക്കയിടാൻ തോക്കുമ്പോഴുമെല്ലാം

ഇവർ വസ്തുപാരതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും അരക്ഷണംകൊണ്ടു വിമുക്തിനേടും.

അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ആരെല്ലാം അടുത്തുണ്ടെന്നോ, ഏതെല്ലാം തരക്കാരാണ് നോക്കി നില്ക്കുന്നതെന്നോ ഈ ആദാമിന്റെ യഥാർത്ഥസന്തതികൾക്കു യാതൊരു നോട്ടവുമില്ല.

ഇന്നാളൊരു കാഴ്ച. വളന്നും വളന്നുമുറിയാത്തും കൊക്കെയായ പെൺകുട്ടികൾ ധാരാളമുള്ളതായ ഒരു പള്ളിക്കൂടം വിട്ട സമയം. മഴകഴിഞ്ഞു് വഴിയിൽ അവിടേയും ഇവിടേയും അല്പസ്വല്പം ചെളിയും വെള്ളവും കിടപ്പുണ്ടെന്നൊരു സമാധാനം. രണ്ടുനാലു് മേല്പറഞ്ഞതരം ഇടത്തരക്കാർ പോകയാണു്. എന്തൊരു പോക്കു്! പുരുഷശരീരങ്ങളുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചും അതിലെ എല്ലാ അവയവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു മാതൃകാക്ലാസ്സു നടത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പോക്കു്!

മലമൂത്രവിസർജ്ജനം എന്ന കൃത്യം എവിടെവച്ചും എങ്ങിനേയും നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള കഴിവും സന്നദ്ധതയുമാണു് ഇത്തരം ഇടത്തരക്കാരുടെ വേറൊരു പ്രധാന ലക്ഷണം. ഗാന്ധിജി ഈ ഏർപ്പാടിനെക്കുറിച്ചു് ഹരിജൻ മാസികയിലൊട്ടുവളരെ ശകാരിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഈ ഗാന്ധിജി പോയിട്ടു വേറൊരു നൂറു ഗാന്ധിജികൾ വന്നാൽക്കൂടെയും ഇക്കൂട്ടർ അത്യധികം പ്രിയതരമായ അവരുടെ ഈ ഏർപ്പാടുപേക്ഷിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പമ്പാനദിയുടെ മാറിടത്തിൽ കുചത്തടിപ്പുകൾ പോലെ വേനൽക്കാലത്തുയർന്നുവന്ന മണൽത്തിട്ടകൾ, മി

ന്നിത്തിളങ്ങുന്ന മണൽത്തരികളും, ഉരുളൻ കല്ലുകളും നിറഞ്ഞ സൌഭാഗ്യഭൂപ്രദേശം. ആറുമുള അപ്പന്റെ നേരേ മുമ്പിലുള്ള മണൽപ്പരപ്പു്. പൂണ്ണമ്പന്നിക. എന്റെ നാടു് ഭൂലോകസ്വർഗ്ഗമാണെന്നു ഞാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വസിച്ച നാഴിക. രണ്ടുനാലു് സ്നേഹിതന്മാരും ഞാനുംകൂടെ ആ വെൺമണലിൽകൂടെ ഉലാത്തുവാൻ ഇറങ്ങി. ലോകത്തേയും, മനുഷ്യനേയും, സകലത്തേയും, സകലതിനേയും ശപിച്ചുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ പതിനഞ്ചു മിനിട്ടിനുള്ളിൽ മാടിക്കരയ്ക്കു കയറി. ആ മണൽത്തട്ടുഴിയൻ ഇടത്തരക്കാരുടെ കണ്ണുമാനക്കുളിരായിരുന്നു.

പാശ്ചാത്യരുടെ കൈവശം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗമായി അവർ കരുതുമായിരുന്ന എത്രയെത്ര ഭൂപ്രദേശങ്ങളും കാഴ്ചകളുമാണു് നമുക്കുള്ളതു്. മക്കുല തുരപ്പിനുകളിൽ നിന്നുള്ള കാഴ്ച; റാന്നിപ്പുള്ളിയുടെ മുറിത്തുനിന്നാൽ ദൃശ്യമാകുന്ന ഭൂഭംഗി; കോവളം, പാതിരാമണൽ, പാല ആസ്പത്രിയിൽനിന്നും കാണുന്ന മീനച്ചിലാറിന്റെ സുദീർഘവളവു്, കോട്ടയം ഗവൺമെൻറ് ഹൌസിൽനിന്നുള്ള ചക്രവാളത്തോളമെത്തുന്ന കാഴ്ച — ഇവയെല്ലാം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളവയിൽ ചിലവ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. ഇങ്ങനെ വേറെ എത്രയെണ്ണം. കാശ്മീരുകാരൻ ആണ്ടോടാണ്ടു് ചിലവു കഴിക്കുന്നതു് ഇത്തിരം കൂടെ കാഴ്ചകൾ കാണ്മാൻ തിങ്ങിക്കൂടുന്ന വിദേശികളെ പലതും കാട്ടിയാണു്. നമ്മുടെ ഇത്തരം കാഴ്ചകളുടെ കലാപരമോ, വേണ്ട, വ്യവസായപരമെങ്കിലുമോ ആയ സാദ്ധ്യതകളെപ്പറ്റി അറിവുള്ള എത്ര ഇടത്തരക്കാർ നമ്മുടെകൂട്ടത്തിലുണ്ടു്. ഭൂ

ലോകത്തിലെവിടേയുമുള്ള സഞ്ചാരികളെ ആകർഷിക്കുവാൻ തക്ക കോപ്പുകളും വിഭവങ്ങളും ദൈവം നമുക്ക് സംഖ്യയില്ലാതെ തന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, നാമെന്താണു് ചെയ്യുന്നതു്? മാലിന്യങ്ങൾകൊണ്ടു് ആ വഴിക്കൊന്നും തിരിയാൻ നിവർത്തിയില്ലാത്ത തരത്തിൽ കായ്യങ്ങളും സ്ഥലങ്ങളും വഷളാക്കുകയാണു്!

ഇടത്തരക്കാരന്റെ കലാബോധവും സൌന്ദര്യാരാധനാശീലവും വളരാതെ നമുക്കും നമ്മുടെ നാടിനും രക്ഷയില്ല. ഇന്നാവനു പുറുപാട്ടുകളെക്കുറിച്ചു് യാതൊരു ചിന്തയുമില്ല. എവിടേയും പടഞ്ഞിട്ടങ്ങിരിക്കും. എണ്ണ വൃത്തികെട്ട ചായക്കടയിൽനിന്നും, എണ്ണ വൃത്തികെട്ട കൈകളിൽനിന്നും, ചായയും പുഴുക്കുകടിയും വാങ്ങിത്തിന്നും. ഇതൊന്നും ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. അടിച്ചുതുടുത്ത വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കാത്ത ഹോട്ടലുകളിൽനിന്നും അവൻ ക്ഷണം കഴിക്കയില്ലെന്നു ശഠിച്ചാൽ അവന്റെ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട ഇടത്തരക്കാരനായ ഹോട്ടലുകാരൻ കരിനിറഞ്ഞ തന്റെ പഴയ മാവിൻബഞ്ചുകഠം ഒന്നു കഴുകിയിടും. പാതും കഴുകിയ വെള്ളം അല്പം അകലെ കൊണ്ടുപോയി ഒഴിക്കും. തന്റെ കരിയിൽ കഴഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഒലിപ്പുകഠം തുടയ്ക്കുവാൻ ഏപ്പാടുചെയ്യും. പക്ഷെ ഇടത്തരക്കാരനിതൊന്നും ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഹോട്ടലുകാരനും ചായക്കടക്കാരനുമൊന്നും അതു ചെയ്യുന്നുമില്ല.

ഇടത്തരക്കാരിൽ മേലെക്കിടക്കാരും താഴെക്കിടക്കാരും തമ്മിൽ രസകരങ്ങളായ ചില സാമൂഹ്യസംഘട്ടനങ്ങളും നടക്കാറുണ്ട്. മേലേക്കിടക്കാരൻ കസാല, മേശ, സോഫ, സെറ്റി ആദിയായ ഫർണീച്ചറിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനായിരിക്കും. ഹ്രഞ്ചുപാളീഷ് ഏറ്റു മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന ഇത്തരം ഉപകരണങ്ങളും അവൻ പ്രദർശനവസ്തുക്കളും എന്നപോലെയായിരിക്കും സന്ദർശകമുറിയിലും മറ്റും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മുണ്ടും മെരിച്ചുകയറ്റി എഴുരമൈൽ നട്ടവെയിലത്തു് നടന്നുകയറിവരുന്ന, അദ്ധ്വാനശീലനായ ഒരു കീഴ്ക്കിടക്കാരൻ നേരെ അത്തരം ഒരു സെറ്റിയിലേയ്ക്കു താഴ്ന്നു. കൂടുതൽ ആശ്വാസത്തിനായി കാലുകൾപൊക്കി സെറ്റിയുടെ ഇഴകയിലും ചൂരലിലും തന്നെ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു് വീശുപാളയായി മാറിയ തൊപ്പികൊണ്ടു് സ്വയം വീശുന്നു. പുറത്തും നെഞ്ചത്തെ രോമാവലികൾക്കിടയിലുംകൂടെ പമ്പാനദി, മണിമലയാറു് ഇങ്ങനെയൊക്കെയായി വിയർപ്പുവെള്ളം താഴേക്കുപതിച്ചു് ഉടുമുണ്ടാകുന്ന അറേബ്യൻകടലിൽ ലയിക്കുന്നു. സെറ്റിയും അതിലെ ഹ്രഞ്ചുപോളീഷുമെല്ലാം ആ സേദജലത്തിൽ നനഞ്ഞു കുതിരുകയാണു്. വീട്ടുകാരനെന്തുപറവാനാണു്! കാര്യംപറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാകില്ല; മുഷിയും. ഇടത്തരക്കാരും നല്ല വീട്ടുസാമാനങ്ങളുമായി യോജിച്ചുപോകുവാൻ കാലം ഇനി കുറെകൂടെ കഴിയണമെന്നുള്ള ഖേദാന്തചിന്തയിൽ കൂടുതൽ പറയാതെ, പല്ലും ഞറുമ്മി ഇരിക്കാനെ അവനു തരമുള്ളു അപ്പോൾ.

ഇടത്തരക്കാരിൽ ചിലക്ക് അത്യന്തം പ്രിയതരമായ ഒരു തൊഴിലുണ്ട് — പൊതുക്കാര്യങ്ങൾക്കു പണംപിരിക്കുക. രാഷ്ട്രീയവും, സാമുദായികവും, ആത്മീകവും, ആദ്ധ്യാത്മികവും, സ്വാർത്ഥവും നിസ്വാർത്ഥവുമെല്ലാമായ കാര്യങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. ചില ഇടത്തരക്കാർ ഇതിനായി ജനിച്ചവരുതന്നെയാണെന്നുതോന്നും. ആശ്രുപത്രിയുടെ പിരിവുതുടങ്ങി പകൃതിയാകുമ്പോഴവർ സാഹിത്യത്തെ പൊക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും ഒന്നുമായി നടക്കും. അതവസാനിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് രാജമന്ത്രിയിൽ ഫാക്ടറി ഉടമസ്ഥവീണ തലപൊട്ടിയവരെ താങ്ങാൻ കാടിനടക്കും. വിധവാലയത്തിനും, സ്ഥലത്തെ താരഞ്ചലാഫീസിനും, തിരുവനന്തപുരത്തിനൊരു ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ പോകാനുമെല്ലാം അവർ ലിസ്റ്റുമായി നടക്കും.

പക്ഷെ ഈ പൊതുജനദാസന്മാക്ക് ഒരു വലിയ ഗുണമുണ്ട്. പിരിക്കുന്ന പണത്തിന്റെ വരവും ചിലവും കണക്ക് അവർ ആരെയും ഒരിക്കലും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയില്ലെന്നുള്ളതാണ് ഈ സൽഗുണം. മഹാത്മജി ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി; പൊതുജനങ്ങളോട് പിരിക്കുന്ന ഒരൊറ്റ പൈസക്കുപോലും കണക്കുപറവാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവൻ പൊതുജനജീവിതത്തിൽ നിന്നും അകന്നു നിന്നുകൊള്ളണമെന്ന്. കോൺഗ്രസ്സിലെ പ്രമുഖാംഗങ്ങൾക്ക് പൊതുജനങ്ങൾ നൽകുന്ന സംഭാവനകൾ കോൺഗ്രസ്സിനുള്ളതാണെന്നും ആ വ്യക്തികൾ അതിൽ കൈവയ്ക്കുന്നതെന്നും ഇടയിടെ വക്കിങ്ങ് കമ്മറ്റി നിശ്ച

യിച്ചതു് ഈ സൽഗ്രണക്കാർ അക്കൂട്ടത്തിലും ഉണ്ടെന്നുള്ള തുകൊണ്ടായിരിക്കണമല്ലൊ.

പൊതുക്കായ്ങ്ങൾക്കായി പിരിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ള ഫണ്ടുകളെക്കുറിച്ചു കണക്കുചോദിച്ചാൽ പല ഇടത്താക്കാക്കും മുഷിച്ചിലാണു്. അവരെ എല്ലാവരും, വരുന്ന തലമുറകൾ ഉൾപ്പടെ, വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളണമെന്നാണു് അവരുടെ ഭാവം. പല ഫണ്ടുകളിൽനിന്നും പണം അമക്കിയശേഷം പിന്നെയും പിരിവിനാളുവേണോയെന്നു ചോദിച്ചു് തള്ളിക്കയറുന്നവരേയും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്.

പൊതുജനസംരംഭങ്ങളിലും പൊതുജനനേതാക്കന്മാരിലും നമ്മുടെ സാധാരണക്കാക്കു് വലിയ വിശ്വാസമില്ലാത്തതു് ഇത്തരം ഫണ്ടുവിഴുങ്ങലിന്റെ ഫലമാണു്. നല്ല കായ്ങ്ങൾക്കു് കഴിവുള്ളതുപോലെയും അതിനപ്പുറവും പണംകൊണ്ടു് സഹായിപ്പാനുള്ള സന്നദ്ധതയും ഹൃദയസമ്മതവും തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർക്കുണ്ടു്. പക്ഷെ അവരോടു വാങ്ങുന്ന പണത്തിന്റെ കണക്കുകേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരും അത്രെ അവർ. അതിനു പിരിവുകാർ പലപ്പോഴും തയ്യാറാവില്ല. അതുകൊണ്ടു് അനേക നല്ലകായ്ങ്ങൾ നിരാലംബങ്ങളായി അസ്തമിച്ചുപോകുന്നു.

4

അച്ചടിയിൽ കാണുന്നതു മുഴുവൻ സത്യമാണെന്നു് വിശ്വസിച്ചു് അപ്പാടെയങ്ങു വെട്ടിവിഴുങ്ങുന്നതാണു് ഇടത്തരക്കാരുടെ വേറൊരു ലക്ഷണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ലണ്ടൻ ടൈംസ് എന്നോ മരക്കവട്ടയിൽ ശ്രീമാൻ പപ്പു കോന്തൻ പ്രധാനപത്രാധിപരായി നടത്തുന്ന 'മുറവിളി' എന്ന ആരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മാസികയെന്നോ ഒന്നും അവയ്ക്കു വ്യത്യാസമില്ല. റോയിട്ടറിന്റെ വാഷിങ്ടൺ ലെ പ്രത്യേക ലേഖകനും മഞ്ഞിനിക്കരയിലെ 'കാലേ' യും അവക്കൊന്നുപോലെ ഇക്കാര്യത്തിൽ വിശ്വസ്തന്മാരാണു്.

ഈ നിരവധി രസായനക്കാരും നിറുഭസ്മക്കാരും, മുഖക്കുരു സംഹാരികളും, സ്ഥനഉയർത്തലുകാരുമെല്ലാം ഇതുപോലെ കൊയ്ത്തുകാലമനുഭവിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരുടെ ഈ വിശ്വാസ ദാഢ്യതയുടെ മറവിലാണു്, ഇന്നാട്ടം തീവണ്ടിയിൽ വച്ചൊരു കാഴ്ച ഞാൻ കണ്ടു. അല്പം താടിവളർത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു രസികൻ, ഊതനിറത്തിലുള്ള ഒരു തലക്കെട്ടും തോളിൽ തൊത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു തോൽസഞ്ചിയുമായി പട്ടാമ്പി സ്റ്റേഷനിൽവച്ചു് ചാടി അകത്തുവീണു. വണ്ടി അനങ്ങി, നീങ്ങി, ഓടി ആയം വിഴുന്നതുവരെ അയാൾ ഒരു ദീപസ്തംഭംപോലെ അങ്ങിനെയിന്നതേയുള്ളൂ. അതു കഴിഞ്ഞു് പരീക്ഷയ്ക്കുള്ള മോട്ടൂ

ക്കടലാസ്സുകഥ വിതരണം ചെയ്യുന്ന ഒരു അസിസ്റ്റന്റ് സൂപ്രണ്ടിന്റെ നിഷ്ഠാമ മനസ്ഥിതിയോടെ അയാൾ കുറേ അച്ചടിച്ച നോട്ടീസ്സുകഥ ആ വണ്ടിമുറി മുഴുവൻ വിതരണംചെയ്തു. ഒന്നൊന്നെയും പിടിച്ചേൽപ്പിച്ചു.

സാഹിത്യനിഭ്രമായ അതിലെ വായകങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഞാനിപ്പോഥം മുഴുവനായി ഓമ്മിക്കുന്നില്ല. ആരും ഇതുവരേയും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരുതരം ഗ്രളികകഥം. അതിന്റെ ഗുണഗണങ്ങഥം വായിച്ചപ്പോഥം ഈ മനുഷ്യരെല്ലാം ഇങ്ങനെ ചെറുതെയങ്ങു മരിച്ചുപോകുന്നതു് ശുദ്ധ അനാവശ്യമാണെല്ലോ എന്നെനിക്കു തോന്നിപ്പോയി. ചുമ, കുര, കാസം, പിത്തം, കാൻസർ, പിണ്ഡവീക്കം, മണ്ടവീക്കം ഇങ്ങനെ നിരവധി നിരവധി രോഗങ്ങഥം ക്കു് ആ സിദ്ധൌഷധം ഒരിക്കലും തെറ്റാത്ത പ്രതിവിധിയായിരുന്നു. സ്ത്രീജനങ്ങളോടു് പരാജയമടയുന്നവക്കു് തല നിവത്തിപ്പിടിച്ചു് ഏതൊരു പെണ്ണിനേയും നേരിടുവാൻ അതൊരു ഊന്നുവടിയായിരുന്നു. സന്താനലാഭത്തിനു് അതിൽ നാലു ഗ്രളികയങ്ങു വിഴുങ്ങിയ ശേഷം ചുമ്മയങ്ങു തിരിഞ്ഞു കിടന്നാങ്ങിയാൽ മാത്രം മതിയായിരുന്നു. കാമ്മയും കാജസ്സും നശിച്ച ചെറുപ്പക്കാർ അതിലൊന്നെത്തിനോക്കിയാൽ ധാരാളം മതിയായിരുന്നു.

ഞാനാ നോട്ടീസ്സു മുഴുവനും വായിച്ചു. അതിന്റെ അവസാനത്തെ സർട്ടിഫിക്കറുകളും വായിച്ചു. നിലമ്പൂരുകാരൻ ഒരു ശ്രീമാൻ കെ. കെ. ഏറാടി അതിന്റെ മഹാവിശേഷഗുണങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അക്ഷയ

മായ വിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കറവിലങ്ങാട്ടുകാരൻ ഒരു എസ്സ്പ്പാൻ ഇമ്മാനുവൽ അതു തന്റെ ഭാര്യയെക്കൊണ്ടുപോയോഗിപ്പിച്ചശേഷം ആ സാധിയിൽ ദശിച്ച ആരോഗ്യപരിപുഷ്ടിയേക്കുറിച്ച് ഒരു ലിറിക്കു കവിത തന്നെയെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കാസർകോട്ടുകാരൻ ഒരു കുഞ്ഞമ്മു, മുളന്തുരുത്തിക്കാരൻ ഒരു അയ്യാപിള്ള ഇവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ പരിപൂർണ്ണ സംതൃപ്തി രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

വായന കഴിഞ്ഞു് ആ നോട്ടീസ്സുതിരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഞാൻ നോക്കുമ്പോഴേക്കും ആ രസികനെ ഞാൻ അവിടെങ്ങും കണ്ടില്ല. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ വണ്ടിമുറിയുടെ ഇടത്തേക്കോണിൽനിന്നു് അയാൾ വലിയൊരു കച്ചവടം നടത്തുകയായിരുന്നു. സ്റ്റാംഗേറ്റു കടക്കുമുമ്പിൽ താവളമടിക്കുന്ന കടലയ്ക്കാ വ്യാപാരികളുടെ നേരെ ഉച്ചഊണും കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തുന്ന കട്ടികാരൻ കൈനിട്ടുന്നപോലെയായിരുന്നു ആ പരമഭാഗ്യവാന്റെ നേരെ യാത്രക്കാരുടെ കരങ്ങൾ അണത്തുട്ടുകളുമായി നീട്ടപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഒരു കർമ്മയോഗിയെപ്പോലെ അയാൾ അണകാൾ വാങ്ങി സഞ്ചിയിലിടുകയും രണ്ടും നാലും ആറും എട്ടും ഗ്ലാസികകൾ വീതം പകരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്തു. ആ വണ്ടിമുറി ഇടത്തരക്കാരുടെ ഒരു സങ്കേതമായിരുന്നു. പഠിച്ചവരും പഠിക്കാത്തവരും, കച്ചവടക്കാരും, കൃഷിക്കാരും, ആണും പെണ്ണുമെല്ലാം മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരി

ക്ഷരം തന്നെ അച്ചടിച്ചിരുന്ന ആ നോട്ടീസ്സിലെ പ്രസ്താവനകളുടെ പരമാർത്ഥതയെക്കുറിച്ച് വിശ്വസമായിപ്പോലും സംശയിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഒരു സമയം ചാണകം കൊണ്ടോ ചക്ക അരക്കുകൊണ്ടോ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായിരിക്കാം. നിശ്ചയമില്ലാത്ത വയറിളക്കമായിരുന്നേക്കാം അതുപയോഗിച്ചാലുള്ള തെറ്റായ ഫലം. അതിൽ പറയുന്ന ഏറാടിയും, ഇമ്മാനുവേലും അയ്യാപിള്ളയും ഇനിയും ജനിക്കേണ്ടതായിതന്നെ ശേഷിക്കുന്നതുള്ളായിരിക്കാം. പക്ഷേ അതൊന്നും നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു പ്രാധാന്യവും അർഹിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളേ ആയിരുന്നില്ല. കാരണം അച്ചടിച്ച ആ നോട്ടീസ്സായിരുന്നു. അതെങ്ങിനെ തെറ്റും! അതെങ്ങിനെ കളവായിരിക്കും!

ഒരു കാര്യം ഈയിടെയായി എനിക്കു തോന്നാറുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ക്യാബിനറ്റ് മിഷ്യനേറയും തൊഴിലാളികക്ഷിയുടേയും പോക്കു കണ്ടിട്ട് ഇൻഡ്യക്കും നമുക്കും സ്വരാജ്യം ലഭിപ്പാൻ ഇനി അത്ര കാലതാമസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചില ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം കണ്ടതിൽ ഒരു ദിവസം രാവിലെ യാതൊരു മുന്നറിവും കൂടാതെ അതുനമ്മുടെ മടിയിൽ പഴുത്ത മാമ്പഴം പോലെ പതിക്കുമെന്നു കൂടെയും തോന്നുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ വന്നാൽ നാം പിന്നാട്ട കുറച്ചു കാലത്തേക്കെങ്കിലും പ്യൂണുചെയ്യുമെന്നാണ് ഞാൻ മിനിക്കാറുള്ളത്.

സ്വരാജിനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഉപാധി സ്വയം മിനിക്കുവാനും തീരുമാനിക്കുവാനും പ്രാപ്തിയുള്ള പൌ

ന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കയെന്നുള്ളതാണ്. മട്ടുകണ്ടതിൽ ഇ
ടത്തരക്കാരായിരിക്കും പൌരന്മാരിൽ മുക്കാലുമുണ്ടാണി
യും. അവർ അപ്പടിച്ചു കാണുന്നതെല്ലാം അപ്പാടെ ക
ണ്ണുംപൂട്ടിയങ്ങു വിഴുങ്ങുന്നവരുമാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവ
രുടെ സഹായം തേടണം എങ്ങനെയിരിക്കുമോ ആവൊ!

ഒരു പത്രാധിപർ ഇന്നാളൊരു നേരംപോക്കു പറ
യുന്നതു കേട്ടു. ആരുകേട്ടാലും വിശ്വസിക്കാത്തതാം—
മഹാത്മജി സ്റ്റാലിന്റെ സിക്രട്ടറിയാകാൻ ആലോചിക്കു
ന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതരം—ഒരു വെടി അയാൾ വെറുതെ
ഒരു നാലാൾ ആളുകളോട് പറഞ്ഞുപിടിപ്പിച്ചു. അവ
രെല്ലാം ചിരിച്ചു, അയാളെ പുച്ഛിച്ചു, പരിഹസിച്ചു.
പിറ്റേദിവസത്തെ പത്രത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ ആ
വെടിതന്നെ അയാൾ എങ്ങാണ്ടുനിന്നോ ഉള്ള ഒരു വാ
ർത്തയെന്ന മട്ടിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. തലേദിവസം ത
ന്നെ പരിഹസിച്ചവരിൽ രണ്ടുപേർ നാലുദിവസം കഴി
ഞ്ഞപ്പോൾ അയാളോടു പറയുകയുണ്ടായിപോലും:

"ഹേ, നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു് ശരിയാണല്ലൊ."

"എന്തോന്നു്?"

"രാജഗോപാലാചാരി മുസ്ലീം ലീഗിൽ ചേരാൻ
പോകുന്നു എന്നു്"

"എവിടെക്കണ്ടു?"

"ബുധനാഴ്ചത്തെ പത്രത്തിൽ"

നമ്മുടെ ഉപപത്രാധിപർ കിടന്നുരുണ്ടു ചിരിച്ചു
പോലും! പത്രത്തിൽ കണ്ടാൽ പിന്നെ വല്ലതും സംശയി

ക്കണോ! ഏ. ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള അവർകളെ പത്രക്കാർ കൊന്നിട്ടും, പെടോൾ റേഷനിങ്ങ് പത്രക്കാർ മാറിയിട്ടും ഒന്നും ഇടത്തരക്കാരു മതിയായിട്ടില്ല. അച്ചടിയിലുള്ള ഈ അന്ധവിശ്വാസവും സ്വരാജ്യവും കൂടെ ഒന്നുചേർന്നു പോകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെ പോയാൽ ഈ ഇടത്തരക്കാരെയെല്ലാം കൂടെ കന്നുകാലികളെപ്പോലെ വല്ല സമത്വന്മാരും മൂക്കിനു കയറിട്ടു വല്ല കശാപ്പുശാലയിലേക്കും കൊണ്ടു കയറുക തന്നെ ചെയ്യും.

ഇടത്തരക്കാരുടെ സമയനിഷ്ഠയാണു് അവരുടെ വേറൊരു വലിയ ദുഷ്ണം. പത്തുമണിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവർക്കു പത്തുമുതൽ രാത്രി പത്തുമണിവരെയാകാം. പറഞ്ഞ സമയത്തിന്നൊരാൾ എത്തിയില്ലെങ്കിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന ഇടത്തരക്കാരനു് പരിഭവമൊ, കാലം തെറ്റി കയറിവരുന്ന ഇടത്തരക്കാരനു കുണ്ഠിതമോ നമ്മുടെ നാട്ടിലില്ല. രാവുമണിക്കാരംഭിക്കേണ്ട മീറ്റിങ്ങിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ഏഴരമണിക്കു് റാന്തൽ വിളക്കുമായി കയറി വന്നാൽ അതിൽ ആക്ഷേപമൊന്നും പറയാനുണ്ടായിരിക്കയില്ല. പതിനഞ്ചു മിനിട്ടു പ്രസംഗിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രാസംഗികൻ ഒന്നര മണിക്കൂർ കാടുകയറിയ ശേഷം 'മാന്യരെ സമയക്കുറവുകൊണ്ടല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ രക്തം മുഴുവനും ഞാൻ കാന്തിനെപ്പോലെ ഊറ്റിക്കുടിക്കുമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഭാവിച്ചാൽ ആരും അതിൽ യാതൊരു പിശകും ദർശിക്കുകയില്ല.

ഇന്നാളൊരു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഞാനും ചെന്നുചാടി. പതിനൊന്നുമണിക്കാണ് വിവാഹകർമ്മമെന്നായിരുന്നു ക്ഷണക്കത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത്. കർമ്മം ഒരു പന്ത്രണ്ടിനു തീരും, ഒരു പന്ത്രണ്ടരക്കെങ്കിലും ഊണിന്നിരിക്കാം, എന്നൊക്കെയങ്ങു കണക്കുകൂട്ടിക്കൊണ്ടാണ് ഈ ഹതഭാഗ്യൻ അവിടെ ചെന്നുചേർന്നത്. ഒരുമണിയായി, ക്ഷിണിച്ച് ഒരു പിലാവുപോലെ ഞാൻ ആ പള്ളിപ്പറമ്പിൽ ഇരിക്കുമ്പോഠം അത്യധികം ഉന്മേഷായകമായ ഒരു വാർത്ത: വിവാഹകർമ്മം നടത്തുന്ന മെത്രാൻ രണ്ടരമണിക്കു് അഞ്ചുമയിലകലെ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും പോട്ടിൽ തിരിക്കുമെന്നായിരുന്നു ആ സന്തോഷവാർത്ത. വിവാഹകർമ്മം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും അതിഥികളിൽ നാലഞ്ചുപേർ തല ചുറ്റൽ എന്ന നിസ്സാരഉപദ്രവത്താൽ അവിടെയുമിവിടെയും വാടിത്തളർന്ന് ചേമ്പിൻതണ്ടുകൊണ്ടുപോലെ നിലംപറ്റിക്കിടന്നിരുന്നു.

ആ മെത്രാനും അനുചരന്മാരും സകലവിധ പൊലുത്തുകേടുകൾക്കും ആശിർവ്വാദങ്ങൾക്കുംശേഷം വിവാഹം വേണ്ടിയില്ലായിരുന്ന എന്നു മിക്കവാറും തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്ന വധൂവരന്മാരേയും ഞങ്ങളേയും സുദീർഘമായ ഒരു പള്ളിപ്രസംഗത്തിനുശേഷം വിധേയരാക്കിയിട്ട് വിറയ്ക്കുന്ന കാലുകളോടെ ഉടമസ്ഥരായി ഞങ്ങളെ പുറത്തേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ചു.

കല്യാണവീട്ടിലെ കഥയില്ലാ ചടങ്ങുകളെല്ലാം വിസ്മരിച്ച് അഭിനയിച്ചശേഷം അഞ്ചാമണിയോടുകൂടെ

ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണം വിരക്തിയോടെ ഇലകൾക്കു മുമ്പിൽ ശവങ്ങളെപ്പോലെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

സമയത്തോടുള്ള ഈ നിരന്തര അവഹേളനമനസ്ഥിതിയുടെ കാരണം പുനർജ്ജന്മത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണോ എന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ജന്മം മാത്രമുള്ള യൂറോപ്യനു ജീവിക്കുവാൻ ഒരായുസ്സേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അതിലെ ഓരോ വർഷവും മാസവും, നാഴികയും, വിനാഴികയും അവൻ അമൂല്യമായി ഗണിക്കും. ജന്മസഹസ്രങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഭാരതീയനെന്തിനു ധൃതികൂട്ടുന്നു! അനന്തതയാണു് അവന്റെ മുമ്പിൽ നീണ്ടുനിവർന്നങ്ങനെ കിടക്കുന്നതു്. ജന്മസഹസ്രപരമ്പരകളാണു് അവനെക്കാത്തു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതു്. അവനെന്തിനു സമയത്തിന്റെ വിലയേക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കണം! അവനെന്തിനു സമയനിഷ്ഠയിൽ വിശ്വസിക്കണം! ടാറാരയോ, ബർലാരയോ എന്തിനു് അണയെപ്പറ്റി ക്ലേശിക്കണം. ഇതായിരിക്കണം നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരന്റെ സമയത്തോടുള്ള അനാദരവിന്റെ കാരണം. അവന്റെ വിവരക്കേടിനുള്ള സമാധാനം.

5

ക്ഷിമാശീലം ഒരു വലിയ ഗുണമാണെന്നാണു് അറിയാവുന്നവർ പറയുന്നതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ന

മ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരെപ്പോലെ ഗ്രണശാലികളെ ഭൂമുഖത്തൊരിടത്തും കാണുകയില്ല. ക്ഷമയവക്കുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അക്ഷമയെന്നാലെന്താണെന്നവക്കറിവാൻകൂടെ പാടില്ല. അനീതികളും അക്രമങ്ങളും അധികാരികളുടെ കുതിരകയാറ്റങ്ങളും അവർ സഹിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ക്ഷമാമൂർത്തിയെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന ഭൂദേവിക്കുടെ തോറ്റെന്നു സമ്മതിക്കണം.

കരുവെറും പോലീസ്സുകാരന്റെ ആജ്ഞയുണ്ടായാൽ മതി ഇവരിൽ മുക്കാലേമുണ്ടാണിയും മുന്നൂറ്ററുപത്തഞ്ചു ദിവസവും പോലീസ്സ് സ്റ്റേഷ്യനിലോ മറ്റെവിടെയെങ്കിലുമോ രാവിലെയും വൈകിട്ടും ഹാജരാകുകയും വേണമെങ്കിൽ കുവാത്തു മെയ്യുകുടെയും മെയ്യുവാൻ. കരഞ്ചൽസ്റ്റാപ്പു വാങ്ങുന്നതിനുവണ്ടി അഞ്ചൽമാസ്റ്റർ ഉറങ്ങി ഉണ്ണുന്നു ഭായ്യയ്യും കാപ്പി അനന്തരക്കെട്ടുത്തിട്ടു വരുന്നതുവരെ അവർ, ഏതെങ്കിലും കരുപ്പുവിന്റെ ചുവട്ടിൽ കയത്തിരിക്കും. മരിക്കുമെന്നുള്ള നിലയിലാണെങ്കിലും, ഡോക്കുരുടെ സമയവും സൗകര്യവും നോക്കിയെ മുഖം കാണിക്കൂ.

സാമാന്യം വലിയ ഏതെങ്കിലുമൊരു റെയിൽവേ സ്റ്റേഷ്യനിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളു. കളത്രപുത്രാദികളും നിരവധി ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളുമായി എത്രയെത്ര ഇടത്തരക്കാരാണ് അവിടേയും ഇവിടേയും തുങ്ങിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നത്! വണ്ടി ഏപ്പോൾ വരുമെന്നോ, എപ്പോൾ പോകുമെന്നോ, തങ്ങൾ എത്രനേരമായി അവിടെ കാത്തുകിടക്കുന്നെന്നോ ഒന്നും ആ ഗ്രണബുദ്ധികൾക്കു യാതൊരുനൂറ

ഷണവും വിചാരവുമില്ല. മൂന്നാംക്ലാസ്സ് വെയിറ്റിംങ്ങ് റൂമിന്റെ സിമൻറുതറയിൽ കുട്ടിയ്ക്കു മുലകൊടുത്തശേഷം അക്കായ്ക്കും മറ്റെല്ലാക്കായ്ക്കും മറന്നു് ഭായ്ക്കയൊരുത്തി കുറുവശംചന്നാക്കമായിരിക്കും. കുട്ടികളിൽ രണ്ടെണ്ണം കയ്യിൽകിട്ടിയ മുറുക്കുകഠം രണ്ടും ശാപ്പിട്ടശേഷം അതിന്റെ തരികഠം വല്ലതും തറയിലെങ്ങാനും കിടപ്പുണ്ടോയെന്നു ഭ്രാന്തക്കണ്ണാടിവച്ചു പരിശോധിക്കയായിരിക്കും. ആ ഭാഗ്യവാൻ, ഭത്താവു്, ഒരു പാക്കെട്ടിന്റെ മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു, താടിയ്ക്കു കയ്യുംകൊടുത്തു് വെറുതെയങ്ങിരിക്കയായിരിക്കും. ഇടക്കിടക്കു് തുടയോ, ഉള്ളംകാലോ ചൊറിയാൻമാത്രം അയാഠം കൈയൊന്നനക്കും. രണ്ടും മൂന്നും മണിക്കൂറുകഠം തുടരെക്കഴിയുമ്പോഠം മുക്കാൻപൊതിയൊന്നഴിക്കാനും മതി.

ബസ്സുവരാൻ ഏറുമാനൂക്കവലയിലും പന്നിയങ്കരമുക്കിലും എല്ലാം കാത്തുനില്ക്കുന്നവരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപെട്ടതാണു്. ഏറുമാനൂർ നിന്നും മയിൽ രണ്ടേയുള്ള പുന്നത്തറയ്ക്കു്. അവിടെ പോകേണ്ട രണ്ടുപേർ ഏറുമാനൂർ മുക്കിൽ ബസ്സു കാത്തു നിന്നാൽ വൈകിട്ടാറുമണിവരെ ആ നില്പുവിടെ നില്ക്കും. ഏഴു ബസ്സുകഠം അവരെക്കയറാതെ അങ്ങു കടന്നു പോയാലും ആ സൽഗ്രന്ഥസമ്പന്നന്മാർ അവിടെത്തന്നെ നിന്നോ അടുത്തുള്ള പൂവരശുമരത്തിൽ ചാരിയിരുന്നോ എട്ടാമത്തേതു മികച്ച ശുഭപ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കും. എന്നാലും രണ്ടുമയിലകലെയുള്ള പുന്നത്തറയ്ക്കു് നടന്നുകളയാമെന്നവർ ഒരിക്കൽപോലും ഒന്നു ചിന്തിക്കുകയില്ല.

നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരുടെ ജീവിതം അല്പം അകന്നു നിന്നു സൂക്ഷിച്ചാൽ കുന്നു രണ്ടു പരമാത്മാക്കളാം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടും. അവരുടെ ജീവിതം 'സഗിഗ' എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞു് കരിക്കലും ആരോഹണം ചെയ്യാറില്ല. ചുറ്റുമുള്ള ഹിന്ദുസ്ഥാനിമട്ടുകളാം അവക്കു ജീവിതത്തിൽ വശമേയില്ല. കരിഴഞ്ഞ പോക്കു്; ഒരു മൂടില്ലായ്മ; ഒരു നനഞ്ഞ കമ്പിളിത്തരം.

ഏതെങ്കിലുമൊരു ചന്തടിവസം കൂട്ടുകളും വട്ടികളുമെല്ലാം തലയിലേറ്റി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വഴിയേപോകുന്ന അനേകരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. എത്ര പട്ടിക്കെയാണവരെല്ലാം നടക്കുന്നതു്. തലയിലിരിക്കുന്ന ചുമടുകളാംപോലെ ശരീരവും ഒരു ഭാരമെന്നവണ്ണമാണു് അവർ കൊണ്ടുവലിയുന്നതു്. പ്രസരിപ്പോ ഉന്മേഷമോ അവരെ വഴിതിണ്ടുന്നില്ല. വല്ല പതിനാറോ പതിനേഴോകാർ അല്പം തരക്കേടില്ലാത്ത തടിക്കൊഴപ്പുമായി ആ നിർജ്ജീവഘോഷയാത്രക്കിടയിൽക്കൂടെ അല്പം വേഗത്തിലെങ്ങാനും പോയാൽ ചുറ്റിനുമുള്ള ചത്ത മീൻകണ്ണുകാർ ഇതെന്തു ഭാന്തെന്നുള്ളമട്ടിൽ കണ്ണന്തിച്ചു നോക്കും.

നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർ ക്ഷീണത്തിനും അവശതയ്ക്കും അധീനരാണു്. മറ്റു ചിലടത്തെ ആളുകളെപ്പോലെ ജീവിതം ഒരു മഹാഭാഗ്യവും, സർവ്വേശ്വരന്റെ അമൂല്യമായ ഒരു സമ്മാനവുമാണെന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു് എത്രയും വേഗത്തിൽ വല്ല പള്ളിപ്പറമ്പിലോ ശ്മശാനഭൂമിയിലോ കൊണ്ടു

തള്ളേണ്ടതെന്നുള്ള മട്ടിലാണവർ നടക്കുന്നതു്. എറു മ്പരിച്ചു തീരുന്നപോലെയാണു് അവരുടെ ജീവിതകഥ യുടെ അവസാനിക്കുന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷുകാരോടെനിക്കൊരു തീരാത്ത പരാതിയു ണ്ടു്. അവരെന്റെ ഈ പരാതിക്കാര്യം അറിയുന്നില്ലെ ന്നുള്ളതും, അറിഞ്ഞാൽത്തന്നെയും യാതൊരു ചുക്കുമവക്ക തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ളതും ഈ ഘട്ടത്തിൽ അപ്രധാനസംഗ തികളത്രെ. പരാതിയിതാണു്—അവരുടെ ഇടത്തര ക്കാരിൽ മുക്കാലുമുണ്ടാണിപങ്കും വെണ്ണയും മീസ്സും തി ന്നു്, പാലും ക്രീമും കുടിച്ചു് തടിച്ചുകൊഴുത്താണിരിക്കു ന്നതു്. അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കണ്ടാൽ അമ്മിക്കുഴവി കുംപോലെ ഉരുണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ പെൺ കുഞ്ഞുങ്ങൾ തലയുയർത്തി നെഞ്ചുതള്ളിച്ചു്, ഇടുപ്പുക്കി, ചുറുചുറുക്കായെന്നുതു നടന്നുപോകുന്നതുതന്നെ കാണുന്ന തൊരുത്സവമാണു്. അതേസമയത്തു് അവർ ഭരിക്കുന്ന ഇൻഡ്യയിലെ എന്റെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടേ യും എന്റെയും കഥയെപ്പറ്റി അവർ ചിന്തിക്കുന്നതെ ന്നുതന്നെ തോന്നുന്നില്ല. കണ്ണൊട്ടി കവിളൊട്ടി മരണ ത്തിന്റേയും ദുഃഖത്തിന്റേയും മുൻഗാമിയെന്നുള്ള നില യിൽ ഇഴഞ്ഞുപോകുന്ന എന്റെ രക്തത്തിന്റേയും മ ജ്ജയുടേയും കാര്യം അവർ ഗൌനിക്കുന്നതുതന്നെയില്ല. എട്ടവുൺസ് അരിതന്നെ അവരിലൊരുത്തനാവശ്യമു ണ്ടോയെന്നാണവരുടെ സംശയം.

ഇവിടത്തെ ടോപ്പിക്കൽ ചൂടും, യാതൊരു തുമ്പും തുരുമ്പുമില്ലാതുള്ള ഇവിടത്തെ പ്രസവബാഹുല്യവും, ചില

സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളും, ഇതുപോലെ ഒരു നൂറായിരം കാരണങ്ങളും അവർ ഈ വളച്ചുകെട്ടിനും വശക്കേടിനും നിദാനമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചേക്കും. പക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ടൊന്നും എന്റെ പരാതി അവസാനിക്കുന്നില്ല. ആരോഗ്യവും ഉന്മേഷവുംകൊണ്ട് വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്ന ഇടത്തരക്കാരാൽ നിറയപ്പെട്ട ഒരു 'രാമരാജ്യം' ഉണ്ടാകണമെന്നാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന. ജീവിതം കരുമൂല്യനിധിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാൽ നിറഞ്ഞ ഒരു ദൈവരാജ്യം.

നാമൊരു കഷ്ടകാലഘട്ടമായതാണ് നമ്മുടെ നിലയില്ലാത്ത ക്ഷമയ്ക്കുള്ള കാരണം. കഷ്ടകാലം ക്ഷമകേടുകൊണ്ടൊന്നും സാധിക്കുവാനില്ല; നേരെമറിച്ച് ക്ഷമകൊണ്ടേ സകലതും. വിത്തുമുളയ്ക്കുവാൻ അക്ഷമകൊണ്ടേയാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. നെല്ല് വളരുവാൻ, കതിര് നീളുവാൻ, കച്ചി ചെമ്പിക്കുവാൻ—ഇങ്ങിനെല്ലാം ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കേ നിവർത്തിയുള്ളൂ. ക്ഷമകേടുകൊണ്ടു ഇടവപ്പാതി മീനത്തിൽ പെയ്യുകയില്ല; പാടത്തെ വെള്ളമങ്ങു പെട്ടന്നു വറ്റുകയില്ല.

ക്ഷമകൊണ്ടേ പ്രകൃതിയെ അടിപെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമുള്ളൂ. കഷ്ടകാലത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇവിടെയാണ് കിടക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, എഴുനൂറുമൈൽ വേഗത്തിൽ പായുന്ന വിമാനങ്ങളുടെയും, തടില്ലാതെ തോല്പിക്കുന്ന ബാണങ്ങളുടേയും ഇടയ്ക്കു് ഈ കഷ്ടകാലം ഉലോം അസ്ഥാനത്താണ്. നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാർ ശേഷശായിയും, അളകപ്പച്ചെട്ടിയാരും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വേഗതകൂടിയ വ്യവസായലോകത്തിന്റെ പടിവാ

തുല്യൂൽ അറച്ചുറച്ചു നില്ക്കുന്നതും ഇക്കാരണംകൊണ്ടാണു്.

മഴ കഴിഞ്ഞു് മരക്കൊമ്പുകളിൽനിന്നും തുരുതുരെ പൊഴിയുന്ന വെള്ളത്തുള്ളികൾപോലെ, ചുമ്മാ ഇങ്ങുതിന്നുവീഴുന്ന കന്നു് എല്ലാ ഇടത്തരക്കാരിലും ഉണ്ടു്—അവന്റെ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചും അവനുമാത്രമുള്ള അഭിമാനത്തിൽ കുഴഞ്ഞ ചില ചിന്താപരമ്പരകൾ. അഴകാഞ്ചേരി കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗവും പാറായിലെ ഒരു വ്യക്തിയും, എന്റെ തറവാട്ടിലെ ഒരംഗവും എല്ലാം ഇക്കായ്മത്തിൽ സമന്മാരാണു്. തന്റെ കുടുംബമാഹാത്മ്യത്തിൽ വെളിവായൊ കളിവായൊ അഭിമാനംകൂടാത്ത ഒരൊറ്റ ഇടത്തരക്കാരനെയെങ്കിലും ഞാനിനി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഞാനീപ്പറഞ്ഞതു ശരിയോയെന്നൊന്നു പരീക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, വഴിലിറങ്ങി ആദ്യം കാണുന്ന ഇടത്തരക്കാരനെ സൂത്രത്തിൽ തടഞ്ഞുനിറുത്തി അല്പം മുറുക്കാനോ സിഗറെറോ വല്ലതും ലോഹ്യഭാവത്തിൽ നല്കിയശേഷം ചെറിയ ഒരു സംഭാഷണം ആരംഭിക്കുക. കൃഷിയെക്കുറിച്ചും മഴക്കുറവിനെപ്പറ്റിയും മറ്റെപ്പറഞ്ഞാൽ അവൻ വലിയ ഉത്സാഹമൊന്നും കാണിക്കില്ല. ഒടുവിൽ ചോദിക്കണം:—"അപ്പഴേ, മുഖച്ഛായ കണ്ടതിൽ നിങ്ങളെ എവിടെവച്ചോ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നല്ലൊ".

ഗവേഷണവിഷയമായ ഇടത്തരക്കാരന്റെ മുഖത്തൊരു പുഞ്ചിരിയുടെ ഛായ പരക്കുന്നു.

"അതു ഞാനായിരിക്കയില്ല. ഞങ്ങടെ അമ്മാവനായിരിക്കും."

"അമ്മാവനോ? നിങ്ങളുടെ വീട്ടുപേരെന്തുപറയും?"

"കൃനംകുട്ടിക്കിലെന്നു."

"അപ്പേരു കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ."

"കേട്ടുകാണും. ഞങ്ങടെ പത്തുനാല്പതു വീട്ടുകാരുണ്ടു്. ദേ, ഇവിടുന്നങ്ങോട്ടുചെന്നു തിരിയുന്ന വളവിലല്ലേ, അവിടം മുതൽ അങ്ങോട്ടുകാണുന്നതെല്ലാം ഞങ്ങടയാ. ഇപ്പയ അമ്മാവനെയായിരിക്കും കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ആലങ്ങാട്ടു് അക്കൌണ്ടൻറ്. എൻെറ നേരെ ജ്യേഷ്ഠൻ. പത്തനാപുരത്തു് കരു പ്രൈമറിസ്കൂൾ വാദ്ധ്യാരാ. ആയിരാമാണ്ടത്തെ ആയക്കെട്ടിൽ കൊണ്ടവരാ ഞങ്ങടം....."

ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ആ കുടുംബചരിത്രം. മാറിമാറി അന്വേഷിച്ചാലറിയും 'കൃനംകുട്ടിക്കി'ലെന്നു് കരുക്കൂട്ടക്കാർ ആ പ്രദേശത്തുള്ളതായി ആക്കിടംതന്നെ അറിവില്ലെന്നു്. ആ കുടുംബക്കാരുടെ തനതെന്നു് ആ ആളുകൾ പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളിൽ, അവരിൽ വല്ലവരും ഉടമസ്ഥാവകാശം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കേറിച്ചെന്നാൽ വേലിപ്പത്തലായിരിക്കും പുറത്തെന്നു്.

വിവരമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട വക്കീലന്മാർക്കുടേയും ഈ രോഗത്തിൽനിന്നും വിമുക്തരല്ല. ഏതെങ്കിലും കരു സ്ഥലത്തു സ്ഥലംമാറി ചെന്നാൽ ലോഹ്യത്തിനു കാണാൻവരുന്ന വക്കീലന്മാരിലധികവും തങ്ങളുടെ വിലയും നിലയും, സ്ഥലത്തുള്ള സ്വാധീനശക്തിയും നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് അവരവരുടെ കുടുംബമാ

ഹാത്മ്യങ്ങളും എഴുന്നള്ളിച്ചായിരിക്കും. സമാധാനത്തെ ക്കുറിച്ചു നാമതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കയും വേണം.

ഇന്നാളൊരുനല്ല നേരംപോക്കുണ്ടായി. കരാശുപത്രിക്ക് പണം പിരിക്കുവാൻ ഞാനും വേറെ നാലാറാളുകളും കൂടെ അലഞ്ഞുനടക്കയാണ്. പാപ്പരടിച്ചു കറങ്ങിനില്ക്കുന്നെന്ന് സർവ്വലോകർക്കും അറിയാവുന്ന ഒരുവന്റെ വീടിനോടടുത്തപ്പോൾ ഞങ്ങളിൽ ഒരാൾക്ക് അവിടെ കേറിയ മതിയാവു.

"ഹേ, മുപ്പത്തു കുഴഞ്ഞു നില്ക്കുയാണ്. വെറുതെ സമയം കളയാമെന്നേയുള്ളു" എന്നു വിവരമുള്ള വേറൊരാൾ പറഞ്ഞു.

"ഇല്ലെന്ന് — വരു. ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം...." എന്നുറപ്പുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആദ്യത്തെയാൾ ഞങ്ങളെ അവിടേക്കു വലിച്ചുകയറി.

കിളിവാതലിൽകൂടെ ഞങ്ങൾ വാരണ്ട ശിപായിയും കൂട്ടരുമല്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം തിട്ടം വരുത്തിയശേഷം, ഗൃഹനാഥൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പിന്നെ ബഞ്ചുകളിലും മറ്റും ഞങ്ങളെയിരുത്തി.

ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലെ ശുദ്ധവിശ്വാസി കാര്യം പറവാൻ ആരംഭിച്ചു:

"അപ്പോഴേ, കഴിഞ്ഞ ഇലപ്പുന്നു് ഇതിലെയൊക്കെ വന്നതാണ്. അന്നു നിങ്ങളൊരു വീട്ടുകാരുടെ താങ്ങലുകൊണ്ടാ കാര്യം സാധിച്ചതു്"

ആ ആതിഥേയന്റെ നെഞ്ചുപ്പം ഊതിവീർക്കുന്നപോലെ തോന്നി. അയാൾ പറഞ്ഞു:

"അതിന്നും ദൈവകൃപകൊണ്ട് ഞങ്ങളു വിചാരിച്ചാൽ പലതും ഇവിടൊക്കെ നടക്കും. കാന്വന്മാരുചെയ്യുന്നുണ്ടാ....."

ഞങ്ങൾ കുറെയേറെനേരം തലയാട്ടിയും സമ്മതം രേഖപ്പെടുത്തിയും ഈ കുഡുംബമാഹാത്മ്യമഹാകാവ്യം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ചെന്നകായ്യം എടുത്തിട്ടു. മൂപ്പക്കു വലിയാൻ യാതൊരു നിവർത്തിയുമില്ലാതായി. അതുവലിയ ഒരു കുഡുംബക്കാരൻ — അതുവലിയ ഒരു പരോപകാരിയെങ്ങനെ ആശ്രുപത്രിക്കു വല്ലതും കൊടുക്കാതിരിക്കും?

അകത്തുപോയി, അരിയ്യുവച്ചിരുന്നതായിരിക്കാം, ഇരുപത്തഞ്ചുരുപയെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് നിസ്സാരമെന്നുള്ളമട്ടിൽ ഞങ്ങളെ ഏല്പിച്ചു രസീതുവാങ്ങി.

കായ്യം കാണണ്ടവർ കുടുംബമാഹാത്മ്യത്തിൽ പൊറിഞ്ഞു കിക്കിളികൂട്ടിത്തന്നെവേണം കായ്യം കാണുവാൻ.

6

ഉമ്മിട്ടിക്കണ്ണിയാരുടെ അനുജൻ (ഒരുമ്മ ആറച്ചുന്മാർ) കൊച്ചുഗോവിന്ദക്കണ്ണിയാനാൽ ഞാനും ഒരിക്കൽ വല്ലാതെ ആകഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അയാളുടെ ആകൃതി സൌന്ദര്യംകൊണ്ടതായിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. കാരണം "ട" എന്നതരം ശരീരഘടനക്കാരനായിരുന്ന കൊച്ചു

ഗോവിന്ദൻ. ആരെക്കണ്ടാലും, തോളിൽ രണ്ടായി മടങ്ങി, ഇപ്പോഠം നിരങ്ങി താഴെപതിക്കുമെന്നുള്ളമട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന തോത്തുമുണ്ട് ചുരുണ്ടകൂടി ഇടത്തെക്കക്ഷത്തിൽ ഉരുണ്ടകയറുന്ന സ്വഭാവം, അഭിനയത്തിൽമാത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിനയപാരമ്യത, വലത്തേക്കയ്യുടെ തള്ളവിരലിലും ഇടത്തേക്കയ്യുടെ അഞ്ചുവിരലുകളിലുമായി നീണ്ടുകൂത്തുവെളുത്തു കാണുന്ന നഖക്കുന്തങ്ങഠം, ഇതൊന്നും മാറുള്ളവരെ ആകഷിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളല്ലല്ലോ.

കൊച്ചുഗോവിന്ദന്റെ വീട്ടിലെ, വാഴത്തട മുറിച്ചുവെച്ചുള്ള ചതുരംഗയുദ്ധങ്ങഠം സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കാലുംകയ്യും പെരുപ്പിക്കുവാനും, ജ്യോതിഷത്തിന്റെ അല്പം ചില വാലും മുറിയുമെല്ലാം പെറുക്കിയെടുക്കുവാനുമായിരുന്ന ഞാനവിടെ ചെന്നുകൂടാറുണ്ടായിരുന്നതു്. അന്നെനിക്കൊരു കായ്യം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ ഇടത്തരക്കാരിൽ ഒരു വലിയ പങ്കും ജ്യോതിഷത്തിലും, കവടിപരത്തലിലും, കൈനോട്ടത്തിലും, കിളി പറച്ചിലിലും എല്ലാം അങ്ങു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണെന്നു്. വിദ്യാഭ്യാസം ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനുമെല്ലാം ഗുളികന്റെ രാശിമാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചും, രാഹുവിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മകളെപ്പറ്റിയും, ശുക്രന്റെ ദുഷ്ടിഅയക്കലുകളെക്കുറിച്ചും, കുമ്മസ്ഥാനത്തിനധിപനായി ധനസ്ഥാനത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് ഭാഗ്യാധിപനായ കുജനോടുചോന്നു് കളത്രസ്ഥാനത്തെയ്ക്കാളിഞ്ഞുനോക്കുന്ന പൊല്ലാപ്പുകാരൻ ബുധന്റെ.

മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചും ചിന്തിക്കാതെയും വിഷമിക്കുന്നവരാണെന്നു്.

ഞാനന്നു് കൊച്ചുഗോവിന്ദന്റെ അകത്തെ മുറിയിലിരുന്നു് അയാളുടെ അനുജൻ (ഭരമ്മ ആറച്ചുമ്മാർ) കൊച്ചുനാരായണനുമായി ഇഷ്ടരാഷ്ട്രകമ്പിമൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന വിപത്തുകളെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചു്, താഴോട്ടുനോക്കി, അനേകമിനിട്ടുകളായി തുണ്ടിയിരിക്കയായിരുന്നു. പുറത്തെ കോലായിൽ കൊച്ചുഗോവിന്ദനിരുന്നു് ആരുടേയോ ശനിയുടെ അപഹാരകാലത്തെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെപ്പറ്റിച്ചിന്തിച്ചു് വെറുതേ ദുഃഖിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോൾ പുറത്താരോ വന്നുകയറിയെന്നു തോന്നി. ഇഷ്ടരാഷ്ട്രകമ്പിയിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടു് ആനക്കാലിൽനിന്നും എന്നെ കുതിരയെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഒത്തശ്രദ്ധനായിരുന്നിരുന്ന ഞാൻ ആഗതനാരാണെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയില്ല. ഒടുവിൽ ഇങ്ങനൊരു സംഭാഷണശകലം ഉയർന്നപ്പോൾ ഞാൻ കട്ടക്കിൽ പെട്ടിരുന്ന എന്റെ തേരിന്റെ കാര്യംകൂടെ വിസ്മരിച്ചു.

"കൊച്ചുഗോവിന്ദാ, ഇനിക്കിതിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിട്ടല്ല; പിന്നെ വെറുതെയൊന്നു നോക്കാമല്ലൊ എന്നുവച്ചാണു്."

"കല്പിച്ചടിയനതൊക്കെയറിയാമേ—" എന്നാ കപടവിനയൻ കൊച്ചുഗോവിന്ദനോടെന്നപോലെ പറഞ്ഞു.

"ആരുമിതറിയരുതു്."

"ഇല്ല."

മെത്രാനറിഞ്ഞാൽ വലിയ കുഴപ്പമാകും. ജ്യോതിഷം നോക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്."

"അടിയനതറിയാമേ. വലിയ പള്ളീലെ കത്തനാരുതനുരാൻ ഇന്നാളു് എഴുന്നള്ളിയപ്പോളും അതുതന്നെയിടകൊണ്ടേ."

"നമുക്കറിയേണ്ടതു്. ഇപ്പഴത്തെ വികാരി അച്ചൻ ഈയിടെയെങ്ങാനും പോകുമോ ഇല്ലയോയെന്നാണു്."

"അതറിയാമേ."

"പോയാത്തന്നെ പോര. എന്നെ ആ സ്ഥാനത്താക്കുമോയെന്നും കൂടിയറിയണം, കൊച്ചുഗോവിന്ദാ."

"അതുമറിയാമേ."

"പിന്നെ വേറൊരു കാര്യംകൂടെ."

"അതെന്താന്നാണോ?"

"എന്റെ ഒരു മോതിരം കളവുപോയി."

"എന്നായിരുന്നാ?"

"കുറച്ചായി. അന്തോണീസ്സ് പുണ്യവാളനു ഞാൻ നേന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അതു കിടക്കട്ടെ. കണിയാരും കൂടെയൊന്നു നോക്കണം. രണ്ടുപേരും കൂടെയാകുമ്പോൾ എവിടെ ചെന്നെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കില്ല."

"അടിയനതറിയാമേ. തെക്കേ വീട്ടിലെ ഒരു തമ്പ പോയിട്ടു ഞങ്ങളിരണ്ടാളും കൂടായിരുന്നേ കിണറിന്നു കണ്ടുപിടിച്ചതു്."

"പക്ഷേ, ഞാൻ വന്നകാര്യം ആരും അറിയരുതു്. ഇതാ കുറച്ചുപ്പാ, ബാക്കി പിന്നെത്തരാം. നല്ലവണ്ണം

നോക്കണം. വികാരിയച്ചൻ മഹാവിഷ്ടനാ. അയാളെങ്ങനെങ്കിലും പോകണം.''

''പോകുമേ.''

കൊച്ചുഗോവിന്ദനും ജ്യോതിഷത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്ത ആ മഹാപുരോഹിതനുമായുള്ള ഏഷ്ടാട്ടകഥ പിന്നെന്തായി എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ദിവംഗതനായ അന്തോണീസ്സ് പുണ്യവാളനും നമ്മുടെ ദരിദ്രശരീരൻ കണിയാനുംകൂടെ ആ മോതിരം തപ്പിക്കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഈ 'ജാതകംകൊട,' എന്ന ഏഷ്ടാട്ടതന്നെ ഇടത്തരക്കാരുടെ ഭാവിനാട്ടത്തിലുള്ള വിശ്വാസമല്ലെ തെളിയിക്കുന്നതു്? ഇന്നാളൊരു പിതാവും മാതാവുംകൂടെയിരുന്നു വിലപിക്കുന്നതുകണ്ടേ. വളരെ വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ട്, വളർന്നു തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന തങ്ങളുടെ അഞ്ചു പെൺകുട്ടികളിൽ മൂത്തപെണ്ണിനു് ഒരു ഭാവിവരനെ തപ്പിപ്പിടിക്കുടി കൊടുക്കേണ്ട സംഖ്യയെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു തീരുമാനത്തിലൊക്കെയായി. അപ്പോളൊരു കുന്തം ഉയർന്നു. വരനാകാനുള്ളവന്റെ ഒരു കിരട്ട അമ്മാവനു് പെണ്ണിന്റെ ജാതകം ഒന്നു കാണണമെന്നു്. പെണ്ണിനുള്ള യഥാർത്ഥ ഇരുപത്തൊൻപതുവയസ്സു മറയ്ക്കുവാനായി, ആ വയസ്സു് ഇരുപത്തിമൂന്നാക്കി കുറച്ചു് ഒരു ജാതകം സൃഷ്ടിച്ചു് അങ്ങോട്ടയച്ചു കൊടുത്തു. പയ്യന്റെ ജാതകവുമായി അതു തട്ടിച്ചുനോക്കി. ശനിപറിച്ചു. ഏഴാമടത്തവൻ കയറി പൂതച്ചു മൂടിക്കിടക്കയാണു്. തൊഴിച്ചുനോക്കിയിട്ടും ഇറങ്ങിപോകയില്ല. പോരാഞ്ഞു് രാഹുവിന്റെ ഏതാണ്ടൊരു

കുഴപ്പവുംകൂടെ. അമ്മാവൻ കണ്ടു, വിവാഹം നടന്നാൽ പയ്യന് വെള്ളത്തിൽ വീണപമ്പുവായിരിക്കും ഫലമെന്ന്. അതിന്റെ ഫലമോ! പയ്യൻ വേറൊരു പെണ്ണിനെ പൂടവകൊടുത്തെന്നു; നമ്മുടെ ഇരുപത്തൊൻപതുകാരത്തി മുപ്പത്തിനാലുകാരത്തിയായി ഇപ്പോഴുമങ്ങനെ വീട്ടിനലങ്കാരമായി നില്ക്കുയാണെന്ന്.

രാഹുകാലം നോക്കാതെ പുറത്തിറങ്ങുന്ന എത്ര ഇടത്തരക്കാരുണ്ട്! അമ്മ മരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നെന്നു കേട്ടാലും ചിലർ രാഹുകാലം കഴിഞ്ഞേ പുറത്തിറങ്ങുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അമ്മ മരിക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ എന്തോ ഒരനത്ഥം അവക്കുണ്ടായേയ്ക്കുമെന്നാണു പോലും ഭയം!

ഇടത്തരക്കാരനു സാമ്പത്തികമായി കുഴപ്പങ്ങളാരംഭിക്കുമ്പോളാണ് അവൻ പ്രശ്നക്കാരെ അഭയം പ്രാപിച്ചു തുടങ്ങുന്നതു്. അവന്റെ കൈകഴം നീന്തി കുഴഞ്ഞുതുടങ്ങുമ്പോൾ കവടിപരത്തലുകാരനായ ഒരു ജ്യോൽപ്പിണ്ടിയിൽ അവൻ കടന്നുപിടിക്കുന്നു. പ്രശ്നക്കാക്കെല്ലാം ഒരു ഗ്രണമുണ്ട്. അവർ നമ്മെ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയില്ല. എല്ലാം ശരിയാകുമെന്നവർ നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കും. രാഹുദശ കഴിഞ്ഞു് വ്യാഴത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ നാം ടാറാറായെ തോല്പിച്ചു് ബിർലയുമായി പങ്കുവ്യാപാരമാരംഭിക്കുമെന്നവർ നമുക്കുറപ്പുതരും. ഒരുറക്കുമരുന്നിന്റെ ഗ്രണം അവർ ചെയ്യും. പക്ഷേ, ഒരു പത്തുരൂപാ അവക്കു മുടക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.

ഒരു കായ്പ്രമാണിച്ചു് കോഴിക്കോട്ടിനടുത്തു് പന്നിയങ്കരയുള്ള ഒരു തീയപ്രമാണിയുടെ വീട്ടിലെനിക്കൊരിക്കൽ പോകേണ്ടിവന്നു. വിസ്തൃതമായ ഒരുമറ്റത്തു് മൂപ്പരിരിക്കുകയായിരുന്നു. വീട്ടിലെ സ്ത്രീകളെല്ലാം വാതലുകളുടെ പിന്നിലും. മൂപ്പരുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി രണ്ടു കവടിക്കാരും ഇരുന്നിരുന്നു. കുറെ കവടികളും പരലുകളും നിരത്തിയശേഷം അതിലൊരുത്തൻ പറയും:— "ഗന്ധവ്വദോഷമാ."

ഉടനെ മറവൻ അവന്റെ കവടികളിൽ വാത്സല്യത്തോടെ തഴുകിയശേഷം പറയും:

"ഒരു യക്ഷിയുംകൂടെ"

മൂപ്പർ പിടലിതിരിച്ചു് ഇരുവർ പറയുന്നതും ശരിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചു.

വലത്തുവശത്തെ തോക്കുചേറി: "തെക്കുവശത്തെ പാലയിലാ അവന്റെ ഇരിപ്പു്."

ഇടത്തേ തോക്കു്: "പടിഞ്ഞാറെ പുരയിടത്തിലെ പനയിലാ യക്ഷിയമ്മ."

"ഒരു രക്ഷ കെട്ടണം."

"ഒരു തകിടു് മാത്തണം."

"ഗന്ധവ്വൻ വിഷമാ."

"യക്ഷി വല്ലാത്തതാ."

ഇങ്ങനെ ഗന്ധവ്വന്റെ ആഠം ഗന്ധവ്വനേയും, യക്ഷിയുടെ ആഠം യക്ഷിയേയും മുന്നാട്ടു മുന്നാട്ടു തള്ളിവിട്ടു.

കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കായ്മനേഷിച്ചു. മൂപ്പന്റെ ഏക പുത്രനു ചുമയും, രാപ്പനിയും, ദേഹം മെലിയലും, കടുത്തു ക്ഷീണവും. അതിന്റെ കാരണം കണ്ടുപിടിക്കാനായിരുന്ന ആ കവടിക്കാരിരുവരേയും മൂന്നു ദിവസങ്ങളായി ചോറും പാലും കൊടുത്തവിടെ സംരക്ഷിച്ചിരുന്നതു്. ഞാനബദ്ധത്തിൽ പറഞ്ഞുപോയി:

"ലക്ഷണം കേട്ടതിൽ കുട്ടിയുടെ പുതപ്പിനാണു സുഖക്കേടെന്നുതോന്നുന്നല്ലോ." ക്ഷയമാണെന്നു പറവാൻ ഞാൻ മടിച്ചു.

കവടിക്കാർ രണ്ടുംകൂടെ പ്ലാന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി— ഈ ഗുരിതം എവിടുന്നു വന്നുകേറിയെടാ എന്ന മട്ടിൽ.

ഞാൻ തുടർന്നു പറഞ്ഞു: "ഈ ഈപ്പുള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നും കോയമ്പത്തൂരോ മദനിപ്പള്ളിലോ മാറിത്താമസിക്കണം."

അവരിരുവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"എവിടെപ്പോയാലും ഗന്ധർവ്വൻ മാറില്ല; യക്ഷി വിടില്ല."

വീട്ടുകാരനും അവരുപറയുന്നതാണു് ശരിയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണു്; ഞാൻ പിന്നീടൊന്നും പറയാതെ വെറുതെയിരുന്നു.

7

മലയാളഭാഷയിൽ ഏറ്റവും അധികം ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന പദം ഏതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, 'ഞാൻ' എന്നുള്ള ഉത്തമപുരുഷസർവ്വനാമമാണെന്നു 'ഞാൻ' പറയും. തണ്ടും തൊലിക്കുന്നതിനു യോജ്യമായ കൂലി തണ്ടിനും കിട്ടണമെന്നോരോ മലയാളപദവും ലേബർ യൂണിയനിൽ ചേർന്നു ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നപക്ഷം 'ഞാൻ' എന്ന കൃശപദത്തിനു ടാറ്റാ ജനറൽ മാനേജരുടെ ശമ്പളവും, 'എന്റെ' എന്ന അടുത്ത ചാപ്പക്കാരൻ പദത്തിനു ടാറ്റാ അസിസ്റ്റന്റു മാനേജരുടെ ശമ്പളവും കിട്ടണം. അവരത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെട്ടു പണിയെടുക്കുന്നുണ്ടു്.

ഏതു നിലയിലുള്ള ഇടത്താക്കാരന്റെ സംഭാഷണവും നിഷ്പ്രയാസം സൃഷ്ടിച്ചുകൊള്ളുക—ഞാനെന്ന പദം ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാ കൈവായ്പക്കാരേക്കാളോ അസൂയക്കാരെക്കാളോ സമൃദ്ധിയായി അതിൽ കണ്ടുമുട്ടും.

കോട്ടയത്തുനിന്നും ഏറണാകുളത്തേക്കുള്ള രാത്രി ബോട്ടിൽ ഒരിക്കൽ ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുമ്പോളാണു് ഈ മഹാസത്യം ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചതു്. കച്ചേരിക്കടവു വിട്ടു് വയസ്സറക്കടവു് കഴിയുന്നതുവരെ എഞ്ചിനും, സ്രാങ്കും യാത്രക്കാരും, ഭാണ്ഡക്കെട്ടുകളും, ടിക്കറേറാജൻറുമാരും, ജട്ടിയിലെ കണ്ണടവില്പനക്കാരും എല്ലാം കൂടെ അവ്യക്തമായ മരപൊതുഇരപ്പു ശബ്ദംമാത്രം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ബോട്ടു വിസ്തൃതമായ കോടിമതപ്പാട

ത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തെത്തിയപ്പോൾ, പലരും കോട്ടകളും ഷർട്ടുകളും അഴിച്ച്, അവിടേയും ഇവിടേയും, ചുരുട്ടി തലയ്ക്കു കീഴിലുമൊക്കെ സൂക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ബോട്ടു കായലിൽ പിണഞ്ഞപ്പോൾ യാത്രക്കാരെല്ലാം മേക്കപറഞ്ഞ കോഴികളേപ്പോലെ അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പറിയിരുന്നു. എഞ്ചിനോടൊപ്പം പിറയ്ക്കയായി. എനിക്കൊന്നുറങ്ങണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, എങ്ങനെ ഉറങ്ങാനൊക്കും. ആ ബോട്ടുമുറിയിൽ വിളമ്പപ്പെട്ട സംഭാഷണസദ്യയൊഴിഞ്ഞു് എങ്ങനെ ഉറങ്ങാനൊക്കും. ഞാനൊടുവിൽ ആ സംഭാഷണങ്ങളെല്ലാം അല്പമായി അനുസരിക്കാമെന്നുതന്നെ തീരുമാനിച്ചു.

ഒരു വെന്തിങ്ങാക്കാരൻ കുത്താലിക്കാരനുസ്ത്യാനിയുണ്ടു വലിയ പെട്ടികൾക്കിടയിൽ ഒടിഞ്ഞുമടങ്ങിയിരുന്നുകൊണ്ടു പറകയാണു്:

"ഞാനവനോടു പറഞ്ഞതാണു് വെളിച്ചെണ്ണയുടെ വില ഇടിമെന്നു്. എനിക്കതു നേരത്തേ അറിയാമായിരുന്നു. ഞാനെന്റെ സ്റ്റോക്കെല്ലാം നേരത്തേ പുറത്തുതള്ളി"

ഉടനെ അടുത്തിരുന്ന ഒരു അജുഷ്ടിക്കാരൻ ഞരങ്ങി.

"ഞാനിക്കൊല്ലം വെളിച്ചെണ്ണയിൽ തൊട്ടില്ല. തൊട്ടാൽ കൈപൊള്ളുമെന്നിനിക്കറിയാമായിരുന്നു. കുറച്ചു മുളകു കുറച്ചു നോക്കാമെന്നു ഞാനിക്കൊല്ലംവച്ചു. മട്ടാഞ്ചേരിക്കാരൊപ്പിക്കുവാൻ നോക്കിയാലും ആലപ്പുഴയുടെ ശരിപ്പെടുത്താമെന്നിനിക്കറിയാമായിരുന്നു"

ഈ കഷ്ടകച്ചവടക്കാരെ വിട്ട് വേറൊരു മൂലയിലേയ്ക്കു ഞാൻ നോക്കി. അവിടേയും നടക്കുന്നു തകൃതിയായി വേറൊരു സംഭാഷണം.

ഒരു ക്രൂസ്തീയ പുരോഹിതൻ അടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു ദരിദ്രശരീരനോടു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുകയാണു്.

"പട്ടിപ്പണക്കേസ്സിനിറങ്ങിയപ്പോഴെ ഞാൻ പറഞ്ഞതാണു് സഭയതുകൊണ്ടു തുലയുമെന്നു്. കുറുക്കഞ്ചേരി സുന്നാദോസിൽ ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞതാണു് അന്തോഖ്യായെ നേരെയിങ്ങോട്ടുകൊണ്ടു പോരുന്നതാണു് നല്ലതെന്നു്. എന്റെ അഭിപ്രായം ഇന്നും അന്തോഖ്യാബന്ധം നില്ക്കണമെന്നാണു്. കോനാട്ടമല്പാനോടു ഞാനതുതന്നെയായിരുന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതു്...."

ആ യാക്കോബായ പുരോഹിതനെ വിട്ടു ഞാൻ ചിങ്കംരാശി മേന്നിരുന്നിരുന്ന രണ്ടുയുവാക്കന്മാരെ നോക്കി. അവിടേയും 'ഞാൻ' 'ഞാൻ' തന്നെ.

"പ്രിൻസിപ്പാളിനോടു കായ്യം നേരെനിന്നു പറയാൻ തൊനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഞാൻ പറഞ്ഞു ടാൻസ്റ്റർ സർട്ടിഫിക്കേറ്റ് തന്നില്ലെങ്കിൽ കളിയൊക്കെ മാറുമെന്നു്. ഗോപിക്കുത്ര വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. ഞാനാ അവനെപ്പറഞ്ഞു നേരെ നിറുത്തിയതു്. ഒടുവിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ പ്രിൻസിപ്പാൾ പ്രവർത്തിച്ചു...."

ഇനിയും മാറിയിരുന്നു സംസാരിച്ചിരുന്ന രണ്ടു ബ്രാഹ്മണവിധവകളുടെ സമീപത്തിൽ വല്ല രക്ഷയുമുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ തിരക്കി. അവരുടെ പോക്കിങ്ങനെയായിരുന്നു:

"ഞാൻ ശൊല്ലിയാച്ചേ ഇന്തമാതിരി തൊന്തിരവെല്ലാം കാട്ടിയാൽ രംഭം കഷ്ടമാകുമെന്ന്."

"ഞാനും ശൊല്ലിയാച്ചേ."

"ഞാൻ വീണ്ടും പേശിയാച്ചെ അന്ത രാമസുബ്ബനുക്കുടെ അന്ത പൊണ്ണെക്കുടി അനുപ്പിക്ക വേണ്ടറതെന്ന്."

"ഞാനും അപ്പടിതാൻ ശൊല്ലിയതു്."

യാതൊരുവഴിക്കു നോക്കിയിട്ടും ഞാൻ രക്ഷകണ്ടില്ല. മുൻപറഞ്ഞ സംഭാഷണങ്ങളെല്ലാംകൂടെ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു് എന്റെ ചെവിയിൽ ചെന്നുകോൺ തുടങ്ങി:

"ഞാൻ കൃത്താലിക്കാ ബാചായ്ക്കതിരല്ല."

"അന്ത സുബ്ബലക്ഷ്മിതാൻ ഇതുക്കെല്ലാം എതിർ."

"കുരുമുളകേ തൊട്ടകളിച്ചാ. ഞാൻ പറേന്നു ഇന്നാല്ലെങ്കിൽ നാളെ അടികിട്ടുമെന്നു്."

"പാത്രക്കീസ്സിനും എനിക്കും അതു വേണ്ടാ."

"പ്രിൻസിപ്പാളിനതുതന്നെയായിരുന്നു വേണ്ടീരുന്നതു്. പക്ഷേ ഞാനാ രക്ഷിച്ചതു്."

'ഞാനാ പറഞ്ഞതു്' 'ഞാനാ കൊടുത്തതു്' 'ഞാനാ എടുത്തതു്' 'ഞാനാ പിടിച്ചതു്' 'ഞാനാ കടിച്ചതു്'.....

ഞാനാ ചത്തതു്, എന്നുമാത്രം എത്ര കൊണ്ടോ ആലോചിച്ചു കടുവിൽ പറഞ്ഞുകേട്ടില്ല.

എഴുത്തുകാർ എന്നു് ഒരു പ്രത്യേകതരം ജീവികളുണ്ടു്. വാത്മീകിയുടേയും മോശയുടേയും കാലംമുതൽ ഇവരുണ്ടു്. ഇവരോടടുത്തുചെന്നാൽ ഒരു പരമസത്യം

ബോദ്ധ്യമാകും. 'ഞാൻ' പ്രയോഗത്തിൽ, സാധാരണക്കാർ അറബിക്കടലാണെങ്കിൽ ഇവരിക്കായ്മത്തിൽ പാ സഹിക്കു മഹാസമുദ്രങ്ങളാം തന്നെയാണു്.

ഒരെഴുത്തുകാരനു് ഒരേയൊരു പ്രേമഭാജനമേയുള്ളു. അതു് 'ഞാൻ' എന്നവൻ വിളിക്കാവുള്ള അവൻ തന്നെയാണു്. എഴുത്തുകാരനു് അവൻ തന്നെയാണു് സകലതും. അവൻ കണ്ടതു്, കേട്ടതു്, മണത്തതു് എന്നു് തുടങ്ങി അവനു് തോന്നിയതു് തോന്നാതിരുന്നതു് ഇതെല്ലാം അവനു് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനെക്കാളും പ്രാധാന്യമേറിയതാണു്. അവനോടു സംസാരിച്ചാൽ അവനെഴുതിയതും, അവനെഴുതിയിട്ടു് ആ പത്രാധിപർ ദ്രോഹിതിരിച്ചയച്ചുകളഞ്ഞതും, ഒക്കെയായ സാഹിത്യതല്ലജങ്ങളെപ്പറ്റിയേ അവനു പറവാനുണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. അവന്റെ സിംബോളിസങ്ങളാം, അവന്റെ ആത്മസ്മരണം, മാസോക്കിസം, സോഡമിസ്റ്റിസം, ഇബ്സനിസം, പുരാണിസം, മണ്ണാങ്കട്ട, തൊപ്പിപ്പാള ഇതെല്ലാത്തെയുംപറ്റി സാധുക്കളായ നാം കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഇവറ്റയിൽ രണ്ടെണ്ണം ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാലത്തെ കഥ പിന്നെപറകയും വേണ്ടാ.

"എന്റെ 'ചിതറിയ ചിന്തകളാം' കണ്ടോ"

"കണ്ടില്ല; എന്റെ 'പതറിയനോട്ടങ്ങളാം' കണ്ടോ?"

"കണ്ടില്ലല്ലോ; ചിതറിയ ചിന്തകളിൽ ഞാനൊരു പുതിയ ടെക്കിനിക്കാണു് നോക്കിയിട്ടുള്ളതു്. സിംബോളിസവും കുഴപ്പിസവുംകൂടി—

ആ കടുവിലത്തെ വാചകം ചിത്രകാരനെക്കൊണ്ടു പൂത്തിയാക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ പത്രക്കാരൻ കയറി ഉടനെ പറയുന്നു:

"സിംബോളിസം എക്സ്പ്രഷ്യണിസമായി മാറുന്നതു കാണണമെങ്കിൽ എന്റെ 'മരമഞ്ഞാ' എന്ന ഗീതകം വായിക്കണം."

"എന്റെ—'വായിക്കരി'യിലുള്ള തെളിഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്."

"എന്റെ 'മരവട്ടയിൽ'.....

"എന്റെ 'തോണിപ്പുര'യിൽ.....

"എന്റെ 'നാത്തൂ'നിൽ.....

"എന്റെ 'അമ്മാച്ച'നിൽ.....

"എന്റെ.....

"എ.....

"എ.....

ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ആ പത്രക്കാരനും ചിത്രകാരനും തമ്മിലുള്ള അത്യധികം രസകരമായ സംഭാഷണം.

എഴുത്തുകാരിൽത്തന്നെ ഫലിതമെഴുതാൻ നടക്കുന്ന ഒരു ഉപവിഭാഗക്കാരുണ്ട്. ഇവന്മാരെയാണ് കണ്ടാൽ വഴിമാറി അടുത്ത പുരയിടത്തിൽക്കൂടി ഓടി രക്ഷപ്പെടേണ്ടതു്. ഒരു ഫലിതമെഴുത്തുകാരനു് ഫലിതം പറയണമെന്നുകൂടെ നിർബ്ബന്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

ഇവൻ രണ്ടോ നാലോ ആളുകളെ വല്ലിടത്തും കണ്ടാൽ അവിടെയങ്ങുനില്ക്കും. ഒരു ചിരിയോടെ അടുത്തു

ചെല്ലും. അവന്റെ ഫലിതം കാരണം അവനു് സകലിടത്തും സ്വാഗതമാണെന്നാണു് അവന്റെ ഉറച്ച വിശ്വാസം. ആ കൂടിനിന്നിരുന്നവർ മരിക്കാൻകിടക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹിതന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടുനില്ക്കുയായിരുന്നിരിക്കാം. "ഈശ്വരൻ അവനെ ഇട്ടിങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നല്ലതു് അവനെയങ്ങു വിളിക്കുന്നതായിരിക്കും. എന്തു് അതിവേദനയാണു്" എന്നു് അതിലൊരുത്തൻ പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോഴായിരിക്കും ഫലിതക്കാരൻ മോണകളും പുറത്തിട്ടു് അടുത്തുചെല്ലുന്നതു്. യാതൊന്നും അനേഷിക്കാതെയും നോക്കാതെയും അവനങ്ങു തുടങ്ങുന്നു:

"ആരേയോ കറക്കാൻ നാലുംകൂടെ ആലോചനയാണു് — അല്ലേ?"

നാലിലൊരുവൻ: "അല്ല ഞങ്ങളോരോ കായ്ംപറഞ്ഞുകൊണ്ടു നില്ക്കുയായിരുന്നു."

"പറഞ്ഞകായ്മൊക്കെയെനിക്കറിയാം. ഞാനീവകവേലകളൊക്കെയെത്രകണ്ടതാണു്. കൂട്ടന്റെ സംബന്ധക്കായ്മല്ലേ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നതു്. കൂട്ടനൊരു 'കാരി'യെയാണു് പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കുറെ കുത്തുവാങ്ങട്ടെ."

കേൾവിക്കാർ മിണ്ടിക്കുന്നില്ല. ഫലിതക്കാരൻ പിന്നീടു വേറൊരു കഥ പരീക്ഷിച്ചു ചിരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതും പറയുന്നില്ല. പിന്നെ കുറെ അതുമിതും പറഞ്ഞിട്ടു് താൻ ഒരു ഫലിതക്കാരനാണെന്നുള്ള ആത്മ

വിശ്വാസത്തിനു് യാതൊരു ക്ഷതവും ഭവിക്കാതെ അങ്ങു പിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാഹിത്യക്കാർ ഇങ്ങനെ 'ഞാൻ' പ്രയോഗക്കാരായിത്തീർന്നതു് സ്വയം പ്രകാശനം അവരുടെ തൊഴിലായതുകൊണ്ടാണെന്നു് ശ്രീമതി, ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം ഇന്നലെയെന്നോടു് പറയുകയുണ്ടായി. അതു ശരിയോ തെറ്റോ ആയിരിക്കാം. പക്ഷെ അവരുടെ അനുസ്യൂതവും നിരന്തരവുമായ ഈ 'ഞാൻ' പ്രയോഗം കേൾവിക്കാരായ മറ്റു് ഇടത്തരക്കാർക്കു് തികച്ചുമക്ഷോഭ്യം കൂടിയാണെന്നുമാത്രം 'ഞാൻ' പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ചിരിക്കണോ കരയണോ?

സ്റ്റീഫൻ ലീക്കോക്ക് എഴുതീട്ടുള്ള ആ വാചകം ആദ്യവായനയ്ക്ക് സാമാന്യം കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ ഒന്നായി എനിക്കു തോന്നി: "ചിരിയും കരച്ചിലും തമ്മിൽ അനായാസേന സമ്മേളിക്കുന്ന സ്ഥാനമത്രെ ഫലിതത്തിന്റെ പാരമ്യസ്ഥാനം" എന്നായിരുന്നു ആ ഫലിതസാമ്രാട്ടിന്റെ നിർവചനം. എന്തൊരാശയം!

നെയ്യൂർ ആശുപത്രിയുടെ നെടുങ്കൻ വരാന്തയിൽ ഞാൻ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടക്കുകയാണ്. എന്റെ അപ്പോഴത്തെ മനഃസ്ഥിതി, ആയിരത്തിൽ കഷ്ടിച്ച് ഒന്നോരണ്ടോ ആളുകൾക്കു മാത്രം ആയുഷ്കാലത്തിനിടയിൽ അനുഭവസിദ്ധമാകുന്ന ഒന്നായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു തുമ്പും ലഭിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്ന ഏതോ ഒരു കഠിനരോഗത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടു ദിവസത്തിനുശേഷം ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയനാകേണ്ട ഒരാളുടെ മനഃസ്ഥിതി ഒന്നു സങ്കല്പിക്കുക! എത്ര ഭയങ്കരമാണത്. തൂക്കുമരത്തിലേക്കു പോകേണ്ടവനും ഒന്നു നിശ്ചയമുണ്ട്; തീച്ചയായും മരിക്കുമെന്ന്. ഇതങ്ങനെയോ? മനുഷ്യശ്വാസം അല്പമല്ലേയുള്ളൂ! അതു നില്പുവാൻ എന്തു വിഷമമാണുള്ളത്? തെളുതെളെ മിന്നുന്ന ആ ചെറു (കൊപ്പറേഷൻ) കത്തിയുടെ കീഴിൽ നിന്നും, പുഷ്പങ്ങളും ശിശുക്കളും നിറ

ഞ്ഞ ഈ ലോകമൊന്നുകൂടെ കാണാൻ സാദ്ധ്യമാകാതെ എത്രപേർ മറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്? എത്രപേർ ഇനി അങ്ങനെ മറവാനിരിക്കുന്നു? വളരെ അകലെയായിക്കാണുന്ന വേളിമലയുടെ മുഖാവിൽ കുങ്കുമച്ചാറണിയിച്ചു് ഉദിച്ചുയരുന്ന ആ പ്രഭാതസൂര്യനെ ഇനിയും കാണുകയില്ലെന്നോ? ജീവിതസർവ്വസ്വങ്ങളായിക്കരുതിയിരുന്ന ആ കാമുനമുഖങ്ങൾ കാണുവാൻ ഇനി ഭാഗ്യമുണ്ടാകയില്ലെന്നോ?

എന്റെ മിന്ത ഒട്ടുവിൽ അടുത്ത മുറിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു രോഗിയേക്കുറിച്ചായി. എത്രസുമുഖൻ. എന്തൊരുസംഭാഷണചതുരൻ.. വയസ്സു് മുപ്പത്തഞ്ചുതന്നെ വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിവാഹിതൻ. രണ്ടുകുട്ടികളും. ശ്രുശ്രൂഷയ്ക്കായി എത്ര ആളുകളാണ്ക്കൂടെ എത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതു്. അയാളുടെ സുഖക്കേടെന്തായിരിക്കുമെന്നറിവാൻ എനിക്കു വലിയ ഒരു ജിജ്ഞാസ. പുറത്തൊരു വെറും ചെറിയ മുഴ. സാരമില്ലെന്നായിരുന്നു അയാൾ പറഞ്ഞതു്. ഒരു മാസത്തിനുമുമ്പായിരുന്നു അതു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. അന്നു് അതു വളരെ വളരെ ചെറുതായിരുന്നു. അതു് വേഗത്തിൽ വളരുവാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ, ഒരു വലിയ ദൈവാധീനം കൂടി. വേദനയില്ല. ഒട്ടും വേദനയില്ല. സാരമില്ലായിരിക്കണം. കൂടിവന്നാൽ ഒരാഴ്ച കട്ടിലിൽ കിടക്കേണ്ടിവരും. ഇതൊക്കെയായിരുന്നു ആ രോഗി എന്നെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്.

പക്ഷേ, ഞാൻ വേറൊന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതു മറ്റൊന്നുമല്ല. ഡാക്ടറന്മാരെല്ലാം അയാളെ പരിശോധിച്ച ശേഷം ഇറങ്ങി വന്നിരുന്നതു സാമാന്യ

ത്തിൽ കവിഞ്ഞു ചിന്താമഗ്നരായിട്ടായിരുന്നു. ഭക്തോഗ്രേസരനായ ആ പ്രധാന യൂറോപ്യൻ ഡാകുടരുടെ മുഖം അപ്പോഠം ശോകരസംകൊണ്ട് ഗ്ലാനമാകുന്നതു ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു.

എനിക്കു നല്ല പരിചയമുള്ള ഒരസിസ്റ്റൻറു ഡോകുടർ ഈ സമയം എൻെറ അടുത്തുവന്നു. ഞാൻ ചിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു ഭ്രാന്തനുമാത്രമെ അപ്പോഠം ചിരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിരുന്നുള്ളൂ. അയാഠം പറഞ്ഞു:

"ഓപ്പറേഷ്യൻെറ കാര്യമോർത്തു വിഷമിച്ചിരിക്കയാണോ? യാതൊന്നും ഭയപ്പെടാനില്ലെന്നു ഞാൻ ഇന്നലേ പറഞ്ഞില്ലെ: എല്ലാം ശരിയാകും."

ഫലിതാസക്തി കഴുമരം കണ്ടാലും അടങ്ങുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞു: "എല്ലാം ശരിയാകും. ആയില്ലെങ്കിൽ ആക്കാൻ നിങ്ങളുണ്ടല്ലൊ?"

ഡാക്ടർ ചിരിച്ചു. ഒരു പ്രത്യേക ജാതിക്കാരാണ് ഈ ഡാക്ടറന്മാർ. മറ്റുള്ളവർക്കു കരയാൻ തോന്നുമ്പോഴാണ് അവക്കു ചിരി ആരംഭിക്കുന്നതു. മറ്റുള്ളവർ ഭ്രാന്തിൻെറ ആദ്യപടിയിലെത്തുമ്പോളാണ് അവർ കഥകഠം പറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നതു. ചോര ചീറ്റുന്നതുകണ്ടു രസിക്കുന്നവർ. കഠിനഹൃദയന്മാർ.

ഞാൻ ഡോക്ടരോടു പല കാര്യങ്ങളേപ്പറ്റിയും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഞാൻ വളരെ പതുക്കെ ചോദിച്ചു: "നാലാം നമ്പർ മുറിയിൽക്കിടക്കുന്ന ആളിൻെറ സുഖക്കേടെന്താണ്?"

ഡാക്ടർ ചുറുപാട്ടം ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. എന്നിട്ട് അയാളോടു ചോദിച്ചു: "ഞാൻ പറയുന്നതു വല്ലതും നിങ്ങൾ അയാളോടു പറയുമോ?"

"ഇല്ല. ഇല്ല."

"എന്നാൽ ഞാൻ പറയാം. അയാൾക്കു സക്കോമായാണു്."

"സക്കോമായെന്നുവച്ചാൽ?"

"കാൻസറിനേക്കാൾ ഭയങ്കരമായ ഒരു സുഖക്കേടാണതു്"

"പക്ഷേ, അയാൾക്കു വേദനയില്ലല്ലൊ?"

"അല്പദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഭയങ്കരമായ വേദന ആരംഭിക്കും. അതിവേഗത്തിലാണു് അതിന്റെ വളർച്ച."

"സുഖപ്പെട്ടുത്തുവാൻ സാധിക്കുമോ?"

"ഞങ്ങൾ നാളെ ഓപ്പറേറ്റുചെയ്യാൻ പോകയാണു്?"

"അതല്ല ഞാൻ ചോദിച്ചതു്. ഓപ്പറേറ്റുചെയ്താൽ സുഖമാകുമോ?"

"പരമാർത്ഥം പറയണമോ? ആശവളരെ കുറവാണു്. രോഗം വളരെ വർദ്ധിച്ചുപോയി. ഏറ്റവുമധികം തൊണ്ണൂറും മരിക്കുവാനാണെളുപ്പം. സക്കോമായിക്കിതുവരെയും യാതൊരു പ്രതിവിധിയും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല."

"സാധു, അയാളിക്കാര്യമറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?"

"എന്തിനറിയിക്കുന്നു? അറിയിച്ചാൽ അയാളുടെ ഉള്ള ശക്തികൂടി ക്ഷയിക്കും. ക്ലോറഫാംകൂടി കൊടുപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതെവരും.

"കൂടെയുള്ളവരെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

"എല്ലാവരേയും ഇല്ല. മൂത്തജ്യേഷ്ഠനെ മാത്രം ബാക്കിയുള്ളവരറിഞ്ഞാൽ അലയും മുറയും ഇപ്പോഴെ തുടങ്ങും."

ഉച്ചതിരിഞ്ഞു. ഞാൻ നാലാം നമ്പർ രോഗിയുടെ മുറിയിൽ കടന്നുചെന്നു. സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ പ്രസന്നതയും ഉത്സാഹവും അയാളുടെ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

"ഇരിക്കണം ഇരിക്കണം. ആ കസേരയിൽ തന്നെയിരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ ഓപ്പറേഷൻ നാളെ കഴിയുകയില്ല. അല്ലേ? ഞാനാണല്ലോ മിടുക്കൻ. എന്റെ കേസ്സ് നാളെത്തന്നെയെടുക്കും"

ഞാൻ പൊട്ടിക്കരയുമായിരുന്നു. ഡാക്ടർ നൽകിയിരുന്ന വാഗ്ദത്തം മാത്രം ഓർത്തു ഞാൻ ഒന്നും പറയാതെ വെറുതെയിരുന്നു.

അയാൾ തുടർന്നു. "ഓപ്പറേഷ്യനൊന്നും സാരമില്ല. നോക്കണം, എത്ര എണ്ണമാണീ ആശുപത്രിയിൽ ദിവസേന നടക്കുന്നതു്. പക്ഷെ അപകടങ്ങൾ എത്ര ചുരുക്കം. നാളെ ഈ സമയത്തേക്കു് എന്റെ കാര്യം സുമാറായിരിക്കും."

"എത്ര മണിക്കാണു് ഓപ്പറേഷ്യൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്"

"പതിനൊന്നു മണിക്കു്. അരമണിക്കൂർകൊണ്ടു തീരുമെന്നാണു് ഡാക്ടർ പറഞ്ഞതു്. വലിയ ഡാക്ടരോടു ഞാൻ ഇന്നും ചോദിച്ചു. യാതൊന്നും ഭയപ്പെടാ

നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.....
.....കാപ്പറേഷ്യൻ കഴിഞ്ഞാൽ എത്രദിവസം കിടക്കേണ്ടിവരുമെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം?"

"എനിക്കതു നിശ്ചയമില്ല. പക്ഷേ ഒരു പന്ത്രണ്ടു ദിവസമെങ്കിലും കിടക്കുന്നുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്?"

"എന്ത്! പന്ത്രണ്ടു ദിവസം കട്ടിലിൽ വെറുതെ കിടക്കയോ? അതും ഒരു ചെറും മുഴ കീറിയതിനു! ഛേ! അതു സാദ്ധ്യമല്ല"

"അങ്ങനെയല്ല. അത്രയും ദിവസം കിടക്കേണ്ടിവരും"

"നിവൃത്തിയില്ല. അടുത്ത തിങ്കളാഴ്ച തീച്ചയായും ഞാൻ കരാളെ കാണുവാൻ പാളയങ്കോട്ട ചെല്ലുമെന്നു വാക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്."

"പക്ഷേ, കിടക്കണമെന്നു ഡാക്ടർ പറഞ്ഞാലോ?"

"അങ്ങനെ പറകയില്ല. ഒരു ചെറും മുഴ മാത്രമല്ലേയുള്ളു. അതും വേദനയില്ലാത്ത മുഴ. എനിക്കു വീട്ടിൽ ചെന്നിട്ടു വേറെയും കായ്ങ്ങളുണ്ട്."

ആ സാധുവിനോടു എനിക്കു വലിയ സഹതാപം തോന്നി. അയാൾക്ക് എന്തെങ്കിലും മുന്നറിവു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം.

ഞാൻ പതുക്കെ ചോദിച്ചു: "നിങ്ങളുടെ കാപ്പറേഷ്യൻ കൂടുതൽ വിഷമതരമായി പരിണമിച്ചെങ്കിലോ?"

"ഹേ, അങ്ങനെ വരികയില്ല. ഡാക്ടർ ഉറപ്പു തന്നിട്ടുണ്ട്. യാതൊന്നും ഭയപ്പെടുവാനില്ലെന്ന്. ആക

ട്ടെ അക്കാര്യങ്ങളൊക്കെ കിടക്കട്ടെ. അതൊക്കെ നമുക്ക് പിന്നീട് പറയാം. ഞാനിപ്പോൾ പണിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വീടിന്റെ വിവരം ഞാനിന്നലെ നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞില്ലേ. പക്ഷെ അതിന്റെ പണിയിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം വരുത്തുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴുള്ള വീട്ടിലെത്തേണ്ട താമസമേയുള്ളൂ പുതിയ പണിയൊക്കെ തുടങ്ങുവാൻ. വടക്കുവശത്തെ ആ പൂമുഖം കിഴക്കുവശത്താക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങനെയായാൽ കൂടുതൽ കാറ്റും വെളിച്ചവും കിട്ടും."

"നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും നാളെ വന്നു ചേരുമോ?"

"എന്തിനവരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവിടെ വന്നാൽ അവർക്ക് യാതൊരു സൌകര്യവും കാണുകയില്ല. കൂടാതെ എന്റെ ഇളയകുട്ടി നന്നാ മെലിഞ്ഞവനാണ്. വല്ലപനിയും ഇവിടെയെങ്ങാനും വന്നു കിട്ടിയെങ്കിലോ. അടുത്ത യാഴ്ച അങ്ങോട്ടുപോകുന്നു കാണാമല്ലോ. എന്തിനു ധൃതി കൂട്ടുന്നു."

ഭാവിപരിപാടിയെക്കുറിച്ചുള്ള അയാളുടെ ഓരോ വാക്കുകളും എന്റെ ഹൃദയത്തെ സ്തംഭിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ മുകൾപരപ്പിലുള്ള അയാളുടെ വാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അയാളുടെ അജ്ഞതയോർത്തു ഞാൻ അമ്പരന്നു. വീടുപണിയെക്കുറിച്ചുള്ള അയാളുടെ ആലോചനകൾ കണ്ണുനീരിൽ കുഴഞ്ഞുകുതിർന്ന വീർത്ത ചിരികളെ എന്നിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ചു. ലിങ്കോക്കിന്റെ ആ ഗംഭീരവാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം എനിക്കപ്പോൾ വി

ശമായി. 'കണ്ണുനീരിൽ ലയിക്കുന്ന ചിരിയാണ് ഫലിതത്തിന്റെ അത്യുച്ചസ്ഥാനം' എന്നുള്ള അതിലേ ആശയം എനിക്കു സുഗ്രാഹ്യമായി. ഫലിതത്തിന്റെ ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ അതു് നിതാന്തശോകമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതു് എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

അടുത്തദിവസം നാലാംനമ്പർ മുറിയിലെ ആ രോഗിയുടെ കാപ്പുറേഷ്യൻ നടന്നു. ഞങ്ങളാരും പിന്നീടു് അയാളെ ജീവനോടെ കാണുകയുണ്ടായില്ല.

'റെഡിമേഡ്' സാഹിത്യം

പല്ലുവേദനക്കാക്ക് ഒന്നൈവൈദ്യന്മാരുടെ കറക്കക്കേരകളുണ്ട്; ജാപ്പാനീസ്സ് ബോംബുകാരുടെ ഭയപ്പെടുന്നവക്ക് ഓടിരക്ഷിക്കാൻ ടെഞ്ചുകളും അഥവാ കുഴികളുണ്ട്; നിരാശാഭരിതക്ക് സന്ന്യാസിമഠങ്ങളോ വിവാഹജീവിതമോ ഏതെങ്കിലും കരുതുണ്ട്. എന്നാൽ ഹതഭാഗ്യരായ സാഹിത്യകാരന്മാക്ക് എന്തൊരു രക്ഷാകേന്ദ്രമുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്.

ലോകത്തിൽ എവിടുന്നോ എങ്ങനെയോ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ചില അഭിപ്രായഗതികളുണ്ട്. മഹാത്മാഗാന്ധിക്ക് കയ്യോന്നിയുടേയോ കുന്തോട്ടിയുടേയോ ഗുണങ്ങളും മുതൽ, അഹിംസയുടെ ശക്തിപ്രഭാവംവരെയുള്ള സകല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായം പറവാൻ സാധിക്കും അല്ലെങ്കിൽ സാധിക്കണം എന്നുള്ളതാണ് ഇവയിലൊന്ന്. എൻ. എസ്സ്. കൃഷ്ണൻ അരയണയ്ക്കു പൊടി വാങ്ങുന്നതിലും നേരംപോക്കുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് വേറൊന്ന്. കരൂ സാൻഡോ കിടന്നുരുണ്ടുന്നതുകൂടെയും സകല മാംസപേശികളും വിജൃംഭിപ്പിച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്നും.

അതുപോലെ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽനിന്നും ആവശ്യാനുസരണം, നാമാഗ്രഹിക്കുന്നതരം സാഹിത്യകൃതികളും അങ്ങിനെ നിർബ്ബാധം പൊഴിഞ്ഞുവീണുകൊണ്ടി

ിക്കണമെന്നാണു് നമ്മുടെയെല്ലാം ആഗ്രഹവും പ്രതീക്ഷയും. ഈ പ്രതീക്ഷയും ആഗ്രഹവും നിറവേറാത്തവരെല്ലാം നെറികെട്ട സാഹിത്യകാരന്മാരും!

"റെഡിമേഡ് ഷർട്ട്" മുതൽ വിവാഹകാര്യാലോചന ഏജൻസിക്കാരാൽ ശരിപ്പെടുത്തിത്തരുന്ന "റെഡിമേഡ് വധൂവരന്മാർ" വരെ സകലതും "റെഡിമേഡ്" ആയിത്തീർന്നതാണു് ഇതിനു് കാരണമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു സിച്ചിട്ടുന്നു; വിളക്കുകത്തുന്നു അല്ലെങ്കിൽ പങ്കകറങ്ങുന്നു. ഒരു പാട്ടുതുറക്കുന്നു; കുഴഞ്ഞകുമ്മായംപോലുള്ള എന്തൊരം പാൽ ലഭിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെ ഒരു സാഹിത്യകാരനു് ഓർഡറനുസരിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങളോ, കഥകളോ, കവിതകളോ, എന്തുകൊണ്ടു് പെട്ടെന്നു സൃഷ്ടിച്ചു തന്നുകൂടാ— അരയാഴ്ചമാത്രം കഴിഞ്ഞൊഴിവുകഴിവു പറയുകയും സമയക്ലിപ്തമില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ടു്?

ഒരു പബ്ലിഷറുടെ നിലയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ എന്തൊരവകതിരിവുകേടാണു് ഈ സാഹിത്യകാരന്മാരെന്നു പറയുന്ന കൂട്ടർ കാട്ടുന്നതു്. കടലാസ്സുകിട്ടാത്ത ഇക്കാലത്തു് പലരുടേയും കാലുതിരുമ്മി കടലാസ്സുണ്ടാക്കി, പ്രസ്സുണ്ടാക്കി, മഷിയുണ്ടാക്കി, ബ്ലോക്കുണ്ടാക്കി, കുറെ പരസ്യങ്ങളും സമ്പാദിച്ചു്, ഏജൻറന്മാരെ ശരിപ്പെടുത്തി, പൊതിയാൻ റാപ്പർ നേരെയാക്കി, കൂട്ടിക്കാൻ പശകരുക്കി, അഞ്ചൽസ്റ്റാമ്പുകൂടെയും വാങ്ങിച്ചുവച്ചു. എന്നിട്ടും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലടിച്ചുകൊള്ളിക്കേണ്ട "മാറ്റർ" മാത്രം ഈ സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്താണി

ങ്ങല്പിക്കാത്തതെന്നാണ് പബ്ളിഷർ ചോദിക്കുന്നത്. ന്യായമായി അരിശവും നിരാശയും തോന്നിക്കാവുന്ന ഒരു ചോദ്യമല്ലേയിതെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനസ്നാനകമ്മത്തിനുവേണ്ട പുരോഹിതനും, പള്ളിയും, വെള്ളവും, കൈയുടയ്ക്കുവാനുള്ള ടൌവ്വലുംകൂടെ ശരിപ്പെട്ടത്തി, കുട്ടിമാത്രം വന്നുചേർന്നില്ലെന്നു പറയുന്നതു കഷ്ടമല്ല!

പബ്ളിഷറന്മാരുടെ സന്മനസ്സുകൊണ്ടുമാത്രം ജീവിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക്, ലേഖനങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള "ബൂളാ"കാർഡം ലഭിക്കുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങളും വിവിധതരങ്ങളാണ്. തനിക്കു പേരും പെരുമയുമുണ്ടാക്കിത്തരുന്ന പബ്ളിഷറെ എങ്ങനെയെങ്കിലും പ്രീതിപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ളതാണ് ഇവയിലാദ്യത്തേതു്. ബർനാർഡ് ഷോയിക്കുപോലുമുണ്ടായിരുന്നു ഒരു പബ്ളിഷർ ഇല്ലെങ്കിൽ ആരും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു എങ്ങാണ്ടുകാരൻ ഷായായിട്ടു ജീവിച്ചു മരിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂന്നു് സാഹിത്യകാരന്മാർക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടു് പബ്ളിഷറെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകതന്നെവേണം. എന്തിനേപ്പറ്റിയാണ് എഴുതേണ്ടതെന്നാണ് പിന്നീടുള്ള സംഭ്രമം. "പുരാതനകേരളത്തിലെ കളരിപ്പയറു്" തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളായാൽ പഴഞ്ചനായി അയാളെ തള്ളും. ആറാമിക്കു് ബോംബിനേപ്പറ്റിയാകാമെന്നുവച്ചാൽ അതിനു കുറച്ചൊക്കെയറിവാവശ്യമാണ്. പൊളിറ്റിക്സ് ആണെങ്കിൽ അതിക്കാലത്തു് ഞാനുമ്മേൽ ടണ്ടിപ്പാണു്; അതു വലിയ വശവുമില്ല. പിന്നെ എല്ലാവക്കും പറ്റിയ പൊതുകഥയാ

ണ്ട് ശേഷിക്കുന്നതു്. പൊട്ടുന്നതുവരെ ഒരു കഥയെഴുതാൻ കയറി കുത്തിയിരുന്നാൽ അതു വരികയുമില്ല. അവസാനം അതും ഇതും പറയുന്ന ഒരു ലേഖനമാക്കിക്കൊണ്ടു ചെന്നവസാനിപ്പിക്കുന്നു. സാഹിത്യകാരന്റെ മനസ്സിൽ ക്രൂടെ പായുന്ന വേറൊരു വിചാരം—അതു ബാഹ്യരസകരമാണു്. അയാൾ ഒരുകാലത്തും ഒരുവിധത്തിലും പ്രകാശനം നല്കാത്ത ഒരു വിചാരവുമായിരിക്കും അതു്. അതിങ്ങനെയാണു്:

"ഈ പബ്ലിഷർക്കു് അറുനൂറുകെട്ട കടലാസ്സു് വാങ്ങാനുള്ള പണം ഉണ്ടു്; പ്രിൻറിങ്ങ്മഷിക്കു് റീത്തലിനു പത്തോ പതിനഞ്ചോ രൂപാ വച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ചെക്കുതാളുകളുണ്ടു്, അടിക്കുവാനുള്ള പ്രസ്സു് വാങ്ങുവാൻ നൂറു രൂപാ നോട്ടുകൾ അനേകമുണ്ടു്; അച്ചുനിരത്തുവാൻ, കടലാസ്സു് മുറിക്കുവാൻ, കുത്തിക്കെട്ടുവാൻ, പുറംതാളു ചുരുണ്ടുവാൻ, ലേബൽ ഒട്ടിക്കുവാൻ, അഞ്ചലിലിടുവാൻ, ബസ്സിൽ കൊണ്ടെവയ്ക്കുവാൻ, വിതരുവാൻ, കമ്മീഷൻ കൊടുപ്പാൻ—ഇതിനൊക്കെ പണമുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം കഴിച്ചാലും ആദായവും ഉണ്ടു്. എന്നിട്ടും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനസംഗതിയായ "മാറ്റർ"നു മാത്രം ഈശ്വരാ, നാലുകാശുപോലും കൊടുക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വേണമോയെന്നൊന്നു ലോഹ്യത്തിനായെങ്കിലും ചോദിക്കുന്നുപോലുമില്ലല്ലൊ." ഇതാണു് ഈ വിചിത്രനിഗ്രഡവിചാരം.

ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വിചാരം വളരെ അസംബന്ധവും കഥയില്ലാത്തതുമാണെന്നാണു് എനിക്കും പബ്ലി

ഷക്കാ പറവാനുള്ളതു്. ഹേ, സാഹിത്യകാരാ! നിങ്ങളുടെ പേർ വെണ്ടയ്ക്കാ അക്ഷരത്തിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടന്നില്ലേ, അതിൽ കൂടുതൽ ഒരു ആത്മസംതൃപ്തിയും പ്രതിഫലവും നിങ്ങൾക്കെന്താണു് ലഭിക്കുവാനുള്ളതു്. നിങ്ങളുടെ പേർ പലർ അറിയുന്നില്ലേ; വയറുനിറയുവാൻ ഇതിൽ കൂടുതലെന്തുവേണം?

അതുകൊണ്ടു പഴയ കാലത്തെപ്പോലെതന്നെ, ഇന്നും നാളെയും, മലയാളസാഹിത്യകാരന്മാർ മാത്രം, നിസ്പൃതിഫലമാനസരായി, ഗീതാശിഷ്യന്മാരായി, പ്രതിഫലരഹിതയുടെ വിദൂരചിന്തപോലും കൂടാതെ, പബ്ലിഷറന്മാരുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം, ഹിതാനുസരണം തൽക്ഷണം പ്രവർത്തിച്ചു മനഃശാന്തിയും സമാധാനവും കൈവരുത്തണമെന്നാണു് എനിക്കുൽബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ളതു്; അങ്ങിനെ പട്ടിണികിടന്നു് കൂട്ടത്തോടെ ഒടുങ്ങണമെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്!

അവരുടെ തോൽവി

ബുദ്ധിയിലും ചിന്താശക്തിയിലും ഒന്നാംകിടയിൽ നില്ക്കുന്ന വളരെപ്പേരും, ജീവിതത്തിന്റെ ഏഴയും, ഒന്നും, ആകാതെ; സാധിക്കാതെ, അങ്ങു മങ്ങിമറഞ്ഞു പോകുന്നതെന്താണെന്ന് മറു പലരേയുംപോലെ ഞാനും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഹൈസ്കൂളിലും കോളേജിലുമെല്ലാം കണക്കിനും ലോജിക്കിനും തൊണ്ണൂറു ശതമാനം മാർക്കുകാം കരസ്ഥമാക്കുന്നവർ; അശോകനേറയും അക്ബറുടേയും മഹത്വത്തിനുള്ള പതിനാറു കാരണങ്ങളും വിശദമാക്കി അസ്സൽ ഉപന്യാസങ്ങളും രചിക്കുന്നവർ; എഴുത്തച്ഛന്റെ പേരിനെക്കുറിച്ച് പി. കെ. നാരായണപിള്ളക്കുടേയും സ്മരിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്ത പുതിയ സിദ്ധാന്തങ്ങളും പുറപ്പെട്ടുവിക്കുന്നവർ; ബാങ്കിങ്ങിനെക്കുറിച്ച് ഒരു ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകംതന്നെ നിമ്മിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവർ—ഇവരെല്ലാം സൃഷ്ടിപരമായ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെയും നിവ്വഹിക്കാതെയും അങ്ങ് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുന്നതു് നാമെത്രതവണ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ളവർ അദ്ധ്യാപകന്മാരായും, ഭിഷഗ്വരന്മാരായും, ചിട്ടിനടത്തിപ്പുകാരായും ഒക്കെ ഒട്ടു വളരെ പണം സമ്പാദിച്ചെന്നതന്നെ വരാം. പക്ഷേ, അവരോടിടപെടുന്നവർക്കും സമുദായത്തിനും അവരിൽ

വിശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കയില്ല; അവരോട് ബഹുമാനമുണ്ടായിരിക്കയില്ല; അവരുടെ നിശിതമായ ബുദ്ധിവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ട് വഹിച്ചും സഹിച്ചുംകൊണ്ടുപോകേണ്ട ഒരു അനുഷ്ഠാനം എന്ന നിലയിൽ മാത്രമായിരിക്കും ലോകം അവരെ ദർശിക്കുന്നത്.

കാര്യം കാണുവാൻ അങ്ങനെയുള്ളവർ ഏതൊരറ്റകൃത്യവും പ്രവർത്തിപ്പാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നേയ്ക്കാം. തങ്ങളേക്കാൾ ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവരെ നിന്ദയോടെ പൂഷണം ചെയ്യാൻ അവർ ഒരിക്കലും മടിച്ചെന്നു വരില്ല. ഹൃദയാലുത്വമോ മനുഷ്യത്വം തന്നെയുമോ അവരിൽ കണ്ടെത്തിയെന്നും വരില്ല.

ലോകം അവരെക്കുറിച്ചു വിധിയെഴുതുമ്പോൾ അവർ ജീവിതപരാജയങ്ങളായിരുന്നെന്നുതന്നെ വിധിയെഴുതും. അവരുടെ കുന്നിച്ച പണത്തിനോ, തീക്ഷ്ണബുദ്ധിക്കോ അവരെ ഈ വിധിയെഴുത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമാകയില്ല. തലച്ചോറൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രം വിജയപ്രദമായ ജീവിതം സാധ്യമല്ലെന്നങ്ങനെയുള്ളവർ തെളിയിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഹൃദയാലുത്വവും സന്മനസ്സുംകൊണ്ടുമാത്രമായും സാധ്യമാണോയെന്നാണ് നോക്കേണ്ടത്. ലോകത്തിലെ തോൽവിക്കാരുടെയെല്ലാം ഒരു പട്ടിക ശരിപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം അന്യരുടെ ദുഃഖത്തിൽ ദ്രവിക്കുകയും, കണ്ണടച്ചു് യാതൊരാലോചനയും കൂടാതെ അന്യരെ സഹായിപ്പാൻ ചാടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവർ അതിന്റെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതു കാണാം. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ

ലരുടേയും കായ്യും ഇപ്പോഠം എന്റെറ കൊമ്മയിൽ വരുന്നുണ്ട്. അവരിൽ രണ്ടുനാലുപേർ ജാമ്യംനിന്ന വകയിൽ വന്നുകയറിയ കടങ്ങഠംക്കായി വാറണ്ടുശിപായിമാരെ ഒഴിഞ്ഞൊളിച്ചു കളിക്കയാണു്. വേറൊരാഠം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പണം മുഴുവനും അന്ധന്മാരുടെ സഹായാത്ഥമെന്നു പറഞ്ഞു് ആരോ ഒരു ക്ഷതിയൻ തുടങ്ങിയ ഒരു നെയ്ത്തുപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കൊണ്ടെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി മുക്കിയിരിക്കയാണു്.

ബുദ്ധിയും ഹൃദയവും രണ്ടുംക്രടെയുണ്ടായാലും ജീവിതം വിജയകരമാകണമെന്നില്ല. നല്ല ബുദ്ധിയും ഹൃദയാലുത്വവുമുള്ള പലരും യാതൊന്നും പ്രവത്തിപ്പാൻ കഴിയാതെ കഴിയുന്നുണ്ടു്. ഫലപ്രദമായി പ്രവത്തിപ്പാനുള്ള പ്രാപ്തി അല്ലെങ്കിൽ ശക്തി അവക്കില്ല. കയ്യിൽ പണമില്ലാത്ത ഒരു ബുദ്ധിമാനു് എത്രനല്ല ഹൃദയമുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നേയും ഒരാതുരശാലയോ അതുപോലുള്ള ധമ്മസ്ഥാപനമോ ക്ഷമപ്പാൻ സാധിക്കുമോ? കായബലത്തിന്റെറ അഭാവവും ഒരുതരം ശക്തിക്കുറവാണു്.

വെറും ശക്തികൊണ്ടും ജീവിതം വിജയകരമാകുന്നുമെന്നില്ല. ലക്ഷം രൂപാ ഒരു നൊടിയിൽ എടുക്കുവാൻ കഴിവുള്ള എത്രപേർ മാളങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു എലിയെപ്പോലെ ആക്കും യാതൊരുപകാരവുമില്ലാതെ കഴിയുന്നുണ്ടു്. അവരും ജീവിതപരാജയങ്ങഠം തന്നെയാണു്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ എന്റെറ ഒരു സ്നേഹിതൻ ഈയിടെയെന്നോടു സന്ദർഭവശാൽ ക്ഷാഭിച്ച ഒരു ക്ഷോഭ്യത്തിനു

മറുപടി അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു മുമ്പോട്ടു പോകേണ്ടിവരുന്നു.

എന്താണീ ജീവിതവിജയം? അതിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്താണ്? ആരാണതു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്? രാമന്റെ ജീവിതം വിജയപ്രദമായോയെന്നു് രാമനാണോ അതോ കൃഷ്ണനാണോ ശങ്കരനാണോ അതോ ചാണക്യനാണോ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്?

കഴഞ്ഞ ഒരു ചോദ്യംതന്നെയാണിതു്. ആളുകളുടെ വിരൽത്തുമ്പിലെ മഷിപ്പാടുപോലെ ചാൺനീളം മാറുന്നതുപോലെ ഉത്തരം പറയുന്നവരെ ആശ്രയിച്ചു് ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരവും വിഭിന്നമായിരിക്കും.

മരിക്കുന്നതിനു മുൻപു് പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പികയും നാലു നല്ല കാറും സമ്പാദിക്കണമെന്നൊരു ദരിദ്രൻ ആശിച്ചെങ്കിൽ ഏതുവിധേനയും അതു സാധിച്ചാൽ അവൻ ജയിച്ചില്ലേ? തെക്കെഇൻഡ്യാ മുഴുവൻ ഒരു നല്ല പ്രാസംഗികനായി അറിയപ്പെടുവാൻ ആഗ്രഹിച്ച ഒരുവൻ അതു സാധിച്ചശേഷം തിരിച്ചു വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ അയാളുടെ ഭാര്യ അയൽപക്കത്തുള്ള ഒരു ഭാഗവതരുമായി ഒളിച്ചോടിമറഞ്ഞെങ്കിൽ അയാളും ജയിച്ചില്ലേ? അഭിമാനവും അന്തസ്സും ബലികഴിച്ചു് വ്യാമോഹിച്ച ഉദ്യോഗം സമ്പാദിച്ചവൻ—അവനും വിജയിച്ചില്ലേ? പരലോകഗതിക്കുടെ മുടക്കി സൌന്ദര്യാസ്വാദനം നടത്തിയവൻ—അവനും വിജയിയല്ലേ?

ഇതിനൊക്കെ എന്തു മറുപടി പറവാനാണു്! മേല്പറഞ്ഞ തരങ്ങളിലെല്ലാം വിജയം വരിച്ചവർ ഒരു സമയം

—അതും സംശയത്തിലാണ്—തങ്ങൾ വിജയികളായെന്നു വിചാരിച്ചേക്കാം; പക്ഷെ, വിവരമുള്ള കാഴ്ചക്കാർ അക്രൂട്ടരെ പരാജിതരെന്നോ എണ്ണുകയുള്ളു എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

ചക്രവാളസീമയിലേയ്ക്കു പറക്കുന്നതും, നക്ഷത്രമണ്ഡലത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതും, കാലത്തിന്റെ നടത്തിണ്ണകളിൽക്കൂടെ എക്കാലവും പ്രതിദ്ധ്വനിക്കുന്നതും വിജയങ്ങളുണ്ടു്. അനിമിഷംകൊണ്ടു സ്ഥമിക്കുന്ന, ദുഃഖനിർഭരമായ, വിഷസമ്മിശ്രങ്ങളായ, നിസ്സാരങ്ങളായ ചെറുവിജയങ്ങളുമുണ്ടു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ അന്ത്യവിജയം, അശോകന്റെ വിജയം, ഏബ്രഹാംലിങ്കന്റെ വിജയം—ഇതെല്ലാം ആദ്യംപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളതാണു്. രണ്ടാംതരത്തിലുള്ളതിനു് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അനാവശ്യവുമാണല്ലോ.

ജീവിതവിജയമെന്നു ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു് ആദ്യത്തെതരത്തിലുള്ളതു മാത്രമാണു്. അതു് അനിർവ്വചനീയമാണെന്നു് എനിക്കറിയാം. പക്ഷെ, അതു് എവിടെക്കണ്ടാലും നമുക്കു തിരിച്ചറിവാൻ സാദ്ധ്യമാണു്. സൂര്യോദയം നിർവ്വചനത്തിനും വിവരണത്തിനും വഴങ്ങുകയില്ലെങ്കിലും അതു കണ്ടാൽ നമുക്കു തിരിച്ചറിയാം. എട്ടുകാശിന്റെ പൊട്ടവിളക്കു കത്തുന്നതു സൂര്യോദയമല്ലെന്നും നമുക്കു കാണുമ്പോളറിയാം.

ജീവിതത്തിന്റെ ആകെക്കൂടെയുള്ള മൂല്യതയേയും ധന്യതയേയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം യഥാർത്ഥ വിജയം. അന്യരുടെ സ്നേഹമസൃണമായ ആദരവിനേയും

അഭിനന്ദനത്തേയും ആശിസ്സിനേയും ആഗ്രഹിക്കുന്നതായിരിക്കണം അതു്.

ഈ തോറ്റുവച്ചു നോക്കുമ്പോളാണു് പലരും വിജയമെന്നു ഭാവിക്കുന്ന വിജയത്തിന്റെയെല്ലാം പൂച്ചുരുകി ചെമ്പു വെളിയിൽ വരുന്നതു്. പല ആനകളും പൂനകളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുന്നതു്.

യഥാർത്ഥ വിജയത്തിനു് അപ്പോഴെന്തെല്ലാം വേണം? ബുദ്ധി തീച്ചയായും വേണം; ഹൃദയവും വേണം, ശക്തിയും വേണം. ഇതിലേതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ അഭാവം പരാജയത്തിലേ ചെന്നവസാനിക്കയുള്ളു.

പേരുപറയുന്നതു് ശരിയല്ലല്ലൊ. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ളവരുടെ ജീവിതം നമുക്കല്പനേരം സൂക്ഷിക്കാം.

ഹൃദയമില്ലാതെ ബുദ്ധിയും ശക്തിയും മാത്രംകൊണ്ടു് അന്യർക്കു നിരന്തരദുരിതങ്ങളും വലിച്ചുവെയ്ക്കുന്ന എത്രപേരുണ്ടു്. ബുദ്ധിയില്ലാതെ ഹൃദയാല്പതയും ശക്തിയുംകൊണ്ടു് അസാദ്ധ്യമായ പല സംരംഭങ്ങളിലും ചാടിവീണു കുഴഞ്ഞുു് അന്യർക്കും തങ്ങൾക്കുതന്നെയും വേണ്ടാത്ത നിരവധി വിഷമങ്ങളും വരുത്തിവെയ്ക്കുന്ന എത്ര നല്ല മനുഷ്യരുണ്ടു്. ബുദ്ധിയും ഹൃദയവുമുണ്ടെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ശക്തിയും കഴിവുമില്ലാതെ വെറുതെയിരിക്കുന്നവർ എത്രപേരുണ്ടു്.

സർവ്വജ്ഞതയും അനന്തമായ ഹൃദയാല്പതയും, അപ്രതിരോധ്യമായ ശക്തിയും ദൈവത്തിനുള്ള ഗുണങ്ങളാണല്ലൊ. ഒരു ശരിയായ മനുഷ്യനിലും ഇതേഗുണങ്ങളും

വളരെവളരെ കുറഞ്ഞ തോതിലെങ്കിലും ഒന്നുപോലെ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

പല രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരുടേയും, പൊതുജനദാസന്മാരുടേയും പരാജയകാരണം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ നാമിനി അധികം ദൂരെപ്പോകേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. ഒന്നുകിൽ ബുദ്ധി, അല്ലെങ്കിൽ ഹൃദയം, അതുമല്ലെങ്കിൽ ശക്തി ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് അത്തരക്കാരിൽ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. മിക്കപ്പോഴും രണ്ടും.

പുലിവരുന്നു

ഓരോതരം പുലികളും വരുന്നെന്നു പറഞ്ഞു നമ്മെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നവർ അല്പമൊന്നുമല്ല. നരകവും ഗന്ധകത്തീയുമാകുന്ന ഈശ്വരകോപപ്പുലി ഇതാ വരുന്നെന്നും പറഞ്ഞു്, മാറത്തടിച്ചു്, നിലവിളിച്ചുട്ടഹസിക്കുന്ന മതപ്രബോധകർ; സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം ഇങ്ങിനെ തുടർന്നാൽ നമ്മുടെ പെൺകുട്ടികളെല്ലാം കാബൂഠംക്കാരുടെകൂടെ ഓടിപ്പോയേക്കുമെന്നു പ്രസംഗിക്കുന്ന സമുദായചിന്തകർ; കുപ്പപ്പൊടിയുടെ ഏറ്റവുമതി നിരുത്തിയാൽ നാമെല്ലാം പാപ്പരായിപ്പോകുമെന്നു ഘോഷിക്കുന്ന സാമ്പത്തികാവേശക്കാർ; വഴിയിൽ തുപ്പിയാൽ സകലർക്കും ക്ഷയമാകുമെന്നു ഓമ്മിപ്പിക്കുന്ന പൊതുജനാരോഗ്യപ്രണയികഠം തുടങ്ങി അനേകം അനേകം പേരെ ഈ 'പുലി വരുന്നേ' എന്നു വിളിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉഠംപ്പെടുത്താം. പക്ഷേ കുറെ ജീവിച്ചിട്ടുള്ളവക്കറിയാം ഈ പുലികളിൽ മിക്കതും ഇനിയും ജനിക്കുകപോലുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു്.

റയിൽവെയിൽ അപകടത്തിനുള്ള ചിഹ്നമാണു് ചുവപ്പു്. സകലത്തിലും ചുവപ്പു കാണുന്ന ഒരു കൂട്ടരുണ്ടു്. ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും തമ്മിൽ ഒന്നു നോക്കിയാൽ, സിഗററിന്റെ പുകപോകുന്ന വഴിയിൽ നിന്നാൽ, എൻ. എസ്സു്. കൃഷ്ണനേയും മധുരത്തേയും സിനിമായിൽ കണ്ടാൽ—ഇതിലൊക്കെ കടും ചുവപ്പു കാണു

ന്നവർ ധാരാളമുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ പുരോഗമന സാഹിത്യക്കാരുടെ പുറത്ത് ഇത്രയധികം ക്ലട്ടർ ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു മേളിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യമെന്ത്?

കായ്ക്കുളിക്കുന്നെയെല്ലാം അതുണെങ്കിലും ഒരു ചെറു പുലിവിളി'ക്കാരനായിട്ടത്രെ ഈ ലേഖനത്തിൽ എനിക്കു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതു്. ഒരു സമയം എന്റെ പുലിയും മാറാനേകായിരം പുലികളെപ്പോലെ ഏഷ്യാ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽപ്പോലും എത്തിനോക്കിയില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. ഈശ്വരൻ അങ്ങനെ സംഭവിപ്പിക്കയും ചെയ്യട്ടെ.

ബുക്കുസ്റ്റാളുകളും ബുക്കുകളും മലയാളക്കരയിൽ ഇത്രമാത്രം വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാലമുണ്ടായിട്ടില്ല. പത്രങ്ങളുടെ ഒരു നല്ലഭാഗം ഇക്കൂട്ടരുടെ പരസ്യങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കും. കരിംകുരങ്ങും ഇവരുമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ പൊതുജനങ്ങൾ എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നെന്നു ഞാൻ ചില പ്പോൾ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുക്കും ബുക്കുസ്റ്റാളുകളും വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു മനഃക്ലേശവുമുള്ള ആളല്ല ഞാൻ. നേരേ മറിച്ച് അതിൽനിന്നും അല്പാല്പം സാമ്പത്തികാനുഗ്രഹങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഒരാളുമത്രെ ഞാൻ. പക്ഷേ, ഈ പോക്കിൽ ഞാനല്പം ചുവപ്പ് കാണാതിരിക്കുന്നില്ല. അതു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചില്ലെങ്കിൽ സൌഖ്യവുമില്ല.

എന്റെ ഒരു ബഹുമാന്യസ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് എന്റെ കണ്ണു തുറന്നതു്. അപ്പോഴാണ് ഒരു യ

ഥാത്ഥപുലി വരുന്നു അല്ലെങ്കിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നി നിക്കു ബോദ്ധ്യമായതു്".

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനു് അടുത്തകാലത്തു പിടി പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു രോഗത്തെപ്പറ്റി അയാൾ ഭയവിഹ്വല നായി സംസാരിച്ചു. രോഗലക്ഷണങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊ ക്കെയാണു്:

പതിനഞ്ചോ പതിനാറോ വയസ്സു് വരുന്ന ആ പ യ്യൻ ക്ലാസ്സിലെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ കണ്ണോടിക്കാതാ യിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഏകാന്തമായ വിജനപ്രദേശങ്ങളിൽ തനിയെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ശരീരവും ഒ ന്നിനൊന്നിനു് ഓന്തിന്റേതുപോലെയായിത്തുടങ്ങിയിരിക്ക ുന്നു. കവിളൊട്ടുന്നു, കണ്ണു കുഴിയുന്നു, ഒരു വിളറ്റിയും ക്ഷീ ണതയും പരക്കുന്നു—ഭയത്തു്.

ആ പിതാവാട്യം അത്ര വകവച്ചില്ല. കൊമാരാവ ശയുടെ അന്ത്യാഘട്ടത്തിന്റെ വല്ല പ്രത്യേകതകളുമായിരി ക്കുമെന്നായാൾ വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ, സംഗതികൾ കുട്ട ത്തൽ വഷളാകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ചില അന്വേ ഷണങ്ങൾ നടത്തി. അതിന്റെ ഫലമായി തന്റെ പു ത്രന്റെ ഏകാന്തവിഹാരങ്ങളിൽ ചില പുസ്തകങ്ങൾകൂ ടെ അവനെ അനുയാത്ര ചെയ്യാറുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത അ യാൾ മനസ്സിലാക്കി. എന്തൊരു തരം പുസ്തകങ്ങൾ! എന്തൊരുതരം ഉള്ളടക്കം!

അവയിൽ പത്തുപന്ത്രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ തീയിലായി. നല്ല പാണൽക്കമ്പുകൊണ്ടു് കുറെ മട്ടനങ്ങൾ നടത്തി. തന്റെ "ഇമ്പ്രൂമത്തോർ" ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളേ ആ പയ്യൻ

ഇനിയും വായിക്കാവുയെന്ന് സുഗ്രീവാജ്ഞയും നല്കി. കൊച്ചുനിപ്പോഠം വളരെ സുഖമായി. കവിളുകളിൽ രക്തരേഖ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പഴയതുപോലെ മറ്റു കുട്ടികളോടുകൂടെ കളിയും ചിരിയുമായി. പഠിത്തത്തിലും പഴയ സ്ഥാനത്തെത്തിച്ചേർന്നു.

"ഹേ, എന്തായിരുന്നു ആ പുസ്തകങ്ങൾ?" എന്നു ഞാൻ ജിജ്ഞാസയോടെ ചോദിച്ചു.

അയാളതിനു കുറെ മറുപടി പറഞ്ഞു. പീനൽകോഡിനെ ഭയന്നു ഞാനതുപോലെ ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. അത്തരം കൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി അയാൾ പറഞ്ഞതു് ആ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ കൊലപാതകം അല്ലെങ്കിൽ ആത്മഹത്യ എന്നിവയിൽ ഒന്നുമാത്രമെ അവക്കുപ്പോൾ ഗത്യന്തരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

കുട്ടിയെ തൊണ്ടിയോടുകൂടെ പിടിക്കുടിയപ്പോൾ "വേശ്യാലയത്തിൽ" എന്ന അത്യധികം സന്മാർഗ്ഗനിരതമായ കഥ അവൻ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അവന്റെയടുത്തിരുന്ന പുസ്തകം, കോഴി, പന്നി, കാള ആടിയായ ജന്തുവൃന്ദങ്ങളുടെ ജീവിതം അതിസൂക്ഷ്മമായി പഠിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ലഭിച്ച പ്രചോദനത്തേയും ഉദ്യോഗത്തേയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയെഴുതിയിട്ടുള്ള 'കാലിപ്രേമം' എന്ന "വി. സെവൻ" കഥയായിരുന്നു.

ആരാണു് ഇത്തരം ബോംബുകഥ എഴുതാൽ തക്കരാത്തതു്! ആരെയാണു് ഇത്തരം പടക്കം ടോപ്പിഡോകഥ

നശിപ്പിക്കാത്തതു്! ആ കുട്ടിയുടെ കവിളൊട്ടിയതിൽ എന്താണത്ഭുതപ്പെടാനുള്ളതു്?

ഞാനല്പം ചില പൊതുതത്വങ്ങൾ പറയുന്നതു് നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കണം. "ശൂന്യതയെ പ്രകൃതി വെറുക്കുന്നു" എന്നൊരു സിദ്ധാന്തമുണ്ടു്. ഒരു പാത്രത്തിലും ഒന്നുമില്ലാതിരിപ്പാൻ പ്രകൃതി അനുവദിക്കുകയില്ല. ഒന്നുകിൽ തേൻ, അല്ലെങ്കിൽ വെള്ളം, അല്ലെങ്കിൽ വായു, അല്ലെങ്കിൽ വിഷം, ഇതിലേതെങ്കിലും ഒന്നു് ഒരു ഭരണിയിലുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ തത്വം നമ്മുടെ ബുദ്ധിയേയും മനസ്സിനേയും സംബന്ധിച്ചും ശരിയാണത്രെ. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം നാമെന്തിനേപ്പറ്റിയെങ്കിലും ഓർക്കുകയോ ആലോചിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. ആലോചിക്കാൻ നല്ല കാര്യങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ചീത്തയെങ്കിലും.

ചെറിയ കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും പലതരം പുതിയ അറിവുകൾക്കായി മോഹിക്കുകയാണു്. കഥകളാണു് ആ പ്രായത്തിൽ അവക്കേറ്റവും പ്രിയതരം. ആൺകുട്ടികൾക്കാണെങ്കിൽ അടിയും ഇടിയും നിറഞ്ഞ കഥകൾ, പെൺകുട്ടികൾക്കാണെങ്കിൽ രാജകുമാരി അരിയും കറിയും വെച്ചു കളിച്ച കഥകൾ. കുട്ടികളെ ഏറ്റവും സ്നേഹിക്കുന്നതു് ചൈനാക്കാരും ഭാരതീയരുമാണെന്നു പറയും. പക്ഷേ, അതു പലപ്പോഴും കഴമ്പില്ലാത്ത ഒരു സ്നേഹമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കുട്ടികൾക്കു വായിക്കുവാനും പാടുവാനുമുള്ള ലക്ഷം ലക്ഷം പുസ്തകങ്ങളും പാട്ടുകളും പാശ്ചാത്യർക്കുണ്ടു്. നമുക്കെന്താണുള്ളതു്? കുട്ടികൾ വായിക്കുവാൻ വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ മിക്കവരും

രാമായണവും വേദപുസ്തകവും അവർക്ക് മൂന്നിക്കാണിച്ചു കൊടുക്കും. അവ നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷേ, കുട്ടികൾക്ക് ആ പ്രായത്തിൽ അടിയും ഇടിയുമുള്ള കഥകളാണാവശ്യം.

"ആലിസ് ഇൻ വണ്ടർ ലാൻജ്", "റോബിൻ സൺ ക്രൂസ്സോ", "റേറാംസോയർ" തുടങ്ങി എത്ര എത്ര കഥകൾ അവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുണ്ട്? നമുക്കെന്താണ് ഇല്ലാത്തത്?

പ്രകൃതി ശൂന്യതയെ വെറുക്കുന്നു. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കാനില്ലെങ്കിൽ കുട്ടികൾ കയ്യിൽ കിട്ടുന്ന അമേധ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കും. 'വേശ്യാലയത്തിൽ' ചെന്ന് ആ വായന അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും.

പുരോഗമന സാഹിത്യം എന്താണെന്നിനിക്കറിഞ്ഞു കൂടായിരിക്കാം. നമ്മുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഇതുപോലെ വഴി യാധാരമാക്കുന്ന കഥകളാണ് അത്തരം സാഹിത്യമെങ്കിൽ എനിക്കിത്തരം പുരോഗമനം വേണ്ടെന്നു രണ്ടു കയ്യും പൊക്കി പറയാനെ വഴി കാണുന്നുള്ളൂ. കുഞ്ഞുങ്ങളെ യോർത്തു് ഇത്തരം പുരോഗമനത്തിനു പുറപ്പെടരുതെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാനെ വഴി കാണുന്നുള്ളൂ. ഈ വലിയ വിപത്തിൽനിന്നും കുട്ടികളെ രക്ഷിപ്പാനുള്ള ഏകവഴി അവർക്കു യോജിച്ച ധാരാളം കൃതികൾ രചിക്കുകയെന്നുള്ളതു മാത്രമത്രെ. അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സമൃദ്ധമായി കുട്ടികളുടെ പക്കൽ എത്തിച്ചേർക്കുകയെന്നുള്ളതത്രെ.

ഇതാ ഒരു പുലി. നിങ്ങളുടേയും എന്റേയും കുട്ടികളെ അതു വിഴുങ്ങാതിരിക്കണമെങ്കിൽ തോക്കെടുത്തു് അതിന്റെ തലയ്ക്കു വെടിവെയ്ക്കുക.

ഒരു കള്ളിക്കഥ

"ഓടൊസ് കാഫ് ഇൻഡ്യാ" മിത്രവാരികയിൽ 'Our Frivolity column' അഥവാ 'ഞങ്ങളുടെ വിനോദ പംക്തി' എന്നപേരിൽ ഒരു കൌതുകവീഥിയുണ്ട്. അതിന്റെ മുദ്രാവാക്യമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് "മറ്റുള്ളവർ നമ്മെക്കാണുന്നതുപോലെ നമ്മെത്തന്നെ സ്വയം കാണുവാനുള്ള പ്രാപ്തി വല്ല ദേവന്മാരും നമുക്ക് തന്നിരുന്നെങ്കിൽ" എന്നുള്ള ബൺസ്സ്കവിയുടെ രണ്ടു വരികളാണ്. ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ ഔചിത്യത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അത്ഭുതകരമായ ഈ കഥ അയാൾ പറഞ്ഞതു്.

കേരളം സന്ദർശിക്കുവാൻ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്ന ഒരു കാശ്മീർ സ്വദേശിയായിരുന്നു അയാൾ. ഇടപ്പള്ളയും കന്യാകുമാരിയും കണ്ടശേഷം തിരുവിതാംകൂറിലെ റബ്ബർ തോട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുവാൻ അയാൾ വന്നിരിക്കയായിരുന്നു. ഫോറസ്റ്റ് ക്യാമ്പുഷഡ്ഡിൽവച്ചായിരുന്നു ഞാനയാളെ കണ്ടതു്.

നല്ല സംഭാഷണചതുരൻ. ധാരാളം വായന നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അസ്സൽ ലോകവിജ്ഞാനി. അയാൾ പറഞ്ഞ കഥയാണിതു്. യഥാർത്ഥമോ കെട്ടുകഥയോയെന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

"ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിമുപ്പത്തിഎട്ടിൽ ഞാൻ പാട്ട്യാലാ രാജ്യം ഇതുപോലെ സന്ദർശിക്കുകയായിരുന്നു.

അവിടെ ഇതുപോലൊരു ക്യാമ്പുഷ്ഡിൽവച്ച് ഞാനൊരു മെറ്റപ്പക്കാരനെ കണ്ടുമുട്ടി. മനുഷ്യരെ എല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന അയാൾ കൂടുവിൽ എന്റെ കരാപ്തമിത്രമായിത്തീർന്നു. അയാളും ഞാനുമായി മന്ത്രങ്ങളുടെ ശക്തിയെപ്പറ്റിയും ശക്തിയില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചും വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയായിരുന്നു. പാവങ്ങളെ കളിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരുപായം മാത്രമാണ് മന്ത്രം എന്നായിരുന്നു എന്റെ നില. അയാൾ ഉപനിഷത്തുക്കളിൽനിന്നും അവിടെനിന്നും ഇവിടെനിന്നും കുറെ വളരെ ഉദ്ധരിച്ച കേൾപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ഞാൻ പിടിച്ചിടത്തുതന്നെ നിന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചശേഷം ചോദിച്ചു:

"ആകട്ടെ മന്ത്രങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ടെന്ന് അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തന്നാലോ?"

"എന്നാൽ ഞാൻ സമ്മതിക്കാം" എന്നായി ഞാൻ.

"ശരി. എന്നാൽ ഞാനൊരു പുതിയമന്ത്രം വശമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനിയും ഒരിടത്തും ഒരിക്കലും പ്രയോഗിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. കാരണം അതിനിക്കുമാത്രം ഉപദ്രവങ്ങൾ വരുത്തിവച്ചിരിക്കയാണ്. സ്വദേശത്തു കയറുവൻമ്മുടെ നിവൃാഹമില്ലാതാക്കിത്തീർത്തിരിക്കയാണ്. പക്ഷേ, നിങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ വേണമെങ്കിൽ അതൊരു പ്രാവശ്യംകൂടെ പ്രയോഗിക്കാം. എന്നാൽ മറവരെപ്പോലെ നിങ്ങളും കൂടുവിൽ എന്റെ ശത്രുവായിത്തീരരുത്."

"ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശത്രുവായിത്തീരുകയോ! ഇല്ല-ഒരിക്കലുമില്ല. ഈ ജന്മത്തില്ല.

"എന്നാൽ എന്റെ മന്ത്രസ്വഭാവം ഞാൻ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിത്തരാം. അതിങ്ങനെയാണ്. നിങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങളുടെ പരിചിതക്കെല്ലാം കാരാതരം അഭിപ്രായങ്ങളാണല്ലൊ ഉള്ളത്.

"നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാക്കൊരഭിപ്രായം, സ്നേഹിതന്മാരിൽ കാരാരുത്തക്കും കാരാ അഭിപ്രായം, വിരോധികൾക്കോരോ അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെയാണല്ലൊ പോകുന്നത്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം അതേപടി നിങ്ങൾക്കു ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രമാണ് ഞാൻ പ്രയോഗിപ്പാൻ ഭാവിക്കുന്നത്."

"അതു കൊള്ളാമല്ലൊ. അതായത് എന്നെപ്പറ്റി മറ്റാർക്കെങ്കിലുമുള്ള യഥാർത്ഥ അഭിപ്രായം അതുപോലെ ധരിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ഒരു മന്ത്രമെന്നോ? ശരി. അതുതന്നെയാണ് എനിക്കു വേണ്ടിയത്."

"അതുതന്നെയാണ് എന്റെ മന്ത്രത്തിന്റെശക്തി. ആകട്ടെ ആക്കു നിങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായമാണ് ധരിക്കേണ്ടതു?"

ഞാൻ പലതുടേയും കാര്യം ഓർത്തു. എന്റെ ഒരു ആപ്തമിത്രത്തിന് എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായമെന്തായിരിക്കുമെന്നു ഞാനാലോചിച്ചു. എനിക്കു പണം കടം തന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ബാങ്കുമാനേജർക്കെന്നെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അഭിപ്രായമെന്തായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. എന്റെ കോളേജിലെ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ, എന്റെ സഹാദ്ധ്യാപികയായ മിസ്സ് നളിനിയുടെ, എന്റെ വേലക്കാരന്റെ, അവന്റെ അനന്തിരവൾ ഒരു പെൺകുട്ടി

യുടെ ഇങ്ങനെ പലരുടേയും കാര്യം എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. ഇവരെല്ലാം എന്നോടു വളരെ സ്നേഹമായും ദയയുമായുമിരുന്ന പെരുമാറിവന്നിരുന്നതു്. എന്നെക്കുറിച്ചു വളരെ ബഹുമാനമായിരുന്ന അവർ കാട്ടിവന്നിരുന്നതു്. എന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തെക്കുറിച്ചു മിസ്സ് നളിനി എപ്പോഴും പുകഴ്ത്താറുണ്ടായിരുന്നു. കാഴ്ചയ്ക്കു സൌന്ദര്യവതിയായിരുന്ന അവരുടെ അഭിനന്ദനങ്ങളായിരുന്ന എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രോദനശക്തി. അവക്കെന്നെപ്പറ്റിയുള്ള ബഹുമാനത്തെക്കുറിച്ചും താല്പര്യത്തെപ്പറ്റിയും എനിക്കു് യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അവക്കെന്നെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അഭിപ്രായംതന്നെ ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുകളയാമെന്നു ഞാനൊടുവിൽ തീരുമാനിച്ചു. നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാരനും അതിനു സമ്മതിച്ചു.

ചില പൂക്കളും, അരി, പയർ മുതലായവയും കൊണ്ടു് അയാൾ ചില ക്രിയകളെല്ലാം ഉടനെ നടത്തി. ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു. കുറെ വെള്ളം അവിടെയും ഇവിടെയും എന്റെ ദേഹത്തും തളിച്ചു. പാരുകസാലയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന എനിക്കു് പതുക്കെ ഒരു മയക്കംവരുന്നതുപോലെ തോന്നിത്തുടങ്ങി. തലയുടെ ഭാരം വർദ്ധിച്ചു. കൺപോളകൾ അടഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഞാനാകസാലയിലേക്കു് പതുക്കെ നിപതിക്കയും ചെയ്തു.

എനിക്കു് സുഖബോധം അപ്പോഴുണ്ടു്. എന്നാൽ സാധാരണ തോത്തിലുള്ള സുഖബോധമല്ല. ആശയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്; പക്ഷേ, ഒരു സ്വപ്നലോക

ത്തിലാണ് എന്റെ അപ്പോഴത്തെ ജീവിതം. നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ ഉരുവിടുന്ന ശബ്ദം, രാത്രികാലത്ത് ജലപ്പരപ്പിന്റെ മുകളിൽക്കൂടെ യെന്നവണ്ണം ഞാൻ കേട്ടു.

എന്തത്ഭുതം! മിസ്സ് നളിനി സ്വതസിദ്ധമായ മാധുര്യത്തോടെ എന്റെ അടുത്തു വന്നുനിന്നു. അവരെ ന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിതൂകി. ഒരു കസാലയുടെ പിന്നിൽ പിടിച്ചുനിന്നിരുന്ന അവർ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി: "ക്ഷമിക്കണം. എന്റെ മര്യാദകേടു ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ യഥാർത്ഥ അഭിപ്രായം—സാമൂഹ്യമര്യാദകളെ അല്പംപോലും വകവയ്ക്കാതെയുള്ള സത്യാഭിപ്രായം—പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായിരിക്കുന്നു."

"എനിക്കതാണറിയേണ്ടതു്. അതുതന്നെയാണറിയേണ്ടതു്" എന്നു് ഞാൻ പുലമ്പി. ഉടനെ അവർ പറഞ്ഞു

"എന്നാൽ മി. രാജറാം, നിങ്ങളെപ്പോലൊരു പച്ചക്കള്ളനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല."

ഞാൻ ഞെട്ടി. അവർ തുടർന്നു:

"നിങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവുമെല്ലാം വെറും പൂച്ചു്. നിങ്ങളെപ്പോലൊരു സ്വാർത്ഥൻ വേറെയില്ല. മുഖസ്തുതികൊണ്ടു് ഏതൊരു സ്ത്രീയേയും വശപ്പെടുത്താമെന്നുള്ളതാണു് നിങ്ങളുടെ വ്യാമോഹം. നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കും നല്കിയിട്ടുള്ള കുറിച്ച വാഗ്ദത്തങ്ങൾ ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണൊ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന

തു? ആ സാധു സുലോചനയെ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ കഥ എനിക്കറിഞ്ഞില്ലെന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നതു!"

ഞാൻ വിളറി, ചെവിപൊത്തി, അവൾ വിട്ടില്ല.

"സ്വന്തം സഹോദരിയെ സംരക്ഷിക്കാത്ത നീയാണോ പുരുഷൻ! നീയാണോ സംസ്കാരമുള്ളവൻ! പ്രിൻസിപ്പാളിനെ പുറത്തു ചാടിച്ചു് ആ സ്ഥാനം തട്ടിയെടുക്കുവാൻ നീ പ്രയോഗിക്കുന്ന നിന്ദ്യമായ നാടകവിദ്യകൾ ആക്കും മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നാണോ വിചാരം?"

ഞാൻ കേണപേക്ഷിച്ചു: "മിസ്സ് നളിനി, മതിയാക്കൂ, മതിയാക്കൂ ഞാനിതെല്ലാം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ദയചെയ്തു് ഈ കുറ്റാരോപണങ്ങൾ മതിയാക്കൂ"

അവൾ അലറി: "ഇല്ല. ഇല്ല. ഞാനെത്രകാലം ഇതെല്ലാം മനസ്സിലൊതുക്കിക്കൊണ്ടു നടന്നിരുന്നു. സാമൂഹ്യമര്യാദയുടെ പേരിൽ ഞാനിതെല്ലാം എത്രകാലമായി കുളിക്കുന്നു. നിന്നെക്കണ്ടു ചിരിക്കുന്നു. നിന്നെ തൊഴിക്കുവാൻ തോന്നുമ്പോൾ അതിനും ഇതിനും നിന്നെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. നീയൊരു പുഴുവാണു്. നീ കൃമിയെക്കാൾ കൃമിയാണു്....."

മന്ത്രശക്തിയിൽനിന്നു ഞാനൊട്ടുവിൽ വിമുക്തനായി. ഞാനാ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ പാദങ്ങളിൽ തൊട്ടു വന്ദിച്ചു. പക്ഷെ, അപ്പോഴേക്കും അയാൾ എന്റെ നിത്യശത്രുവായിത്തീർന്നിരുന്നു.

അയാളുടെ കഥകൾ ഞാനത്യാർത്തിയോടെ ചോദിച്ചുതുടങ്ങി. റിബറിൽവച്ചൊരു ബുദ്ധസന്ന്യാസിയിൽനിന്നും ഈ മന്ത്രം മനസ്സിലാക്കിയതും അതു സ്വഭാവ

ത്തുവന്നു പലരുടെമേലും പ്രയോഗിച്ചതുമെല്ലാം അയാൾ പറഞ്ഞു. ഒടുവിലയാളക്കഥ ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിച്ചു:

"എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോരുത്തരും എന്റെ മന്ത്രവിദ്യയുടെ ഫലമായി എന്റെ ശത്രുക്കളാകാൻ തുടങ്ങി. ഓരോരുത്തനും മറ്റുള്ളവക്കവരെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അഭിപ്രായമറിയുന്നതു് അത്യധികം അസഹ്യമാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. വേദനയുളവാക്കുന്നതാണെന്നു ഞാൻ ഊഹിച്ചു. ഒടുവിൽ ഞാനീ മന്ത്രം എന്നിൽതന്നെ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കി. രണ്ടുടലും ഒരു ജീവനുംപോലെ വസിച്ചിരുന്ന എന്റെ പ്രിയഭാര്യയ്ക്കു് എന്നെപ്പറ്റിയുള്ള യഥാർത്ഥ അഭിപ്രായമെന്താണെന്നറിവാൻ ഈ വിദ്യ മതിയല്ലോ. അതിന്റെ ഫലമാണു് നിത്യമായ ഈ വേർപിരിച്ചിലും ഈ തെറ്റിദ്ധാരിയലും. ഞാനിനിയും അവളെ ഈ ലോകത്തിലും പരലോകത്തിലുംവച്ചു കാണുകയുമില്ല. അവളൊരു വഞ്ചകിയാണു്.

"ഞാനുമീ മനുഷ്യദ്രോഹിയെ ഇനിയും കാണുകയില്ലെന്നു ശപഥംചെയ്തുകൊണ്ടു് ആ ക്യാനുഷ്ഠും പാട്ടാലാരാജ്യവും അന്നുതന്നെ വിട്ടു."

ഇതായിരുന്നു ആ സന്ദർശകന്റെ കഥ. പക്ഷേ, അതു് ഒരു കള്ളക്കഥയായിരുന്നെന്നുള്ളതിനു സംശയമുണ്ടോ?

ഈ വൃദ്ധന്മാർ

ആളുകൾ വൃദ്ധജനങ്ങളോ അല്ലയോയെന്നു സാധാരണക്കാർ തീരുമാനിക്കാറുള്ളതു്, വയസ്സു് നരയുടെ കൂടുതൽ കുറവു്, നടപ്പിന്റെ ഗതിവേഗം, നെറിയിലെ ചുളികളുടെ സംഖ്യ, വടിയുടെ ദൈർഘ്യം, കണ്ണിന്റെ മങ്ങൽ, ദന്തങ്ങളുടെ അഭാവം, നാക്കിന്റെ രുചിക്കുറവു്, തീരാത്ത പിറുപിറുപ്പു് എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിരവധി മാനദണ്ഡങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു്. പക്ഷേ, ഈ തോതുകളെല്ലാം പലപ്പോഴും തെറ്റുമെന്നു് എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും അനുഭവമുള്ളതത്രെ. ഇന്നവിഹീനനായ ഒരു അറുപതുകാരൻ ഒരു ഇരുപതുകാരനെക്കാൾ മിടുക്കായ്മ്മയും ഉത്സാഹത്തോടും വീറോടുംകൂടെ നിവ്വഹിക്കുന്നതു് നാമെത്രയവണ കേട്ടിരിക്കുന്നു. ഉല്ലാസത്തിലും നേരം പോക്കിലും ഏതൊരു പെറുപ്പക്കാരനെയും തോല്പിക്കുന്ന നരച്ച മുടിക്കാരേയും നാം ധാരാളം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണുകാണ്മാൻ പുറവും കാൽക്കാലുകാണ്മാൻ പടന്നപാകിയിട്ടുള്ള എത്ര ആളുകളാണു് കുഞ്ഞുങ്ങളെ തോല്പിക്കുന്ന ചുറുചുറുപ്പോടെ കഴിഞ്ഞുകൂടി വരുന്നതു്. നരയും, വടിയും, ചുളിയും എല്ലാം തെറ്റായ മാനദണ്ഡങ്ങൾതന്നെ.

എന്നാൽ ഒരിക്കലും തെറ്റാത്ത ഒരു മാനദണ്ഡമുണ്ടു്—ആളുകളെ വൃദ്ധന്മാരും പെറുപ്പക്കാരുമായി തരംതിരിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും പിശകാത്ത ഒരു തോതു്. ഒരു

മനുഷ്യജീവിക്ക് എപ്പോഴും ഇന്നത്തെപ്പറ്റിയും നാളത്തെപ്പറ്റിയും കുറേ പറവാൻ ഇല്ലാതിരിക്കയും, ഇന്നലത്തെക്കുറിച്ച് കുറേവളരെ പറവാനുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നുവോ, അപ്പോൾ ആ ജീവി വൃദ്ധനോ വൃദ്ധയോ ആയി എന്നു നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുക. ഈ തോതുവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സായ വൃദ്ധന്മാരേയും, ഇരുപത്തേഴു വയസ്സായ വൃദ്ധകളേയും, അറുപതു വയസ്സായ യുവജനങ്ങളേയും കണ്ടുമുട്ടി എന്നു വന്നേയ്ക്കാം. ഇതൊന്നും നാം പറഞ്ഞ പൊതുതത്ത്വത്തിനു വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നില്ല.

ശരിക്കുള്ള ഒരു വൃദ്ധനെ സമീപിച്ചുനോക്കുക. അയാൾക്കു പറവാനുള്ളതെല്ലാം പഴയ കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളും സ്മരണകളും പഴയ കഥകളും സംഭവങ്ങളുമെല്ലാമായിരിക്കും. "81-ലെ ഭരണിക്കായിരുന്നു, ഞാനും കൊച്ചുകുറുപ്പുകൂടെ ഒരു വള്ളത്തിൽ കയറി മണ്ണുക്കരയിൽ നിന്നും തിരിച്ചു," അല്ലെങ്കിൽ "രാജാരാമറാവു പേഷ്കാർ സ്വാമിയാണു്. ഞാനന്നു കുന്നത്തൂർ ഡെപ്പിടിയാണു്. സ്വാമി അങ്ങു് ഇറോന്നു വന്നുകേറി." അല്ലെങ്കിൽ "എനിക്കു കൊച്ചുഗോവിന്ദനെ ഗർഭം ഉള്ളപ്പഴാ. 67-ലോ, 68-ലോ ആണു്." എന്നൊക്കെയായിരിക്കും അയാളുടെ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ സംഭാഷണാവതരണം ആരംഭിക്കുന്നതു്. രാഘവയ്യയ്ക്കുശേഷം അയാൾക്കു ദിവാൻജിമാരില്ല. കരിമ്പാറ രാമമേനോനുശേഷം ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരില്ല. ബബ്ബലകുട്ടിശർമ്മാക്കുശേഷം നടന്മാരില്ല. "ഇങ്ങനേയുള്ളൊരു കാന്തി." എന്നു തുടങ്ങുന്ന സദാരാമപാട്ടിനുശേഷം പാട്ടു

കളില്ല. വൈയ്യത്തു ഗംഗാധരനുശേഷം ആനകളില്ല. മന്ത്രക്കാസ്സിനുശേഷം വെടിക്കെട്ടുകാരുമില്ല. ഇന്നെന്നു ഒന്നും അയാൾക്കില്ല. നാളെയെന്നൊന്നു അയാൾ സ്വപ്നംപോലും കാണില്ല. ഹിറ്റ്ലറും ഖേവലും, വിമാനവും ഒന്നും അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. ജപ്പാൻ തോറ്റാലും തോറ്റില്ലെങ്കിലും അയാൾക്കൊരു ചുക്കുമില്ല. അയാളുടെ ആധിയും വ്യാധിയുമെല്ലാം ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ താസീൽദാരുടെ സക്കീട്ടിനിടയിൽ കരുപിടിപ്പിച്ചതു കൈമോശം വന്നതാണു്. അതു് ആരു കൊണ്ടുപോയിരിക്കാമെന്നുള്ളതാണു് അയാളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. പാവുത്യം പപ്പുപിള്ളയും മാസപ്പടി കൃഷ്ണപിള്ളയും അറിയാതതുപോയിരിക്കാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതാണു് അയാളുടെ ഏക സിദ്ധാന്തം. ശങ്കുണ്ണിമേനോനും, പാവുത്യം പപ്പുപിള്ളയും മാസപ്പടി കൃഷ്ണപിള്ളയുമെല്ലാം ആ പിടിപ്പുകേടിനുശേഷം ജീവിതത്തിനുതന്നെ കൈമോശം വന്നിട്ടു കൊല്ലങ്ങൾ അനേകം കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണു്. അവരുടെ ശരീരഭസ്മം അശിച്ച വളന്തൈത്തെങ്ങുകളുടെയും ഇന്നു കൊന്നയായി നില്ക്കുയാണു്. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ വൃദ്ധന്റെ സംഭാഷണവിഷയം അവരൊക്കെയത്രെ. ഏതെങ്കിലും കരുവൻ—അവൻ ഇരുപത്തഞ്ചുകാരനോ മുപ്പതുകാരനോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ—അവൻ പഴയതിനെപ്പറ്റി മാത്രം അയവെറക്കുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അവനെ കരുവൃദ്ധനായിക്കരുതി, കരു ബോറായി എണ്ണി, നിങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളുക. തീച്ചയായും കഴിഞ്ഞുകൊള്ളുക.

ഇനിയും എഴുപതുചെന്ന യുവാക്കന്മാരുമുണ്ട്. പേരുകൾ എടുത്തുപറയുന്നതു് ശരിയല്ലെങ്കിലും ഒരു പേരി സന്ദർഭത്തിൽ പറയാതിരിപ്പാൻ തരം കാണുന്നില്ല. റാവുസാഹിബു് കെ. എം ചെറിയാൻ അവർകളുടെ പേരാണതു്. മുടി വെളുത്തു്, മീശ നരച്ചു്, നോട്ടം തുടിച്ചായി, അല്പാല്പം കിടപ്പിലുമാണെന്നു കേട്ടു. പക്ഷെ, അടുത്തു ചെല്ലുക. തിളച്ചു പതയുന്ന ഒരു യുവാവിനെ കാണാം. ഒരു കാണണമെങ്കിൽ അടുത്തു ചെല്ലുക. നാളത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണു് അദ്ദേഹത്തിനു പറവാനുള്ളതു്. ഹൈന്ദവധർമ്മസുധാകരം തീർത്തു്, ക്രൈസ്തവധർമ്മസുധാകരവും അച്ചടിപ്പിച്ചശേഷം, ഒരു ഇസ്ലാംധർമ്മസുധാകരം എഴുതാൻ കടലാസ്സെവിടെ കിട്ടുമെന്നുമാത്രമാണദ്ദേഹത്തിനു ചെമ്പൽ. ഇന്നത്തെ ലോകസംഭവങ്ങൾ മാത്രമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണവിഷയം. പല നിലകളിൽ പയറ്റി പേരെടുത്ത ആ ഗംഭീരമാതിനോടു് നിബ്ബന്ധിച്ചു ചോദിച്ചാൽ മാത്രം ഇന്നലയെക്കുറിച്ചു വല്ലതുമല്പം. ഇതാണു് യുക്തം.

ഒരു ചിന്തയെനിക്കു തോന്നാറുണ്ടു്. ഭ്രാതനാകുന്ന ഒരു ശിശു യാതൊരു സ്വർണഭാണ്ഡവും കൂടാതെയാണു രംഗപ്രവേശംചെയ്യുന്നതു്. ജീവിതസഞ്ചാരം തുടരുന്തോറും അദൃശ്യമായ ഒരു സ്വർണഭാണ്ഡം അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥലംപിടിക്കുന്നു. അയാൾ വളരുന്തോറും ആ ഭാണ്ഡത്തിന്റെ ഭാരവും വർദ്ധിക്കുന്നു. അവസാനം ആ ഭാണ്ഡംമാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. ആ ഭാണ്ഡത്തിന്റെ അസാധാരണ ഭാരത്തിൻകീഴിൽ കുഴയുന്നവരത്രെ ഈ വൃദ്ധന്മാർ.

ചിരി

ചിരിക്കുന്ന ഒരേ ഒരു ജന്തു മാത്രമേയുള്ളു. അതു മനുഷ്യനാണു്.

ഫലിതദർശനമെത്ര മനുഷ്യനെ ചിരിപ്പിക്കുന്നതു്. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് മുട്ടാട്ടം, കുഴിമുയലും, പല ഹെഡ്മാസ്റ്റർമാരും ഒരിക്കലും ചിരിക്കാത്തതും.

ചിരിക്കേണ്ടവർ, ചിരിപ്പിക്കേണ്ടവർ, ചിരിവന്നാൽ അടക്കേണ്ടവർ ഇങ്ങനെ പലതരത്തിലുമുള്ളവർ ധാരാളമുണ്ടല്ലോ.

ചിരിപ്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവുപോലെ ഒരു നല്ല സമ്പാദ്യം മറ്റധികം കാണുകയില്ല. അതിനെവിടെയും—എവിടെയും—സ്വാഗതമാണു്. മിക്കവാറും എവിടെയും പ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യമാണു്.

ചക്രവർത്തിയും, ന്യായാധിപനും, മോട്ടോർ കണ്ടക്ടറും, നിങ്ങളും ഞാനുമെല്ലാം ചിരിയുടെ പിടിയിൽപെട്ടാൽ ഒന്നുപോലാണു് പെരുമാറുന്നതു്, അവയവങ്ങൾ ചലിപ്പിക്കുന്നതു്. കണ്ണുകൾ അല്പം ഇറുക്കി, പുരികങ്ങൾ അകത്തി, പല്ലുകൾ പുറത്തുകാട്ടി, മൂക്കിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ട വായുടെ ഇരുവശങ്ങളിൽ കൂടെയും ഒഴുകുന്ന ചുഴിച്ചാലുകളെ കുഴിച്ചു.....ബാക്കി നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലൊ.

മരണം പോലെ ചിരിയും ഒരു വലിയ സ്ഥിതിസമത്വവാദിയാണ്. രാജാവും പ്രജയുമെല്ലാം ചിരിയുടെ മുമ്പിൽ സമന്മാരായി ഭവിക്കുന്നു. പണവും പാണ്ഡിത്യവുമെല്ലാം ചിരിയുടെ നാദബ്രഹ്മത്തിൽ ഏകഭാവം കൈക്കൊള്ളുന്നു. വ്യത്യാസങ്ങളെ ചിരി ഹനിക്കുന്നു. എല്ലാവരേയും അല്പനേരത്തേക്കു സമന്മാരായി അതു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. എല്ലാവരുടേയും കണ്ണുകളെ ഒരുപോലെ പ്രോജ്വലിപ്പിക്കുന്നു. വൈരൂപ്യത്തെത്തന്നെയും അതു സൌന്ദര്യമാക്കി മാറ്റുന്നു.

ചിരിപ്പിക്കുവാനായി പിറന്നവർ ചിലരുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ളവർ എവിടെയെങ്കിലും എത്തേണ്ട താമസമേയുള്ളൂ. അവരുടെ തൊട്ടിൽ ആരംഭിക്കുവാൻ. കല്യാണപ്പന്തലെന്നോ, കന്യാസ്ത്രീമഠമെന്നോ, കായ്ഫലോപനസഭകളെന്നോ, കാളച്ചന്തയെന്നോ ഒന്നും അവർക്കു നോട്ടവും വ്യത്യാസവുമില്ല. മരണം നടന്ന വീടുപോലും അവരെ മടക്കുകയില്ലെന്ന് അടുത്ത കാലത്തെ എന്റെ ഒരനുഭവം വിശദമാക്കി. മക്കളും മക്കളുടെ മക്കളും ധാരാളമുള്ള, 76, 74, 70, 66 എന്നീ പ്രായങ്ങളിലുള്ള നാലാളുകളുടെ, തൊണ്ണൂറിനുമേലുകാരത്തി അമ്മ മരിച്ചു്, നടുമുറിയിൽ മെഴുകുതിരി വെളിച്ചത്തിൽ, അങ്ങനെ കിടക്കുന്നു. മക്കൾ നാലുപേരും അവിടെയും ഇവിടെയും തുങ്ങിയിരുന്നു മുഖം തുടയ്ക്കുയാണ്. അവരുടെ അച്ഛൻ വളരെ നേരത്തെ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ അടുത്തിരുന്ന ഒരു ചിരിസമ്പന്നൻ എന്റെ ചെവിയിൽ ഈ രംഗം കണ്ടിട്ടു പതുക്കെ പറകയാണ്: "നോക്കൂ, അവ

രെ നാലുപേരേയും നോക്കൂ, പാവങ്ങൾ തള്ളയും തന്തയും മരിച്ച ഈ കുഞ്ഞുങ്ങളെ ആരിനിയും നോക്കും കഷ്ടം!" വാമൂക്കി പുറത്തിറങ്ങി പോകുകല്ലാതെ ഞാനെന്തുചെയ്യാനാണ്!

ചിരി ഒരു പകർച്ചവ്യാധിയാണ്. ബോട്ടിലോ, കമ്പനിവള്ളത്തിലോ, ബസ്സിലോ, ക്ലാസ്സിലോ, കോടതിയിലോ എവിടെവച്ചും അതു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടേക്കാം. പരിസരങ്ങളിലുള്ള ആരേയും അതു ബാധിക്കാം. പള്ളകളുടെഇടിപ്പ്, വയറുതിരുമ്മൽ, കണ്ണുനിറയുക..ഇതൊക്കെയാണ് അതിന്റെ ബാഹ്യലക്ഷണങ്ങൾ. കാരണവന്മാരെയോ, ബിഷപ്പന്മാരെയോ പെട്ടന്നവിടെ വരുത്തുകയെന്നുള്ളതൊക്കെയാണ് ഇതിനുള്ള ചില ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങൾ.

പെൺകുട്ടികളെ ഈ രോഗം ബാധിക്കുവാൻ വളരെ തുച്ഛമായ വല്ല കാരണങ്ങളും മതിയാകും. ഒരു പാറാപറക്കുന്നതുകണ്ടാൽ വൈകുന്നതുവരെ ചിരിക്കാനുള്ള കരുക്കൾ അതിൽ അവർ കണ്ടെന്നു വന്നേക്കും. വിദ്യാർത്ഥിമന്ദിരങ്ങളിലെ മേലധികാരികളുടെ ജോലി ഇക്കാരണത്താലാണ് വളരെ പ്രയാസമാണെന്നവർ പറയുന്നത്.

ക്ഷിപ്രപ്രസിദ്ധി വേണമെന്നുള്ളവർ ചിരി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഫലിതരസത്തിലാണ് പെരുമാറേണ്ടത്. ഐൻസ്റ്റിന്റെ നാമധേയം പുറത്തു കേൾക്കുവാൻ കൊല്ലങ്ങൾതന്നെ വേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, പി. ജി. വോഡ്ഹൌസിന്റെ പേർ എല്ലായിടത്തും പരക്കുവാൻ മാസങ്ങൾ

മാത്രമേ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നനുപ്പുരം, ലണ്ടൻ പഞ്ചും, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുമെല്ലാം ഇത്രമാത്രം പ്രസിദ്ധി അനുഭവിക്കുന്നതു് ഇക്കാരണത്താലാണു്. "ഭട്ട—ഭാണകൃതികളുടെ കാലനിർണ്ണയം." എന്ന വടക്കുംകൂറിന്റെ പണ്ഡിതലേഖനത്തിനു് ഒരു വായനക്കാരനുണ്ടാകുമ്പോൾ "കണ്ടക്ടർ കുട്ടിക്കു്" ആയിരം വായനക്കാരുണ്ടാകുന്നതും ഇക്കാരണത്താലത്രെ.

എന്താണു് ചിരി? നാമെന്തിനാണു് ചിരിക്കുന്നതു്?

ഫലിതദർശനമാണു് ചിരിക്കു് കാരണമെന്നു പറഞ്ഞു. എന്താണു് ഈ ഫലിതദർശനം? ഈ ഫലിതം?

ക്ഷമിക്കുമെങ്കിൽ ആരിസ്റ്റോട്ടലിനെ ഒന്നുദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ: "അപകടംകൂടാതെ, അസ്ഥാനത്തും അസമയത്തും കാണപ്പെടുന്നതത്രെ ഫലിതത്തിനു ഹേതു."

വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇരുന്നു കണക്കുകൾചെയ്യുന്ന ക്ലാസ്സിൽ തലയും ആട്ടി ആട്ടി, ക്ലാസ്സിലെന്യേ കടന്നുചെല്ലുന്ന ആടു്, ബനിയനു പകരം അബദ്ധവശാൽ ഭാര്യയുടെയൊ മറ്റൊ ബ്ലൗസ്സു് ധരിക്കുവാൻ ഇടയാകുന്ന ഭർത്താവു്; ഇവരൊക്കെ ചിരി ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതു സ്ഥാനപ്പിശകുമൂലമത്രെ. അദ്ധ്യയനസമയം ആരംഭിച്ചു് വളരെത്താമസിച്ചുവരുന്ന സതീർത്ഥ്യനെ നോക്കി കുട്ടികൾ ചിരിക്കുന്നതു സമയപ്പിശകുകൊണ്ടും. പക്ഷേ, ഇത്തരം പിശകുകൾ അപകടം—വേദനയും ഭീതിയും—ഇല്ലാതിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഫലിതകാരണമാകയുള്ളൂ. കണ്ണിൽ തറച്ചിരിക്കുന്ന കുറിയും പരീക്ഷാഹോളിൽ താമസിച്ചെത്തുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഫലിതകാരണങ്ങളല്ലല്ലൊ.

ആരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ നിഗമനത്തിൽ അസംതൃപ്തനായിത്തീർന്ന എമേഴ്സൺ വേറൊരു നിഗമനമാണ് നല്കുന്നതു്: "പരമാത്മതയും ആത്മാത്മതയും നിറഞ്ഞ ഒരു അപൂർണ്ണതയാണ് എല്ലാ നേരംപോക്കുകളുടെയും, ഫലിതത്തിന്റെയും സത്തു്. ഒരുവൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നു് ഏറ്റവും താഴ്ന്ന ശബ്ദത്തിൽ അയാൾ ലോകത്തെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, എന്നാൽ അയാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നതായി ഭാവിക്കുമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രവർത്തിയുടെ അപൂർണ്ണനിർവഹണം. ബുദ്ധിയുടെ തടസ്സം. ആശകളുടെ പരാജയം. ബുദ്ധിയുടെ തുടർച്ചയായ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള വിഘാതം—ഇതാണ് ഫലിതം; അതു ലോകത്തെ സദ്യയും അറിയിക്കുന്നതു് ചിരി എന്നു നാം പറയുന്ന, മാംസപേശികളുടെ സുഖപ്രദമായ കോട്ടത്തിലും."

എമേഴ്സൺ കുറെ കട്ടിയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു നിങ്ങളും സമ്മതിക്കും. അദ്ദേഹം എന്താണീ പറയുന്നതു്?

ബുദ്ധികൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണാവസ്ഥയെന്താണെന്നു ധരിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു മാത്രമാണ് ശക്തിയുള്ളതു്. ഒരു യഥാർത്ഥപണ്ഡിതൻ, ശരിയായ അഭ്യാസി, തികഞ്ഞ നിയമജ്ഞൻ ഇവരൊക്കെ എങ്ങനെയിരിക്കണമെന്നു് അവനു മാത്രമെ സങ്കല്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളു. ഈ സമ്പൂർണ്ണാവസ്ഥയ്ക്കു് 100 മാർക്കുകൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. ഈ 100 മാർക്കുകൾക്കു് അർഹനെന്നു് ഒരുവൻ സ്വയം അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, ആ അർഹതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു ഭാവിച്ചു് നാൽപ്പതോ അമ്പതോ മാർക്കുകൾ

മാത്രം യഥാർത്ഥത്തിൽ അഹിക്കുന്നതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴാണ് നേരമ്പോക്കിഷ്ടപ്പെടുന്നത്. അല്ല കാര്യമുണ്ടെന്ന് നില്ക്കുന്നവരുടെ ബുദ്ധി അയാൾ ഭാവിക്കുന്നതും അയാൾ സാധിക്കുന്നതുമായുള്ളതിലുള്ള വലിയ അന്തരം ദർശിക്കുന്നു. ഈ ദർശനം ഫലിതത്തിനും ചിരിക്കും കാരണമാകുന്നു.

ചിലഉദാഹരണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭവമാണ് മാനസികാനുഭവങ്ങളിൽ വച്ചോറാവും ഉത്തമമെന്നതെ വച്ചിരിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധ. കൊച്ചുത്രേസ്യയെപ്പോലെയോ, വിശുദ്ധ. ഫ്രാൻസിസ് കാഫ് അസ്സീസിയെപ്പോലെയോ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസനെപ്പോലെയോ ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭവങ്ങൾക്കു വിധേയരാകുന്നതു സമൂഹ്യാവസ്ഥയാണെന്ന് നിരൂപിച്ചാൽ, ആ അവസ്ഥയുടെ അടുത്തെങ്ങും എത്താതെ, ആ അവസ്ഥ പ്രാപിച്ചെന്നു സ്വയം ഭാവിക്കുന്നവരെ കാണുമ്പോൾ നാം ചിരിക്കുന്നതു ഭാവവും യഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം കണ്ടുകൊണ്ടാണ്. കപടഭക്തന്മാരും, കള്ളയോഗികളും, ഭാവത്തിൽ കഴിയുന്ന വിശുദ്ധ പുരോഹിതന്മാരും, നിങ്ങളുടെയും, എന്റെയും, സാഹിത്യത്തിന്റെയും നിത്യാന്തഫലിതവിഷയങ്ങളായി ശേഷിക്കുന്നതിക്കാരണംകൊണ്ടത്രെ.

സാഹിത്യത്തിലും ഈ അന്തരം ദർശിക്കാം. മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള ഉപാധികളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണല്ലൊ സാഹിത്യം. അവന്റെ ആശകൾ, വ്യാമോഹങ്ങൾ, ആദർശങ്ങൾ, കഴിവുകൾ, കൊള്ളരുതായ്മകൾ ഇതെല്ലാം ധരിക്കുവാനും, രസിക്കുവാനും സഹായി

ക്കുന്ന ഒരു കരു മാത്രമാണല്ലൊ സാഹിത്യം. ഈ തത്വത്തെ മറന്നു സാഹിത്യം ചേതചസന്ധിയെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനമാകുന്ന ശുഷ്കിച്ച വ്യാകരണമാണെന്നും, അതു മാത്രമാണെന്നും, അതേ, അതു പഠിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യം മുഴുവനായി എന്നു ഭാവിക്കുന്ന ചില വിദ്വാൻ, ശാസ്ത്രി ഇവരും, ചിരിക്കു വഴിയില്ലുന്നതു സമ്പൂർണ്ണതയും അപൂർണ്ണതയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടിനാലാണു്.

യഥാർത്ഥ ധനസമ്പത്തിൽ യാതൊരു ഫലിതത്തിനും വഴിയില്ല. എന്നാൽ നിർധനനായ ഒരുവൻ തൻറെ അവസ്ഥയെ മറച്ചു ധനവാനായി ഭാവിക്കുമ്പോൾ നാം ചിരിക്കുന്നു. കറുത്ത ഒരു കാക്കക്കണ്ണി ദേവികാറാണിയാണെന്നു ഭാവിച്ചു കുണുങ്ങുമ്പോൾ നാം ചിരിക്കുന്നു. ഫലിതമില്ലാതെ ഫലിതമാണെന്നു ഭാവിച്ചെഴുതുമ്പോൾ നാം കിറുകേട്ടി ചിരിക്കുന്നു. കാക്ക കുയിലാണെന്നു നടിക്കുമ്പോൾ നാം ചിരിക്കുന്നു. ഭാര്യയെ നിത്യവും വഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭർത്താവു് ഒരു ഹരിശ്ചന്ദ്രനായി അവളുടെ മുമ്പിൽ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ കായ്മരിയാവുന്ന നാം ചിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗം മാത്രം ആഗ്രഹിച്ചു് രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളിൽ ചാടിവീണു് നെഹറുവിനെക്കാൾ രാജ്യസ്നേഹിയാണെന്നു ഭാവിച്ചു് തകർക്കുന്നവരെ കാണുമ്പോൾ നാം ചിരിക്കുന്നു. ചൂരക്കത്തിൽ വളഞ്ഞ ഒന്നു് നേരെയാണെന്നും, നാഴി ഇടങ്ങഴിയാണെന്നും ഭാവിക്കുമ്പോളത്രെ നമ്മുടെ ചില സിരാകേന്ദ്രങ്ങൾക്കു കിക്കിളിയുണ്ടാകുന്നതു്. അതു് ഫലിതകാരണമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതു്. ചിരിക്കുമിളകളായി അവസാനം പുറത്തേക്കു് പൊന്തിപ്പരക്കുന്നതു്.

ചായ (കാപ്പി)ക്കട

സാധാരണജനങ്ങളുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനംവഹിക്കുന്ന രണ്ടുമൂന്നു പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പേർ പറവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ടീ അല്ലെങ്കിൽ കാപ്പിക്ലബ്ബുകളുടെ കായ്യം വിസ്മരിച്ചുകളവാൻ ആരെങ്കിലും ധൈര്യപ്പെട്ടുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. മോട്ടോർവാഹനങ്ങളുടെയും, വാഹനനിയന്ത്രകന്മാരുടെയും 'വെള്ളമെടുപ്പു'കൊണ്ടും, യാത്രക്കാരുടെ വണ്ടിയിൽനിന്നും പുറത്തിറങ്ങിയുള്ള കൈകാൽ നിവർക്കൽകൊണ്ടും മാത്രം, ഇടക്കാലത്തു ഗ്രാമാന്തരീക്ഷം വെടിഞ്ഞു എങ്കിലും, പട്ടണസ്ഥിതിയിലിനിയും എത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ചില ഗ്രാമപട്ടണങ്ങളിൽ 'ക്ലബ്ബ്' എന്ന പദത്തിനുപകരം 'ഷാപ്പ്' എന്നു പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടെന്നിരുന്നാലും, പ്രായേണ ആ സമ്പ്രദായം കുറഞ്ഞുവരുന്നതായിട്ടാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. ആധുനിക ജനപ്രതിനിധ്യഭരണരീതിയെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ ഭാവിയെ പറ്റിയും കായ്യമായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ടീ ക്ലബ്ബു (ഇതിൽ കാപ്പിക്ലബ്ബും ഉൾപ്പെടും)കൾ ഇപ്രകാരം രാഷ്ട്രീയചിന്തകന്മാരുടെയും ചെറുകഥാകൃത്തുകളൊഴിച്ചു് മറ്റുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതെ ഇരിക്കു

ണതോത്തു് ഞാനത്ഭുതപ്പെടുന്നു. വത്തമാനപ്പത്രങ്ങളെക്കാളും, മൈതാനമഹാത്മ്യജികളെക്കാൾതന്നെയുമോ, അഭിപ്രായരൂപീകരണവിഷയത്തിൽ അവയ്ക്കു മേന്മയേറിയ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. പത്രാഫ്രലേഷനും, പോലീസ് റഫ്രലേഷനും അവയെ നിർബ്ബാധം വിട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ രാഷ്ട്രീയ മദ്ദനകാലങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രവിമർശനങ്ങൾക്കുള്ള ഏകസ്ഥാനം നമ്മുടെ ടീ ക്ലബ്ബുകൾ മാത്രമാകുന്നു. മീറിങ്ങുകളിലെപ്പോലെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗച്ചടങ്ങുകളോ ഉപക്രമ ഉപസംഹാര മാമൂലുകളോ ഇവിടെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ എന്തൊരു ശരിക്കാണു് കായ്ക്കുളിപിടെ നടക്കുന്നതെന്നു പറവാൻ പ്രയാസം. നില്ക്കട്ടെ. ഈ പൊതുജനസ്ഥാപനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവശം തല്ക്കാലം ഇങ്ങിനെ നില്ക്കട്ടെ.

വെറും ടീ ക്ലബ്ബായാൽ ഭംഗിയല്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം പലരും ഇതിനു് കണ്ണാനന്ദകരവും നയനാനന്ദകരവുമായ ശൃംഗാരപ്പേരുകൾ നല്ലി മോടി പിടിപ്പിക്കാറുള്ളതു്. 'സുന്ദരീവിലാസം' ടീ ക്ലബ്ബോ, 'അരുന്ധതിദർശനം' ടീക്ലബ്ബോ ഇപ്പോൾ കണ്ടുകൂടുവാൻ പ്രയാസമില്ല. അല്പമെങ്കിലും സാരസ്യമോ സാഹിത്യരസമോ ഉള്ളവർ ഈ 'സുന്ദരീവിലാസം' കണ്ടിട്ടു് അലക്ഷ്യമായി മുമ്പോട്ടുപോകുന്നതിനു് അശക്തരായിരിക്കുമല്ലോ. 'ഗണപതി' 'ലക്ഷ്മി' 'ശ്രീകൃഷ്ണൻ' 'സുബ്രഹ്മണ്യൻ' എന്നീ ഉപദേവതകളൊക്കെ ടീ ക്ലബ്ബിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇപ്പോൾ വെറും കേളൻ

നാരായണനും, ഉമ്മട്ടി ഉമ്മിണിയും ആയിട്ടുണ്ട്. 'നീയോ കോമളചിലാസവും' 'നീയോ മാൽത്തുസിയനും' ഒക്കെയാണ് ഇപ്പോഠം പറിഷ്കാരത്തിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു 'ബ്രഹ്മചിലാസനമോ', ഒരു 'ശുഭചിലാസനമോ', ഒരു 'രംഭചിലാസനമോ' കാണ്മാൻ പലയിടത്തും ഞാൻ നോക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതുവരെ അതു സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ല. ബ്രഹ്മാവിനു പ്രതിഷ്ഠയില്ലെന്നുള്ളതുപോലെ ഈമാതിരി പേരുകഠംക്കു് അനുവാദം ഇല്ലാത്തതിന്റെ കാരണം ഏതു വേദത്തിലോ ഉപനിഷത്തിലൊ ആണു് തിരയേണ്ടതെന്നറിയുന്നില്ല.

ഈ പേരുകഠം എങ്ങിനെ നയനാനന്ദകരങ്ങളായെന്നാണു് ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. മഴവില്ലിനെ തോൽപ്പിക്കുന്ന നിറങ്ങളിൽ, നീണ്ടതും കുറിയതുമായ പലതരം ബോർഡുകളിൽ, ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ചിലപ്പോഠം തമിഴിലുംകൂടെ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ പേരുകഠം നയനാനന്ദകരങ്ങളെന്നു പറയുന്നതിലെന്താണു് തെറ്റുള്ളതു്? മിക്ക ബോർഡുകളുടെയും മുകളിൽ, വെയിലും മഴയും ഏറ്റു്, മുഖത്തെ നീലച്ചായം പറണ്ടു്, കയ്യിൽ കാടക്കുഴലുമായി ഒരു പാറക്കണ്ണത്തിൽ പീതാംബരാദയോടുകൂടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ, നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ സുഖിപ്പിച്ചേക്കാമെങ്കിലും പണ്ടത്തെ ഗോപികമാരിൽ ആരെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ ഈ അവസ്ഥയിൽ കാണരുതെന്നു പലപ്പോഴും എനിക്കൽക്കണ്ണുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ ബോർഡുകഠം വയ്ക്കപ്പെട്ടന്ന രീതി

കഥം, തുക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥാനങ്ങളും എന്നിവയ്ക്കു പ്രത്യേകിച്ചൊരു തച്ചുശാസ്ത്രം ഇല്ലെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.

ഇനി ക്ലബ്ബിനുള്ളിലേക്കു കടക്കാം. പുറകിലത്തെ ഭിത്തിയോടു് ചേർത്തല്പം മാറിയിട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു കല്ലികളുള്ള ചെറുമേശയിലൊ, അതിന്റെ മുകളിൽ ഒരു താക്കോൽ സഞ്ചയവും വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചതുരക്കാൽപ്പെട്ടിയിലൊ, നെടുനീളത്തിൽ, നമുക്കു മുമ്പായി ടീ കഴിച്ചശേഷം പോയിട്ടുള്ളവരാൽ ടീസ്പൂസ്സുകളുടെ മൂട്ടുകഥം കൊണ്ടു് ടീയിൽത്തന്നെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'o' ലിപികളും ചില മുളകുകഷ്ണങ്ങളും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് അലക്ഷ്യമായി കിടക്കുന്ന മാംപലകകഥം ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ മേശകളിലൊ, ഏതിലാണു് നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടി ആദ്യം പതിയുന്നതെന്നുള്ളതു് നിങ്ങളുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചായിരിക്കും. "വരണം സാർ, വരണം, ഇരിക്കണം സാർ. എല്ലാം തയ്യാറുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു് പുഞ്ചിരിതൂകി, ഒരു ലോലമായ പൊൻമാലയാൽ കണ്ഠാലങ്കാരം നടത്തിയിട്ടുള്ള ആ മാനേജരുടെ ഭാവവും നിലയും കണ്ടാൽ നമ്മുടെ അമ്മയ്ക്കുപോലും നമ്മുടെ അഭ്യുദയത്തിൽ ഇത്ര ആകാംക്ഷയുണ്ടോ എന്നു സംശയിച്ചുപോകും. "കുറച്ചുദിവസങ്ങളായല്ലോ കണ്ടിട്ടു്, എന്താ, വല്ല പനിയുമായിരുന്നോ?" എന്നുകൂടെ കേൾക്കുമ്പോൾ സകലതും പണയമെഴുതിയാലുംശരി, അയാളെ പ്രീണിപ്പിക്കണമെന്നു ചിലർക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. കയിലിനെ വെല്ലുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവോ എന്നു തോന്നുമാറുള്ള ശബ്ദത്തിൽ 'അമ്പീ' എന്നു്

ആചാരഹാജർ വിളിക്കുന്നതിനോടുകൂടെ, മുട്ടറ്റം മാത്രം എത്തുന്ന ഒരു കച്ചകുറിയതും ഉടുത്ത്, എണ്ണവടിച്ചൊട്ടുക്കത്തക്കവണ്ണം മിനുസമുള്ള ആ സുന്ദരശരീരവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി, കയ്യിലൊരു സ്വർണ്ണക്കാപ്പും മുഖത്തൊരു ചിരിയും ധരിച്ച് അകത്തെ ഇരുട്ടടഞ്ഞ മുറിയിൽനിന്നും, അല്ലാഡീൻ കഥയിലെ ജിന്നിനെക്കാൾ ചുറുക്കോടെ പാഞ്ഞടുക്കുന്ന ആ മെറുബാലനും അവന്റെ കൂട്ടുകാരും, ടി വിവരണങ്ങളെല്ലാം അക്ഷാംപ്രതി യോജിക്കുന്ന മറ്റു സുഭഗബാലന്മാരുമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആ ടീക്കച്ചവടക്കാരന്റെ ജീവനാഡികളും — അഥവാ രംഭതിലോത്തമാവർഗ്ഗം. അമ്പലങ്ങളിലെ ജീവതക്കെട്ടുകളെ സ്മരിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണാടിയിട്ട ഒരു ചെറു അലമാരിയിലേക്കു നോക്കി, അതിൽ പച്ചിലയിലായി എടുത്തടുക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന വിവിധപലഹാരങ്ങളിൽ കണ്ണാടിച്ചുകൊണ്ട്, ആ ലീലാഗോപാലകൃഷ്ണന്മാരിൽ ഒരാൾ ചോദിക്കുന്നു: "ഇഡ്ഡ്ലി, ഉപ്പുമാ, മുറുക്ക്, ബോളി, ബോണ്ട, അലുവായാ..... ഇതെല്ലാം ഉണ്ടസാർ ഏതെടുക്കണം?" കായ്യം മനസ്സിലാക്കാതെയോ അഥവാ ഈ ബാഹ്യസുഭഗതയിൽ ലീനരായോ മില പരിഷ്ക്കാരികൾ, "എന്തെങ്കിലും കുറച്ചൊട്ടുക്കണംകുട്ടി" എന്നു പറഞ്ഞുവിട്ടു. ജാതകദോഷത്തിനു പൊട്ടുന്ന നാവിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഈ അനുവാദം നമുക്കു വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതുമായ സാധനങ്ങളുടെ വിലയുമ്മേക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിക്കുന്നു.

ടീക്ലബ്ബ് എന്നു കേട്ടതുകൊണ്ട് കാപ്പിയോ കൊക്കോയോ കിട്ടുകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. കുറച്ചുകാലമായി കാട്ടുമിലും ഓവൽറ്റിനും ചിലയിടങ്ങളിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ടീ ഉണ്ടാക്കുന്ന കായ്ത്തിൽ മഹമ്മദീയ ടീഷാപ്പുകാരെ തോല്പിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവരില്ലെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കവരോടുകൂടെ യോജിക്കുവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. തകരപ്പാത്രത്തിൽ ഒഴിച്ച പഞ്ചസാരയും, പാലും, മായയും തമ്മിൽ യഥായിധി യോജിപ്പിക്കുമ്പോൾ കയിൽകൊണ്ടു് പാത്രത്തിന്റെ വശങ്ങളിലടിച്ചു് ഒരു തകിൽവല നടത്തുവാൻ മുസ്ലീം സഹോദരങ്ങൾ ബഹുസമർത്ഥന്മാരെങ്കിലും, ശരിയായ ഘനംകുറഞ്ഞ ചായ അടിച്ചെടുക്കുവാൻ അവർ മിക്കവാറും അപ്രാപ്തർതന്നെ. കന്നാംതരം കാപ്പി കൂട്ടുന്നതിനു് കലശൽകൂട്ടി കായ്ംകാണുന്നതിനെന്നപോലെ തെന്നിന്ത്യൻ ബ്രാഹ്മണരേപോലെ സമർത്ഥന്മാർ ഭൂലോകത്തിലുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. "ഭൂലോകം" എന്നവാക്കു് അലങ്കാരയോജിപ്പിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചതല്ല. ലോകനാഗരികതയുടെ തലസ്ഥാനമായ ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലും ഒരു തെന്നിന്ത്യൻ ബ്രാഹ്മണവയ്യൻ— വീരാസ്വാമി—ഒരു കാപ്പിഹോട്ടൽ നടത്തുന്നുണ്ടു്. നരകത്തിലും അവരെക്കാണില്ലെന്നാരറിയുന്നു! മേട്ടുപ്പാളയത്തു് റയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ കാപ്പിക്ലബ്ബ് നടത്തുന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനായ്നെ ഞാനറിയും. അയാളുടെ കാപ്പി കുടിക്കൽ. കുടിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതിന്റെ

സ്വാദ് മറക്കുമോ എന്ന് സംശയമാണ്. അയാളുടെ സംഭാഷണചതുരതയോ പോകട്ടെ. കാപ്പിയുടെ ചൂടാറുന്ന വിധമാണ് അയാളിൽനിന്നും ലോകം പഠിക്കുവാനുള്ളത്. ചൂടുകാപ്പി മുഴുവൻ വലത്തേക്കയ്യിലുള്ള പിത്തള തമ്പ്ളേറിൽ ആക്കികൊണ്ട് അതു സാവധാനം ഇടത്തേക്കയ്യിലിരിക്കുന്ന സാമാന്യം വൃത്താകൃതിയിലുള്ള പാത്രത്തിലേക്കു പകരുന്നു. ആദ്യം സാവധാനത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന ഈ പ്രയോഗം പെട്ടെന്നു വളരെ ശീഘ്രതയെ പ്രാപിക്കുന്നു. കൈകൾ തമ്മിൽ അകലുന്നു. വലത്തെ കൈ മുകളിലോട്ട് ഉയരുന്നതോടെ ഇടത്തെകൈ താഴോട്ടും മാറുന്നു. മുകളിൽ മച്ചിനുസമീപം എത്തിയിട്ടുള്ള ആ പിത്തളതമ്പ്ളേറും താഴെ തറയോടടുത്തിരിക്കുന്ന ആ പരന്ന പാത്രവും തമ്മിലുള്ള ഏകബന്ധം കുറച്ചാലത്തെ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിൽനിന്നും ഒരിഞ്ചുവീതിയിൽ മുറിച്ചെടുത്താൽ കിട്ടുന്നതരത്തിലുള്ള ഒരു കാപ്പിപ്രവാഹമായിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന ഏകസംഗതി ഈ കലിയുഗത്തിൽ ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്!

ടീക്ലബ്ബുകളിൽ കാണാവുള്ള മറ്റു പല കാഴ്ചകളെപ്പറ്റിയും, പ്രത്യേകിച്ച് അതിന്റെ ചുവരുകളിൽ ഒട്ടിച്ചുകാണാവുള്ള നാടകനോട്ടീസ്സുകളും, ഗ്രന്ഥവിജ്ഞാപനങ്ങളും, പുരാണകഥാചിത്രങ്ങളും എന്നിവയെക്കുറിച്ചൊക്കെയും വളരെ പറവാനുണ്ടെങ്കിലും തല്ക്കാലം വിട്ടുകളയാം.

ഈ സഭ്യേതരരംഗത്തിന്റെ നാരകീയപ്രകൃതിയെപ്പറ്റിക്കുടെ രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതാണല്ലോ. ഈച്ചകൾ സർവ്വസാധാരണങ്ങളല്ലെങ്കിലും കുട്ടമില്ലെന്നു പബ്ലിക്കു ഹെൽത്തുദ്യോഗയുടെ മുമ്പാകെ മൊഴികൊടുക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങളോടുകൂടിയ ഇലകൾ ഇടുവാൻ വച്ചിരിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു നോക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ എന്തിനാണു് ശാഠ്യംപിടിക്കുന്നതു്? സമീപസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ശവാനപൌരന്മാരുടെയൊക്കെ പ്രണയക്കളിർമണിത്തായും, ആലോചനാമണ്ഡപവും ഇതാണു്. കൈകഴുകുവാൻ വെള്ളംവച്ചിരിക്കുന്ന ടാപ്പുവച്ച കുറികളുടെ അടിയിലെ വൃത്താന്തം വിവരിക്കാതിരിക്കുകയല്ലേ നന്നു്? അട്ടക്കളയുടെ വശമാണു് അതീദ്യസ്സഹം. പച്ചക്കറി സാമാനങ്ങളും, എച്ചിൽപ്പാത്രങ്ങളുമെല്ലാം ധൃതിയായി ജോലിചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വേലക്കാരുടെ കാലിനടിയിൽപെട്ടു് വഷളാകുന്നതാരറിയുന്നു! തിരശ്ശീലയുടെ പിമ്പിലെ കാര്യം ആർ നോക്കുന്നു! അതിനുമുൻപിലെ, സകലതും ഭദ്രം! ഇതുതന്നല്ലോ പ്രപഞ്ചനീതിയും!

വായിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ

ചുമട്ടുതാങ്ങി (നാഗവള്ളി)	1	8	0
ഹനേലെ (ചങ്ങമ്പുഴ)	1	8	0
പാപിഷ്ഠം (പോഞ്ഞിക്കര റാഫി)	2	0	0
അച്ഛന്റെ അന്തകൻ ,,	0	8	0
ഭടന്റെ ശപഥം (വെട്ടൂർ രാമൻ നായർ)	1	4	0
അന്തരംഗം ,,	1	4	0
അച്ഛനെ അന്വേഷിച്ച് (ഡി. എൻ. കുറൂർ)	2	4	0
ജീവിതം (പദ്യസമാഹാരം) (ഭരതൻ എരുനെല്ലൂർ)	0	12	0
മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ആത്മകഥാസംക്ഷേപം ,,	1	8	0
ഗ്രാമോദ്ധാരണം (എൽ. എ., തോമസ്സ്)	1	4	0
വിപ്ലവത്തിന്റെ മാറ്റൊലി (കൃപചാനി)	1	0	0
മരണത്തിന്റെ പരാജയം (അച്ചാസ്സ്)	1	4	0
ഒമ്പതു ഹ്രസ്വകഥകൾ (എ. ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള)	1	8	0
ഓടയിൽനിന്ന് (പി. കേശവദേവ്)	1	4	0
ഐക്യകേരളം (ശ്രീകണ്ഠൻ നായർ)	0	8	0
തമിഴകം (കുടമാളൂർ കെ. സി. കേശവൻ നായർ)	0	8	0
മുരളി (ആർ. രാമചന്ദ്രൻ)	0	8	0
വിഡ്ഢികളുടെ സ്വർഗ്ഗം (ബഷീർ)	1	4	0
സോഷ്യലിസം (സി. ജെ. തോമസ്സ്)	1	4	0
മതവും കമ്മ്യൂണിസവും ,,	1	8	0

അടുത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

തോട്ടിയുടെ മകൻ	രണ്ടാംപതിപ്പ് (തകഴി)
പെൺബുദ്ധി	(സരസ്വതിഅമ്മ)
രണ്ടുദിവസം	(വെട്ടൂർ രാമൻനായർ)
തുറന്നിട്ട ജാലകം	(പി. സി. കുട്ടികൃഷ്ണൻ)

അരുണോദയം പ്രസ്സ്, വടക്കാഞ്ചേരി (കൊച്ചിൻസ്റ്റേറ്റ്)

വിവാഹസമ്മാനം

കെ സരസ്വതിയമ്മ

പൂജാവിഗ്രഹം, വിവാഹസമ്മാനം കർത്തവ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ, പുതിയ മാതൃകകൾ, അമ്പത്തഞ്ചുപേർ മാത്രം, വിവാഹവ്യവസായം, ഇരുപതുവർഷത്തിനുശേഷം, ഇളകുന്ന മുതൽ, പിതൃദ്രോഹം ഈ ഒൻപതു ചെറുകഥകളടങ്ങിയ 136 പേജുള്ള പുസ്തകം 1 ക. 4 ണ.

തകർന്ന തലമുറ

ലളിതാംബിക അന്തർജ്ജനം

ദേവിയും ആരാധകനും, മാണിക്കൻ, കുറേസമ്മതം തകർന്ന ജീവിതം, അവരുടെ ഓഹരി, മനുഷ്യൻ മാത്രം, യാത്രാരംഭം ഈ ഏഴ് ചെറുകഥകൾവഴി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അശരണരും ദുർഭിതരുമായ ജനസമൂഹത്തിന്റെ തകർച്ചയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. തകർച്ചയിൽനിന്ന് ഉയിർക്കാനുള്ള വാസനയുള്ള ഒരു വൈമ്പലിനിടയുള്ള ദീർഘനിശ്വാസങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ 135 ഏടുകളിലും നിന്ന് നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം.

1 ക. 4 ണ.

നീലമല

പി. സി. കുട്ടിക്കൃഷ്ണൻ

നീലഗിരിപ്രദേശത്തു വച്ച് ഗ്രന്ഥകാരനുണ്ടായ അനുഭവങ്ങൾ കലാഭംഗി തികഞ്ഞ കഥകളാക്കി നമ്മോടു പറയുന്നു. നല്ല മണ്ണ്, വിണ്ണും മണ്ണും, ചായ, മുടങ്ങാത്ത സഭ, മുടൽമഞ്ഞ്, മുതലായ ചെറുകഥകളുടെ സമാഹാരം 1 ക.

ചിത്രശാല

കേശവദേവ്

ദേവിന്റെ ഗദ്യകവിതകളുടെ സമാഹാരം. ഈ കവിതകൾ പാടി രസിക്കാൻ പാറുകില്ല. പക്ഷെ നമ്മുടെ ചുറ്റിലും കാണുന്ന പാട്ടുകളെ എത്ര തന്മയത്വമായി ഗ്രന്ഥകാരൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നുവെന്നു ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചറിയുകതന്നെ വേണം. 1 ക.

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ,

കളരിക്കൽ ബസാർ, കോട്ടയം

കാറടിച്ച തോണി

ഇ൯. എം. കോവൂർ.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org